

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 6. september 2010****Mandag den 6. september 2010 kl. 16.00****Genoptagelse af budgetforhandlingerne fra torsdag den 2. september 2010**

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): God eftermiddag. Mødet er genoptaget.

Vi skal i eftermiddag og i aften fortsætte førstebehandlingen af kommunens budget for 2011.

Jeg har modtaget afbud på grund af sygdom fra Sisse Marie Welling og Margrethe Wivel. Camilla Burgwald har meldt afbud på grund af arbejde.

Til mødet i aften er der udarbejdet en talerliste, som er omdelt på pladserne. De indtegnede talere vil få ordet i den rækkefølge, de er anført. Talerrækkefølgen er udformet, så de tilmeldte talere er samlet efter de emner og udvalg, som medlemmerne har angivet ved tilmelding. Det skulle sikre en mere sammenhængende og spændende debat.

Borgmestrene vil, i det omfang de ikke allerede har talt som deres partis budgetordfører i torsdags, tale som den sidste taler inden for de enkelte udvalgsområder. De borgmestre, der har talt i 1. runde som ordfører, må trykke sig ind for at få ordet i 2. runde.

Medlemmer, som ikke forudgående har indtegnet sig på talerlisten, men som alligevel ønsker ordet i 1. runde, vil fra det tidspunkt, hvor den første taler påbegynder sin tale om budgetsagerne, ligeledes kunne trykke sig ind på det elektroniske system.

Det vil være muligt at indtegne sig for korte bemærkninger. Når I har meldt jer på talerlisten for en kort bemærkning, bedes I af hensyn til at sikre en effektiv afvikling af mødet tage plads ved et af de to ordførerborde foran talerstolen. For at sikre talerrækkefølgen er det vigtigt, at I ikke lukker mødesystemet fra jeres maskiner. Hvis I alligevel ved en fejl kommer til at logge jer af, skal I henvende jer til BR-Sekretariatets medarbejdere, der herefter vil logge jer på og melde jer på i talerkøen.

Jeg vil herefter give ordet til den første taler på listen.

Rikke Lauritzen (Ø): "Vi har to grundpiller: skattestop og bremsen på væksten i den offentlige sektor."

Sådan sagde regeringen chefideolog, Claus Hjort Frederiksen, i et interview med Børsen få år efter, at de kom til magten i 2001. Hans pointe var, at ved at holde væksten i den offentlige sektor nede, så ville den forhadte velfærdsmodel efterhånden blive udsultet i en grad, så de private løsninger ville fremstå som lækre alternativer. Som Claus Hjort afsluttede interviewet: "Det tager tid, men efter 10 år, så opstår der et nyt Danmark."

Det må man give ham ret i. Regeringen og Dansk Folkepartis grundpiller har så sandelig haft sin effekt i den kommunale verden, i år endda med nulvækst, som man har solgt som værende endog meget gavmild i disse krisetider. For ifølge Christiansborglogikken er nulvækst jo blot et andet ord for, at man må bruge de samme penge som sidste år; der kompenseres endda for løn- og prisudviklingen. Øh nej, Claus Hjort, ikke når der er tale om vækstkommuner, ikke når der kommer flere borgere end sidste år. Det burde være logik for selv helt små bitte høns, at når flere skal deles om den samme sum penge, så bliver der altså mindre til den enkelte.

Dette scenarium ser vi på børneområdet i år i København, eller skal vi sige igen i år, for børnetallet bliver ved med at stige, og børnefamilierne flytter ikke fra byen. Det forstår man godt. København er en fantastisk dejlig by, og vi kan i det store og hele godt være stolte.

Men skal det fortsætte, så kræver det, at vi kan opretholde servicen, og det er noget nær umuligt i år med den økonomiske ramme, der er lagt ned over børneområdet. På grund af de ekstra børn og manglende finansiering fra tidligere politiske forlig har Børne- og Ungdomsudvalget været nødt til at spare på rigtig mange områder, i alt omkring 250 mio. kr. på stort og småt. Og både kritiske og mindre kritiske besparelser er taget med for at kunne aflevere et budgetforslag, som hang sammen. Det betyder øget forældrebetaling, tvungen sommerferielukket, en afskaffelse af morgenmaden i daginstitutioner.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

nerne, afskaffelse af morgenåbningen på fritidshjemmene samt en ikke helt lille grønthøsterbesparelse, som bliver rullet ud over hele området.

Dertil kommer en række strukturforandringer på daginstitutionerne, hvis formål er at mindske enhedspriserne på området ved at spare på ledelse. Som udgangspunkt har Enhedslisten ikke noget imod at spare på ledelse, men vi er i tvivl om, hvorvidt den planlagte besparelse kan indfries, og havde derfor gerne set, at strukturændringerne ikke havde været en del af budgettet. Derved ville vi i højere grad have kunnet lade fagligheden og den pædagogiske udvikling være dagsordensættende for en ny struktur frem for økonomien.

Det er måske hovedbudskabet med min tale her i aften. Jeg er så voldsomt træt af år efter år at skulle spare på de vigtige velfærdskerneområder for at tilfredsstille en våd drøm på Christiansborg om at holde væksten i den offentlige sektor nede. Det dræber al udvikling, al nytænkning og får i bedste fald området til at sande til. Det er da for trist.

Men det er ikke desto mindre realiteten igen i år, medmindre vi kan finde nogle flere penge i forhandlingerne i de næste uger. Socialborgmester Mikkel Warming fortalte i torsdags i sin tale, hvordan det rent faktisk er muligt uden at bryde med hverken skatte- eller serviceloft. Jeg håber, I hørte efter; ellers gentager vi det gerne igen og igen. Det er rent faktisk et politisk valg, i hvor høj grad vi i København ønsker at opfylde Claus Hjorts drøm om at udsulte den offentlige sektor.

En ting er imidlertid besparelserne på børneområdet. En helt anden ting er, at en række bevillinger løber ud. Det er alt sammen bevillinger fra det så højt besungne Faglighed for Alle, hvor samtlige partier undtagen Enhedslisten i al deres visdom besluttede at finansiere deres prestigefulde forlig ved at tage penge fra kernerdriften og lade dem indgå i midlertidige bevillinger. Det betyder for eksempel et stop for Københavnermodellen. Det vil sige, at finder vi ikke nye penge i budgetforhandlingerne, så skal vi fra januar fyre samtlige vores integrationskonsulenter ude på skolerne. Det betyder også, at det er slut med at forsøge at fordele børnene mellem bydelene på frivillig basis osv. osv. Det vil efter min mening være helt katastrofalt, og det får udtalelserne herindefra om at flytte endnu flere børn rundt og fjerne det frivillige islæt til at runge voldsomt hult.

Samlet betyder det store forringelser på området, og der er efter Enhedslistens mening absolut ikke råd til nye fancy tiltag. Skal vi med i budgettet, ønsker vi derfor, at ekstra penge til området går til at rulle besparelser tilbage, før vi overhovedet begynder så meget som at tænke på at sætte nye ting i søen.

Flere børn betyder et behov for flere pladser. De sidste mange år har det været tilfældet, og Københavns Kommune har efterhånden brugt sindssygt mange penge på at bygge nye daginstitutionspladser. Det er der også behov for i år.

Men endnu mere er der behov for også at bygge ud på skoleområdet, og det giver jo sig selv. Børnene vokser jo op, og de ekstra børn, der for år tilbage havde behov for en daginstitutionsplads, får i de kommende år brug for en plads i den københavnske kommuneskole, og de penge skal jo findes.

Børn koster penge, sådan er det bare, men det er altså også et supervigtigt område for vores by. Det er et godt tegn, når børnefamilierne vælger at bo i vores by. Det giver liv og diversitet, at forskellige generationer bor sammen. Det skal vi værne om, og det skal vi også være villige til at betale for.

Det synspunkt, synes jeg, mangler en anelse, når vi diskuterer kommunens økonomi. Der flyver det igen og igen, nærmest til bevidstløshed, med ord som effektiviseringer, besparelser og for høje enhedspriser. Men sjældent lyder der noget om kvalitet, om, at kvalitet og et vist serviceniveau altså hænger sammen med prisen, at mere velfærd for pengene er en illusion, og at der i stedet bør træffes et politisk valg om, hvad for et kvalitetsniveau vi ønsker her i kommunen, at det er for simpelt bare at gå efter at gøre det billigst muligt, at det altså en gang imellem også er ok at ville gøre det bedst muligt.

Derfor glæder det mig også, at et flertal i Børne- og Ungdomsudvalget i sidste uge bakkede op om Enhedslistens forslag om at afskaffe udviklingskontrakterne. Gennem de senere år er der indført en række bureaukratiske og kontrollerende foranstaltninger via styringen af kommunens børneområde. Udviklingskontrakterne er en af dem. Det er ikke noget særsyn for Københavns Kommune, det er en trend i tiden overalt i den offentlige sektor, og, som man har kunnet læse i pressen hen over weeken-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

den, en af grundene til, at antallet af ansatte i den offentlige sektor er steget de senere år på trods af de årlige nedskæringer og besparelser.

Det mener vi i Enhedslisten er en helt forkert prioritering af pengene. Derfor ønsker vi et opgør med denne måde at tænke den offentlige sektor på, hvor markedsgørelse og kontrol samt mål- og resultatstyring står over arbejdsmiljø, faglighed og selvbestemmelse. Det burde da være omvendt.

Men det tog sin begyndelse med afskaffelsen af udviklingskontrakterne, og jeg håber, vi kan arbejde videre med en afbureaukratisering af området, og i stedet bruge ressourcerne på børnene. Derfor glæder jeg mig også over, at der her er nye toner hos vennerne i S og også SF. Det var ikke sket for et år siden, og det er derfor på sin plads at komplimentere de to partier for at have modet til at nedlægge noget, de selv har været med til at indføre, når nu det viser sig at være til mere skade end gavn.

Derudover er der kun tilbage at sige, at jeg ser frem til de kommende forhandlinger med et håb om, at vi kan nå et godt stykke, for det nuværende oplæg på børneområdet er absolut ikke acceptabelt.

Tak for ordet.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Jeg gentager min opfordring til dem, der tegner sig ind med korte bemærkninger, at de gør sig klar ved ordførerbordene, som vi har to flotte af heroppe foran.

(Kort bemærkning).

Carl Christian Ebbesen (O): Grunden til, at jeg allerede nu har lyst til at tage en kort bemærkning, det er for én gang for alle at sige, at vi nu ikke skal til at høre 55 talere tale om, at den her kommunes økonomi er helt håbløs, fordi vi er i en krisesituation, hvor vi skal have nulvækst.

Jeg er nødt til at slå fast, og det tror jeg såmænd også, Enhedslistens Rikke Lauritzen ved, at børnetallet går op i denne kommune, men ældretallet går ned. Det betyder, at ud af de ca. 30 mio. kr., vi sidder her og drøfter, så betyder demografien for en vækstkommune som København lidt over 100 mio. kr.

Inden for de rammer, der er lagt frem, kan vi også se, at der rent faktisk er luft til, at serviceudgifterne stiger. Det er den ramme, der er lagt i budgetforslaget, og dermed er der faktisk, hvis man ønskede den placering, mulighed for at have det samme serviceniveau i 2011, som vi har her i 2010. Der er endda mulighed for, at vi løfter det en anelse.

Derudover så er det heller ikke forbudt at tænke på, om der er nogle ting, vi prioriterer højere end noget andet, og der vil jeg bare understrege, at i hvert fald Dansk Folkeparti markant har sagt, at vi bruger 56 mio. kr. i administration til vores lokaludvalg. Det kan være meget godt at have dem, hvis man har penge nok, men det kunne jo også være, at nogle af de grupper, som Enhedslisten her nævnte, faktisk havde et større behov, og at man så kunne tage de 56 mio. kr. og bruge til noget andet. Dansk Folkeparti har foreslået at bygge en ny idrætshal om året for de penge, men vi indgår da gerne i en dialog, om de kan bruges på noget, der er bedre.

(Kort bemærkning).

Rikke Lauritzen (Ø): Ja, så var vi vist tæt på at få Carl Christian Ebbesens budgettale igen fra i torsdags. Det er selvfølgelig fint nok. Jeg har sådan set bare tænkt mig lige at kommentere på det første, Carl Christian Ebbesen sagde, at jeg skulle have sagt, at vi ikke kunne få lov at bruge pengene på grund af nogle stramme rammer på Christiansborg, eller hvordan det var, du formulerede det.

Jeg sagde jo faktisk, at der var penge i Københavns Kommune til, at man kunne gøre det bedre end det, der er lagt op til. Det håber jeg da, at Dansk Folkeparti vil være med til, vi har jo penge i kassen. Sådan som det ser ud med prognoserne nu, så ser de andre kommuner jo ud til ikke at komme op til serviceloftet. Som Carl Christian Ebbesen forhåbentlig ved, fordi han selv er med til at sidde og fedte med det inde på Christiansborg, så er det jo et kollektivt serviceloft, så hvis de andre kommuner ikke bruger op til serviceloftet, så er der rum for, at Københavns Kommune kan bruge nogle af deres penge.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

Det håber jeg, at Carl Christian Ebbesen og Dansk Folkeparti vil være med til. Det kunne være spændende, om vi kunne komme med i det.

(Kort bemærkning).

Borgmester **Mikkel Warming**: Bare omkring det her med økonomien. To ting til Carl Christian Ebbesen og resten af salen.

Nej, man kan ikke hæve serviceniveauet med det budgetforslag, der ligger, for når vi er i en situation, hvor der, hvis man holder nulvækstrammen, kun kan bruges 100 mio., hvor der udløber projekter som socialrådgivere på skolerne og meget andet for 270 mio. kr., hvor der ligger besparelser på børneområdet for i hvert fald 180 mio. derudover, hvor der ligger problemer på socialområdet på 105 mio. derudover igen, så kan man ikke påstå, at hvis man holder nulvækstrammen, så bliver serviceniveauet holdt. Så bliver det et budget, hvor serviceniveauet falder.

Det, der er pointen, som var det, som Enhedslisten bragte frem i debatten i torsdags, var nemlig lige præcis, at som situationen er i dag, hvor de andre kommuner ligger samlet 1 mia. under det landsdækkende serviceloft, så er der mulighed for, hvis man herinde vil det, at undgå de store forringelser ved at bruge det, vi nu har behov for for at undgå de store forringelser. Det kan vi, vi kan holde regeringsaftalen på den baggrund. Jeg ser, at Carl Christian Ebbesen nikker – men det kræver, at vi ikke laver nulvækst i København, hvis vi vil undgå de store forringelser. Men det er et valg, vi kan tage herinde. På den måde ja, der er vi i en privilegeret situation i forhold til andre kommuner.

(Kort bemærkning).

Mogens Lønborg (C): Hvis det er lovligt at have korte bemærkninger til de korte bemærkninger, fordi det er sådan set bare Mikkel Warming, der causerer lidt om, at hvis man har uændrede udgifter, så kan man ikke få serviceforbedringer.

Må jeg minde Mikkel Warming og resten af salen om, at man da sagtens kan få serviceforbedringer, hvis man har en mere effektiv produktion. Altså det er sådan set derfor, vi ikke lever på stenalderstadiet i dag, men jo har formået at øge vores produktivitet, lige så længe mennesket har været på den her klode. Det kan man altså også. Den tredjedel af arbejdsstyrken, som er inden for den offentlige sektor, de 45.000 eller 50.000 osv., som er inden for Københavns Kommune, kan jo altså også øge effektiviteten, produktiviteten, og dermed kan man for uændret udgiftsramme jo få et højere serviceniveau.

Jeg ved godt, det ikke står sådan krystalklart i Enhedslistens partibog, at den sammenhæng findes, men det gør den altså i den verden, vi andre lever i.

(Kort bemærkning).

Jesper Christensen (A): Og det er i virkeligheden også til en kort bemærkning.

Altså det er meget muligt, at de andre kommuner ikke bruger deres serviceloft, og det kan jeg forstå, Enhedslisten har fuldstændig styr på. Jeg vil omvendt godt advare mod den gambling, det er at lægge budget efter, hvad vi tror andre gør. Det er så den ene del af det.

Den anden del af det er, at de penge, vi bruger til drift i stedet for, går jeg ud fra, at Mikkel Warming er enig med mig i så skal gå fra anlæg. Så ved jeg ikke, hvordan det er man forestiller sig, at vi skal finansiere de meget vigtige anlægsprojekter, vi har både på børne- og ungeområdet, men sandelig også på andre områder.

Så medmindre Mikkel Warming har fundet andre måder til at finde finansiering til vores anlægsudgifter på, så vil jeg sige, altså ikke at der har været ført cirkusøkonomi i Københavns Kommune før, men jeg vil da godt advare imod, at man bare på forhånd går ud og bruger nogle penge, man tror, der er der i forhold til nogle prognoser.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Nu husker vi lige på, at vi er i en ordførerrækkefølge, hvor nogle har tegnet sig ind til denne debat, og at vi ikke får en debat om debatten. Jeg anmoder dem, der

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

tegner sig for korte bemærkninger ... har korte bemærkninger til det ordførerindlæg, vi hørte fra Rikke Lauritzen, og nu har vi altså så borgmester Mikkel Warming for anden gang til sin egen ordfører. Jeg vil gå vidt, men jeg synes også, at de, der har tegnet sig til debatten, skal have lov at få deres synspunkter frem. Så jeg anmoder Mikkel Warming om at forholde sig til temaet om børn og unge og ikke til den overordnede nationale økonomiske politik.

Borgmester Mikkel Warming: Det ville jeg ellers gerne, men hvis vi skal sikre, at der ikke sker forringelser på børn- og ungeområdet, så er den mulighed, vi faktisk har, at bruge mere end den af KL fastsatte nulvækstramme for København. Den mulighed eksisterer, det siger økonomiforvaltningen helt klart. De siger så præcis det samme som Jesper Christensen, sjovt nok, nemlig at de ikke synes, det er en god ide.

Jeg tror, at ingen af os, for det ville være gambling, i dag går ud og siger, at så bruger vi bare 1 mia. Det kunne vi ikke drømme om. Jo, det kunne vi godt drømme om, men vi gør det ikke.

Det, der er pointen, det er, at man godt kan bruge 100, 200, 300, måske op til 400 mio. mere, hvis det er nødvendigt for at sikre mod de store forringelser, der ellers vil ramme børneområdet og socialområdet. Jeg er glad for, at Jesper Christensen anerkender, det er muligt; så skal vi bare bruge de næste 14 dage på at få ham til at synes, at det også er en god ide.

Overborgmesteren (Frank Jensen): Så går vi tilbage til ordførerrækkefølgen.

Trine Scholtz (F): Som SF'ere og medlemmer af Børne- og Ungdomsudvalget har vi nogle drømme. Vi drømmer om at diskutere og sætte rammer for, hvilken kvalitet vi mener, der skal være i daginstitutioner og på skoler. Hvilke aktiviteter skal være mulige, hvad skal der til for at gøre børnenes hverdag tryk, forudsigelig og samtidig udfordrende? Hvilke rammer skal vi som politikere sætte for, at pædagoger og lærere kan opfylde de krav? Hvordan kan vi sikre, at sagligheden styrkes? Hvordan kan vi styrke mangfoldigheden, og hvordan sikrer vi et bedre arbejdsmiljø, hvor vi kan se et faldende sygefravær?

Naturligvis diskuterer vi det, og vi gør, hvad vi kan i udvalget for at sætte nogle rammer. Men fokus er helt nødvendigt på, hvordan vi får budgettet til at hænge sammen.

Når man arbejder med budgettet, er det tydeligt, at det ikke hænger sammen, udgifterne er større end de penge, der er til rådighed. Det giver ikke ro og stabilitet; det giver uro, usikkerhed og utryghed for forældre, pædagoger og lærere.

Demografimodellen har ikke kunnet hamle op med det stigende børnetal. Det har været en af årsagerne til, at det har været svært, ja vel nærmest umuligt, at få et budget i balance.

I SF er vi derfor meget glade for udsigten til en ny demografimodel, og vi håber og tror på, at den model, vi ender med at beslutte, også holder, sådan så området får penge til at passe og undervise de børn, der rent faktisk er. Det er hele forudsætningen for mere stabilitet og ro på området.

Når vi ser, hvor mange penge der mangler i år, så er det mange, og når vi ser på de næste år, så er det endnu flere. Vi har derfor i udvalget arbejdet på at finde besparelser, der ikke bare hjælper og lapper i år, men som rent faktisk rækker ud over årene. I SF ønsker vi at få balance i budgettet. Vi ønsker ikke at stå i samme situation næste år, som jo er om få måneder, og næste år igen. Det er der ingen, der kan være tjent med.

I budgettet er der forslag, der giver anledning til mange kommentarer og protester fra forældre og pædagoger. Den nye struktur på daginstitutionsområdet, som bliver kaldt klyngeledelse, er omfattende, og det giver helt naturligt usikkerhed. Der er kommet mange høringssvar, der er kritiske, men også mange, der samtidig er konstruktive, og der er blevet arbejdet intenst på at indarbejde så mange som muligt af de ændringsforslag til dannelse af klynger, der er kommet, og der arbejdes stadig på det endelige forslag.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

I SF støtter vi den nye struktur. Vi er godt klar over, at det giver turbulens, men vi mener, det er et af de forslag, der vil give varige besparelser, og vi mener, at det er besparelser, der går mindst muligt ud over børnene.

Jeg har ikke tænkt mig at gennemgå alle besparelserne. Men jeg vil sige, at SF's intention er at være åben og ærlig omkring besparelserne og klart sige, hvad det er der ikke længere skal gøres eller gøres på en anden måde. Nogle af besparelserne resulterer i et lavere serviceniveau, og det er gjort med det formål at bringe balance i budgettet og ro i fremtiden.

Derimod synes vi, at grønthøsterbesparelser er noget møg, og vi er mere end tilfredse med, at Socialdemokraterne allerede har været ude og sige, at den besparelse, som entydigt er en grønthøster, skal fjernes. Finansieringen findes ved at tage 10 pct. af udgiften til eksterne konsulenter.

Vi vil gerne fortsat diskutere, hvilke forslag der er besparelser med et klart fokus, og hvilke der er at betragte som grønthøster, og som vi derfor mener bør fjernes. Vores ønske er, at den balance, der skal skabes i budgettet, skabes gennem en ny demografimodel, der holder, gældseftergivelse, varige besparelser og varige tilførsler til budgettet. Det nytter ikke at rulle en besparelse tilbage et enkelt år, så er vi lige vidt næste år. Enten tager vi besparelsen, eller også får vi en varig tilførsel.

På anlægssiden er det klart, at med eksplosionen i børnetallet skal der bygges, og der skal bygges meget. Vi skal leve op til pasningsgarantien og undervisningspligten, så det er bare om at komme til lommerne og bygge det, der er nødvendigt. Det viser sig gang på gang, at de kortsigtede lappeløsninger er dyrere i længden. Det er sund fornuft at bygge det rigtige og bygge det nu.

Ved sidste budgetforhandlinger var kompensationsordningerne på børneområdet et meget hedt emne. Der blev taget nogle beslutninger, der ikke holdt vand. Man kan ikke fjerne trappetillægget, før man har fjernet trappen. Derfor er det nødvendigt med investeringer, der kan rette op på bare nogle af de bygnings- og indretningsmæssige forhold, der gør driften dyrere i København.

I SF ønsker vi at se byen som en helhed med mennesker i alle aldre og med mange forskellige behov og krav til en velfungerende by, og vi ønsker at tænke og planlægge langsigtet. Derfor mener vi ikke, at det bare er en løsning at tilføre alle de manglende penge til børneområdet. Der er et service-loft, og skulle vi beslutte at bryde det, er vi nødt til at forholde os til, at der også skal lægges budgetter i balance de kommende år.

Så de konkrete spareforslag, som vi har været med til at sende videre i budgetforhandlingerne, skal altså kombineres med en ny demografimodel, gældseftergivelse og varige tilførsler, så grønthøsterbesparelser og besparelser, der reelt er grønthøsterbesparelser, undgås. Så tror vi på, at vi de kommende år ikke bare skal drømme, men kan koncentrere os om at udvikle området til gavn for børnene og for hele byen og byens fremtid.

Tak for det.

Cecilia Lonning (V): København skal være børnenes by. Det løfte var vi mange, der gik til valg på i efteråret 2009, og fra de fleste lød det, at det var alle børn, der blev tænkt på, fagligt stærke, fagligt svage, etnisk danske, børn med anden etnisk baggrund, vuggestuebørn, børnehavebørn og skolebørn. Men efter 8 måneder er der desværre ikke sket det store på området.

Mange års dårlig økonomistyring har betydet, at diskussioner og forhandlinger om besparelser har stået alene på dagsordenen i udvalget. Og bevares, det er mange penge, der skal spares. 350 mio. kr. gør, at vi er tvunget til skære historisk dybt og det gør ondt. Der er derfor brug for, at vi i budgettet for 2011 sikrer en bæredygtig økonomi, der kan sikre området mange år frem.

Venstre vil gerne tage del i det arbejde og kan støtte en række af de fremlagte forslag, herunder klyngeinstitutionerne, administrative lettelser og øget digitalisering. Andre forslag er for os uspiselige, f.eks. takststigningerne og reduktionen af forplejningen i daginstitutionerne, ligesom vi tidligere har vist vores modstand mod at nedlægge kommunallægeordningen.

Samtidig kan vi ikke lade være med at ærgre os over, at det tilsyneladende igen er normalområdet, der alene skal bære besparelserne. I budgettet for 2010 fik specialundervisningen og hele specialområdet tilført mange, mange ressourcer. Det var rent faktisk det eneste område på børne- og ung-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

domsbudgettet, der fik flere penge at gøre godt med. Dette bør ikke fortsætte i 2011, og derfor er vi nødt til at se på de områder, der alt andet lige har været lidt forkælet og har fået så store tilskud.

Vi bør se på skoler og institutioner, der modtager enorme og stadig stigende tilskud fordelt ud fra etniske og sociale kriterier, og spørge, om det er rimeligt, at det automatisk udløser ekstra kroner, blot fordi en skole skal undervise et tosproget barn. Eller om vi skal blive ved med at sende så mange børn til specialundervisning, der efter alt at dømme ikke giver nogen faglige resultater.

Vi må selvfølgelig især råbe vagt i gevær, når de planlagte besparelser på normalområdet ikke går til at genoprette områdets økonomi, men blot kanaliseres over på specialområdet. F.eks. vil man fra næste år droppe morgenåbningen på de kommunale fritidshjem. Det er en god ide, men i stedet for at indkassere den fulde besparelse vil man bruge 1/3 af pengene på at inkludere særligt vanskelige elever. Dette har intet med hinanden at gøre og ligner et forsøg på at skjule en reel opskrivning af specialområdets i forvejen massive budget. Det er en forkert udvikling, og det vil kun være rimeligt, hvis også specialområdet, som altså beløber sig til 1 mia. af børne- og ungdomsområdets budget, også bidrager med sin andel af besparelserne.

Afslutningsvis vil jeg bruge lidt tid på et par områder, der virkelig trænger til at blive styrket.

I Venstre håber vi, at vi kan få Borgerrepræsentationen til for alvor at tage fat på at styrke fagligheden i folkeskolen for såvel de svageste som de normale og de stærke elever. Det kræver en langsigtet strategi, hvor vi i højere grad inddrager viden om, hvad der rent faktisk virker, og hvor vi tænker ud af boksen i forhold til at inddrage andre aktører. Det kunne f.eks. være Ungdomsskolen, der i flere år har præsteret fremragende resultater i arbejdet med vores svageste elever. Samtidig har Ungdomsskolen nu taget initiativ til et forsøg med stærke elever, nemlig Campus, der skal finde sted i efterårsferien. Det ser vi meget gerne udviklet til andre bydele og ligeledes til en helårssatsning.

Vi er også nødt til at tage en ny approach på integrationsområdet. I øjeblikket bliver resultaterne ude på skolerne dårligere år for år, så vi er nødt til at starte forfra og tage udgangspunkt i brugbare erfaringer om, hvad der virker. Vi skal for alt i verden undgå en gentagelse af situationen fra i år, hvor vi bevidstløst har videreført integrationsinitiativer for 15 mio., og hvor vi før sommerferien fordelte yderligere et par millioner til kortsigtede projekter på et par af kommunens dårligst performende skoler.

Vi ser frem til nogle konstruktive diskussioner i BUF om ikke bare økonomien, men også fagligheden og integrationsudfordringen, og håber, at de øvrige partier mener det alvorligt, når de siger, at København skal være børnenes by, dvs. alle børns by.

Rasmus Jarlov (C): Børneområdet er vigtigt for os alle sammen. Det handler om det dyrebareste, vi har, nemlig børnene i København. Der er masser af følelser, der er beskyttertrang involveret. Men det er også rigtigt, at helt rationelt set så er børnepasning og folkeskolen nogle af kommunens absolutte kerneopgaver. Borgerne kan forvente, at de kan få passet deres børn, og at folkeskolerne er velfungerende. Det er en forpligtelse, vi har over for borgerne og børnene, og det er også afgørende for samfundet og for byen, at området fungerer.

Det gør det ikke i dag. Der er meget lange ventelister på børnepasning, som frustrerer forældre, og det betyder, at de ikke kan passe deres arbejde, og det er dybt urimeligt, at vi ikke har styr på det. De faglige resultater i folkeskolen halter også, og problematikken om, at stærke, velfungerende familier sætter deres børn i privatskoler, er velkendt også fra den offentlige debat. Det er også sådan, at vi har nogle meget dyre børneinstitutioner og en meget dyr folkeskole i København, så der er nok at tage fat på.

I øjeblikket er børneområdet igennem en sparerunde, og det giver fuldt forståeligt en følelse af usikkerhed og utryghed både for forældre og for de ansatte. Der er folk herinde, som forsøger at score billige point ved at skyde skylden væk fra Borgerrepræsentationen og over på regeringen for at være årsag til, at der skal spares. Det er pinligt at se på, at der bliver løbet fra sit ansvar som kommune, og det er meget nemt at tilbagevise.

Selvfølgelig er det ikke på grund af regeringens fremtidige krav om nulvækst, at den her kommune har haft et dundrende underskud på børneområdet i 2009. Det er meget svært at koble sammen med

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

en fremtidig finanslov, der gælder for de kommende år. Selvfølgelig er det ikke på grund af regeringens skattereform, som styrker de offentlige kasser med 5 mia. kr., at der er underskud på børneområdet i København. 5 mia. ekstra til det, som venstrefløjken kalder velfærd, på grund af den seneste skattereform.

Jeg så selv gerne, at der var kommet mindre i de offentlige kasser på grund af skattereformen, men det er der ikke, og lad os være ærlige om det og indrømme, at det ikke er tilfældet, og at det derfor er ukorrekt, når nogle påstår, at skattereformen går ud over den såkaldte velfærd, som i moderne sprogbrug betyder et stort offentligt budget.

Udfordringerne på børneområdet skyldes den lykkelige omstændighed, at der er mange børn i København og flere, end vi havde regnet med. Men lad os være ærlige og erkende, at Københavns Kommune har hovedansvaret for de økonomiske udfordringer og for, at de er blevet så store, som de er. Det ansvar skal vi tage på os som kommunalpolitikere, og ellers er vi ikke vores opgave voksen.

Københavns Kommune har været dårlig til at forudsige antallet af børn, det er en stor del af problemet, og det har betydet, at det hvert år er blevet undervurderet, hvor mange børn der ville være året efter, og det giver selvfølgelig nogle økonomiske udfordringer. Det skal forbedres.

Københavns Kommune har også styret økonomien tragisk dårligt. Børneområdet er ligesom resten af kommunen fortsat plaget af meget højt sygefravær, som koster hundredvis af millioner hvert år, og der har været store problemer med økonomistyringen, som har høstet massiv og velplaceret kritik fra vores revisorer. Det er blevet gradvis forbedret, det vil jeg gerne anerkende, men der er meget lang vej igen, og der er et meget stort forbedringspotentiale. Lad os se det positivt, at vi faktisk har mulighed for at gøre tingene bedre. Det ville være så trist, hvis vi ikke havde det.

Der er også blevet truffet direkte tåbelige politiske beslutninger af Borgerrepræsentationen. Den største dumhed, jeg har hørt om, det var, da flertallet i Børne- og Ungdomsudvalget sidste år besluttede at meddele daginstitutioner, at hvis de havde penge tilovers ved årets udgang, så ville Borgerrepræsentationen tage pengene. Man skal ikke være professor i økonomi for at regne ud, at det naturligvis ville medføre, at institutionerne brugte alle deres penge, og det betød, at der kom overforbrug i stedet for, at de bidrog med penge til det slunkne budget.

Det er et godt eksempel på, hvordan vi ikke skal agere som politikere. Det var et eksempel på, at Borgerrepræsentationen veg fra sit ansvar. Man turde ikke gennemføre besparelser, og i stedet for at lave de besparelser, som var nødvendige sidste år, så opstillede man et budget, som godt nok på overfladen så ud til at hænge sammen, men selvfølgelig ikke gjorde det, fordi de besparelser, som man budgetterede med, ikke kunne lade sig gøre.

Vi skal undgå samme fejl. Det værste, vi kan gøre for børneområdet, det er, hvis vi ikke laver de besparelser, som er nødvendige. Så kommer vi til at stå med nøjagtig de samme problemer til næste år. Det vil endnu en gang kaste usikkerhed ud over området til stor frustration for pædagoger og øvrige ansatte på området og for forældrene. Det kan vi ikke være bekendt. Vi skal mande os op, og vi skal sørge for, at der kommer styr på økonomien. Derfor vil jeg sige det lidt hårdt: Hellere spare for meget og få styr på økonomien end spare for lidt og forlænge usikkerheden og sørge for, at vi næste år igen skal have stor frustration på børneområdet.

De Konservative er gået konstruktivt ind i forhandlingerne om besparelser i udvalget. Vi vil gerne være med til at tage ansvar og forsøge at sikre økonomien, selv om vi er meget kritiske, som I kan høre her på min tale, over for den måde, som problemerne er opstået på, og den måde, som børneområdet hidtil er blevet styret på. Men vi vil gerne være med til at tage ansvar. Vi synes, det er nødvendigt og rigtigt, at der bliver lavet nogle besparelser nu.

De fleste af besparelserne er vi også enige i. Vi har endda foreslået nogle ekstra besparelser. Men jeg vil også gerne her markere, at der er ting, som vi synes, det er forkert at spare på.

Vi synes ikke, det er rigtigt, når vi har et af de dyreste børneområder i Danmark, at vi øger forældrebetalingen. Det må kunne gøres bedre, det må kunne lade sig gøre, at vi får mere for pengene, uden at vi beskatter forældrene ekstra.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

Vi synes også, det er forkert, at vi har lavet sommerlukning på institutionerne. Det betyder, at forældrene vil opleve, at de faktisk ikke får den kerneydelse, som de egentlig har krav på, i og med at deres børn i perioder i sommerferien ikke kan få en normal pasning.

Men overordnet set er det positivt, at der bliver strammet op på området, ikke fordi det er sjovt at spare på børneområdet, det er det bestemt ikke, det er heller ikke noget, som jeg synes er spændende, men det er nødvendigt, og det er rigtigt, at vi får det gjort. Det er en form for brandslukning, det må vi erkende, og det er sådan lidt, nu skal vi lige overleve det her budgetår, fordi vi har et meget stort økonomisk problem, som vi skal have løst.

Vi skal gerne komme videre fra det her, vi skal gerne over i en situation, hvor der er sikkerhed og styr på økonomien, således så vi kan snakke om, hvordan vi laver forbedringer, og det ikke hele tiden bliver en sparedagsorden. Der er behov for nogle ret grundlæggende forbedringer, og vi har jo bl.a. stillet forslag om, at vi skulle få en grundig undersøgelse af, hvorfor Københavns Kommune er så dyr, som den er på børneinstitutions- og folkeskoleområdet. Det har vi kun fået delvis igennem i udvalget, idet man har afvist, at der skulle være eksterne øjne på vores økonomi.

Københavns Kommune har nu lavet en undersøgelse, som godt nok giver os nogle gode argumenter for, hvorfor situationen er, som den er, men som ikke får lavet den uvildighed, som vi faktisk har behov for, fordi vi er så dyre, som vi er i København.

Vi har også stillet en lang række forslag om at få opgraderet vores folkeskole. Det skal ikke være ved, at vi fantasiløst bruger penge og ansætter dobbelt så mange lærere, som vi har hørt i dag fra andre politikere. Det skal være ved, at vi får styrket lærernes og lederes kompetencer. Det skal være ved, at vi får åbenhed om resultaterne i folkeskolen, og at vi ser problemerne i øjnene. Det skal være ved, at vi får lavet nogle fornuftige incitamenter til skolerne og deres ledere og deres lærere, og det skal være ved, at vi ikke er bange for også at gøre noget for de dygtige børn.

Jeg er fuldstændig enig med Venstres ordfører, som sagde, at vi har gjort for lidt for de ressourcestærke børn. Vi er rigtig gode til at bruge mange ressourcer på de resourcesvage børn. Vi skal nok til at kigge lidt på, om vi kan organisere os bedre, og vi skal kigge på, om ikke vi kan differentiere undervisningen i folkeskolen, så alle børn får udfordringer, så de dygtige børn ikke føler sig nødsaget til at flygte over i privatskolen. Det vil være en ulykke for hele folkeskolen, også for de svage børn.

Så kort og godt gælder det lige nu om at få slukket branden, få styr på økonomien, og så gælder det om at komme over i en normaltilstand, hvor der er det styr på tingene, som man kan forvente, hvor forældrene ikke står på lange ventelister for at få passet deres børn, og hvor vi kan diskutere, hvordan vi får lavet en bedre folkeskole, som er for alle børn i København, og ikke bliver et andenrangsvalg, som man kun nødtvungent benytter, hvis man er forældre i København.

Vi skal have tryghed, vi skal have faglighed, vi skal have dygtighed, og vi skal have trivsel, og der er nok at arbejde med, og vi ser frem til arbejdet.

(Kort bemærkning).

Rikke Lauritzen (Ø): Jamen jeg fik sådan set bare lyst til sådan helt stiltfærdigt at spørge Rasmus Jarlov, om ikke han er enig med mig i, at underskuddet var på budgettet og ikke på regnskabet, og om Rasmus Jarlov derfor ikke er enig med mig i, at når et nulvækstbudget for området i 2011 ikke hænger sammen, så er det ikke, fordi regnskabet ikke gik i nul – det var vist for mange ikke'r – men fordi der er kommet flere børn, og at flere børn for den samme sum penge, det kræver altså besparelser.

Derfor er det måske at stramme hele KU-retorikken en lille bitte smule at kalde det her for katastrofal økonomistyring. Men det er muligt, at vi befinder os i to forskellige verdener, det gør vi nok, men også, at vi har læst to forskellige indstillinger. Jeg er i hvert fald af den overbevisning, at det ikke var i regnskabet, der var underskud, det var på budgettet, og at det er, fordi der kommer flere børn.

(Kort bemærkning).

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

Rasmus Jarlov (C): Som Dansk Folkepartis ordfører påpegede tidligere, så er det jo fuldstændig rigtigt, at der kommer flere børn i København. Det er også fuldstændig rigtigt, at det selvfølgelig alt andet lige, medmindre man foretager nogle ret store effektiviseringer, betyder, at det koster mere.

Problemet er, som jeg også nævnte i min tale, at vi har undervurderet antallet af børn i København. Det betyder, at med den økonomimodel, som vi har i dag, er der blevet afsat færre penge, end der ville have været, hvis vi havde estimeret antallet af børn korrekt. Det er derfor, det er så afgørende, at vi får styr på den prognostisering, og at vi får styr på, at vi kan forudse, hvor mange børn der kommer til at være i byen.

Jeg kan ikke forstå, at det kan være så vanskeligt at estimere, hvor mange børn der har behov for folkeskoleplads. Det er mange, mange hundrede børn, man har skudt forkert, og det er børn, som allerede er født, vi ved, hvornår de kommer i skolealderen, og vi bør også kunne forudse, hvor mange der er af dem.

Så det skal vi blive meget bedre til, og så skal vi selvfølgelig kigge på fordelingen inden for områderne i København. Der bliver færre ældre, og der bliver flere børn, og så må man selvfølgelig kigge på, hvordan man prioriterer ressourcerne.

Men Københavns Kommunes budget er steget år for år, det er historisk stort. Ligesom alle andre kommuners budgetter i Danmark har vi nogle budgetter i øjeblikket, som er verdensrekord. Det er muligt, at der måske er nogle kommuner i Norge, der har flere penge, fordi de har nogle meget store oliemilliarder, men ellers har jeg meget svært ved at få øje på noget sted i verden, hvor man har nogle kommuner, der har lige så mange penge. Derfor skal vi være i stand til at løse de her problemer.

Enhedslistens løsning, at man bare vil hæve skatterne og forøge budgetterne, har ingen gang på jorden. Det er ikke regeringen, der har dikteret, at der ikke er uendelige midler i den her verden. Det er hårde økonomiske vilkår.

Sofie K. Led (A): Jeg får næsten lyst til at sige, at jeg tror ikke, det var Enhedslisten, der foreslog skattestigninger. Jeg tror faktisk, det var Det Radikale Venstre. Men det lader jeg jer diskutere senere.

Socialdemokraterne gik til valg på tre B'er: Børn, Bander og Beskæftigelse. Jeg vil fortælle jer, hvordan vi mener, at det første B skal udfolde sig, hvad vi mener, når vi siger "Børnene først".

Jeg har en drøm om, at vi politikere i København kan opfylde alle ønskerne på børne- og ungdomsområdet. Kombinationen af regeringens servicestop og Københavns, heldigvis, stigende børnetal er og bliver giftig. Når et stigende antal børn skal deles, ja, man kan næsten sige skændes om samme pose penge, må det nødvendigvis føre til forringelser.

Inden min drøm udvikler sig til et mareridt, vil jeg gerne opsummere nogle af de områder, Socialdemokraterne vil prioritere på børne- og ungdomsområdet under de kommende budgetforhandlinger.

Rigtig mange københavnere har en drøm om at få børn, og rigtig mange børnefamilier kæmper for at få enderne til at nå sammen. Det bliver bestemt ikke lettere, hvis de bliver tilbudt en institutionsplads 10 km fra deres bopæl. Kommende forældre må ikke være et sekund i tvivl om, hvorvidt de kan få passet deres barn.

Børnetallet har gjort embedsmændenes prognoser til skamme, heldigvis så at sige, for det viser, at forældrene synes, København er en fantastisk by at bo i, også med børn. Nogle gange taber sofistikerede matematiske modeller pusten, og kaosteorien tager over, men det er vores ansvar at sørge for at kommunen er gearet til det.

Vi skal derfor blive ved med at bygge nye institutioner, så pladsgarantien til enhver tid opfyldes, og det skal være efter det effektive Fast Track-koncept, der kan forkorte beslutnings- og byggeprocessen. Der skal altså løbende sættes en god portion penge af i budgettet til at bygge institutioner, så forældre kan få en institutionsplads tæt på hjemmet, og målet er, at det bliver højst 4 km fra deres bopæl.

Senere i livet skal forældrene så tage stilling til et skolevalg. Her synes vi, det er vigtigt, at de lokale folkeskoler bliver valget. Socialdemokraterne har allerede startet en indsats for, at folkeskolen skal blive et attraktivt tilbud til forældrene. Jeg har i løbet af sommeren besøgt 10 folkeskoler på Amager, og jeg er vildt begejstret for det arbejde, der foregår. Vi skal arbejde målrettet for at forbedre

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

folkeskolens image, for den er langt bedre end sit rygte, og den bærer langt større opgaver, end privatskoler er forpligtet til.

Børnene lærer her vigtige sociale kompetencer, som de behøver for at få ejerskab i forhold til det brede lokale fællesskab i en bydel. Folkeskolen er det eneste sted, hvor alle børn kan mødes på tværs af forskelle i baggrund og dermed får en praktisk forståelse for hinandens levevilkår. Det er en kvalitet i sig selv at vise den anerkendelse, som deltagelse i folkeskolen afføder og dermed af den enkelte bydels problemstillinger. Her er forældreforeninger som "Brug Folkeskolen" vigtige for at bringe budskabet ud til familierne.

Målet er at gøre folkeskolen til noget, som forældre vælger til. Vi vil viderebringe budskabet om, at folkeskolerne kan en hel masse. Forældrene til kommende elever skal vækkes med opråb om kvaliteten og kulturen i folkeskolerne. De skal vide, hvad kommuneskolen har om hjørnet kan bidrage med, hvor godt det er for hele lokalområdet, hvis de selv bidrager til udviklingen af folkeskolen, bl.a. med deres egne børn. Folkeskolen kan alt det, privatskolen kan, og endnu mere, hvis den får lov.

Folkeskolen er desuden kulturskabende. Vi skal være med til at skabe sundhedskultur også på madområdet. Vi vil kæmpe for at fastholde principperne i det ambitiøse nye EAT skolemad, som for resten har fordoblet sit salg efter en målrettet kampagne her i forsommeren. Det var rigtig dejligt. Vi vil også beholde de skoler, som er udnævnt til madskoler, hvor mange fag bindes op på det praktiske arbejde omkring køkkenet.

En sund madkultur er en nødvendighed, hvis vi skal forbedre københavnernes folkesundhed, nøjagtigt som det gøres ved at lave flere cykelstier.

Vi vil bevare både helheds- og profilskoler i kommunen. Helhedsskolerne er en nødvendighed nogle steder i byen for at understøtte udsatte børn og unge, og de sender deres elever af sted med gode resultater og dermed øgede muligheder for uddannelse og jobs. Profilskolerne er specialiserede med tydelige fagprofiler, der gør den enkelte skole attraktiv og unik. Disse skoler tiltrækker ambitiøse lærere og fastholder eleverne i folkeskolen og giver privatskolerne kamp til stregen.

Vores mål er, at de københavnske skoler skal gå foran i kampen for bedre folkeskoler med plads til alle og faglighed for alle. Det er en langsigtet plan, men vi tager fat allerede i år, og målet er klart. Vi skal sørge for, at de lidt skæve unge har lyst til at gøre folkeskolen færdig og påbegynde en uddannelse. Det har høj prioritet for Socialdemokraterne i de kommende budgetforhandlinger.

Vores mål om en rummelig folkeskole ses tydeligt i vores bud på en skolepakke. Vi vil arbejde for alternative undervisningsformer, som også kan rumme de elever, der har det lidt svært med at sidde stille og tage imod traditionel undervisning. Målet er at få flere til at gennemføre en uddannelse efter folkeskolen. Derfor har vi i foråret igangsat projekt Smart Stars. Projektet er enestående, det giver unge muligheder for at lære på deres måde. Vi ved, at man lærer forskelligt, men vi er stadig i gang med at indrette folkeskolen efter denne viden. Og Smart Stars er bare en af måderne at gøre det på.

Eleverne fra de skoler, der er involveret i projektet, får mulighed for at møde virkeligheden råt for usødet. De skal i praktik, og for at komme derhen, hvor de gerne vil være, skal de skrive ansøgninger, til jobsamtaler og ikke mindst have tilbagemeldinger fra virksomhederne på hele forløbet. Man kan sige, det er en forsmag på livet som voksen.

Med denne pakke ønsker vi at sende et stærkt signal om, at vi tager de unge ikkebøglige alvorligt, og at der er hårdt brug for dem i fremtiden.

Et af de problemer vi skal løse i København, er den sociale og etniske opdeling i institutionerne og skolerne, der desværre har udviklet sig de seneste år. Det er vores mål, at vi skal rette op på de uheldige virkninger af denne opdeling, og det har vi tænkt at gøre ved at arbejde for en bedre fordeling af de udsatte børn, men så sandelig også ved en øget støtte til de institutioner og skoler, der alene på grund af deres geografi har mange udsatte børn.

Denne blanding skal først og fremmest ske inden for forældrenes lokalområde. Målet skal være, at institutioner og skoler afspejler lokalsamfundet. Det er vigtigt af hensyn til institutioner og skoler, men også i forhold til børnene, som kan få store problemer med at klare sig i vores samfund, når de bliver ældre.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

Vi vil gerne bygge nye skoler i Indre By og på Østerbro, hvor presset for flere klasser er størst, og hvor de svage børn fra Nørrebro og Bispebjerg kan få plads, hvis forældrene, efter professionel vejledning, ønsker det.

For at understøtte de svage elever ønsker vi, at der satses intensivt på læseundervisning, så alle elever opnår et tilfredsstillende niveau efter 2. klasse. Vi ønsker en skærpet matematikindsats på mellemtrinnet og øget brug af holddeling, undervisningsdifferentiering og erhvervsklasser på udskolings-trinnet.

40 pct. af de tosprogede skolestartere har desværre ikke de nødvendige danskundskaber. Børn i institutionsmiljøet lærer først og fremmest af hinanden. Derfor ønsker vi at oprette sprogpladser i institutioner med mange børn med stærk hjemmebaggrund, ud over at vi ønsker at give en ekstra hjælp til de institutioner, der har de mest udsatte tosprogede børn.

Men der skal også en indsats til efter skoletid, hvor skolen slipper de unge. Derfor synes vi også, at det er en god idé at tilbyde kontingentfrihed i klubberne i de udsatte byområder. Det er vigtigt, at klubberne bliver et naturligt tilvalg for disse unge, så de har et sted at være og nogle engagerede voksne at være sammen med i fritiden. Kontingentfrihed vil komme unge fra svage familier til gode, familier der ellers vil vælge klubtilbuddene fra alene af den grund, at der ikke er råd.

Det er også en indsats i Sikker By. Vores mål er, at vi som kommune skal vise os i stand til at tage os godt af de udsatte unge i fritiden, så der findes et alternativ til bander og kriminalitet i de udsatte områder af byen.

Socialdemokraterne går samlet til forhandlingsbordet med en gældssanering til børne- og ungdomsområdet på 160 mio. kr. som en anerkendelse af, at børne- og ungdomsområdet ikke står alene med de komplekse problemer, vi har nu. Herudover ønsker vi, at de nødvendige effektiviseringer og besparelser, vi har arbejdet os frem til, ikke skal trumfes af en grønthøster oveni. Derfor håber Socialdemokraterne, at Borgerrepræsentationens øvrige partier vil være med til at skære 40 mio. kr. af samtlige forvaltningers konsulentforbrug i solidaritet med byens voksende børneflokk.

Hvis vi på nogen måde får råderum til det under budgetforhandlingerne, ønsker Socialdemokraterne, at besparelsen på institutionernes madbudget udgår. Den har social slagside, og det er vi klar over. Langt fra alle forældre har desværre overblik til at give deres barn morgenmad med i institutionen. Det kan vi ikke ændre på med den besparelse.

Der står meget på spil for Københavns børnefamilier og fremtidens voksne københavnere i de kommende forhandlinger. Socialdemokraterne vil kæmpe for bæredygtighed, for lighed mellem mennesker og for konkret sammenhængskraft i vores samfund, for det, vi har tilfælles, troen på "det store" i mennesket og det, der gør, at vi som fællesskab skaber fremdrift, men som sjældent fanger mediernes opmærksomhed. Derfor siger vi "Børnene først" – alle børn. Så jeg håber, det bliver nogle gode og konstruktive budgetforhandlinger.

Tak for ordet.

(Kort bemærkning).

Manu Sareen (B): Tak til Sofie Led for en rigtig god tale. Fra radikal side er vi fuldstændig enige. Vi sad og glædede os over det og nikkede og alt muligt andet. Specielt det om gældssanering, kontingentfrihed osv., kan vi helt klart bakke op omkring.

Så var der lige det om spredning også. Det er vi også helt enige i – hvis lige Sofie Led hører efter. Der var bare en lille detalje, som vi gerne ville blive klogere på simpelt hen. Det var, hvordan spredningen skulle være, om det skulle være tvang eller ad frivillighedens vej. Det var det eneste.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Jeg minder om, at vi bruger både for- og efternavn i debatten.

(Kort bemærkning).

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

Sofie K. Led (A): Vi vil ikke bruge tvang for at sprede børnene, både fordi vi ikke tror, at det er en bæredygtig løsning i forhold til børnenes venskaber i fritiden, og fordi vi ønsker, at man netop bliver spredt i sit eget lokalområde. Det kan vi så sige ikke med den kapacitet, vi har lige nu, hverken i Indre By eller på Østerbro, så den anden mulighed er sådan set heller ikke praktisk mulig. Men vi ønsker ikke at anvende tvang over for de her familier.

Til gengæld vil vi rigtig gerne vejlede nogle børn til evt. at vælge en anden skole end lige den lokale, hvis det viser sig, at de her børn vil profitere rigtig, rigtig godt af at gå på en skole med mange børn med stærk hjemmebaggrund.

Karin Storgaard (O): Jeg er ordfører for to områder. Jeg er ordfører for Børn & Unge og for Teknik & Miljø, så jeg vil beskæftige mig med begge områder. Jeg vil starte med Børn & Unge, men forinden det så har jeg et par kommentarer, et par generelle bemærkninger.

Overborgmesteren omtaler bl.a. i sin budgettale, at "København skal både kunne levere livskvalitet og vækst". Det kan vi næppe blive uenige om, men det koster penge. Og livskvalitet for f.eks. børnene hænger vel, hvis vi skal være helt ærlige, næppe sammen med indførelsen af "model klynger", som flertallet i Børne- og Ungdomsudvalget brænder for at indføre. Efter den model propper vi en masse børn ind i klynger og fjerner pædagogtimer m.m. Jeg har noget svært ved at se børnelivskvaliteten i det. Jeg kommer tilbage til dette emne senere i mit indlæg.

Samarbejde bliver også nævnt i overborgmesterens tale. Samarbejde er en vigtig ting, men når man samarbejder, tager og giver man. Dansk Folkeparti vil gerne samarbejde, men det har en pris, ikke mindst hvis overborgmesteren ønsker et bredt samarbejde og tilslutning fra alle partier.

Vi ønsker ikke blot at læne os tilbage i Dansk Folkeparti og sige ja til det fremlagte budget, heller ikke selv om overborgmesteren måske, det ved jeg jo ikke, allerede på forhånd har sikret sig et flertal for f.eks. klyngemodellen, som jeg nævnte i starten. Reelle forhandlinger og kompromiser er ok.

Det undrer mig i øvrigt, at overborgmesteren i sin tale ikke nævner de 350 mio.kr., som mangler i børne- og ungdomsforvaltningens kasse, og som er opstået gennem flere års fejl i regnskabet og dårlig økonomistyring i pågældende forvaltning. Det er vel på det værste tænkelige tidspunkt, at denne situation opstår. Vi står i de kommende år over for kæmpe udfordringer med det stigende børnetal til daginstitutioner og skoler.

Når den socialdemokratiske budgetordfører i torsdags talte om børnenes budget, kan vi i flere henseender være enige, men der er alligevel visse ting, der må kommenteres.

Pasning i rimelig afstand fra hjemmet, op til 4 km, er vist noget, vi har truffet en beslutning om før, men er det rimeligt med 4 km? Som en mor sagde til mig, kan det nemt blive 8 km eller mere om dagen. Der er bare yderligere en måde at presse børnefamilierne på.

Der skal styr på økonomien. Jamen hvem er det, der er den skyldige i dårlig økonomi? Er det børnene? Næh. Er det forældrene? Heller ikke. Er det personalet og ledelsen så? Nej, det er det heller ikke. Det er ene og alene økonomistyringen, som er dårlig. Så kan det ikke nytte, at man bliver ved med at sige, at det er Christiansborgs skyld, fordi Christiansborg er jo ikke skyld i, at vores forvaltning her i kommunen ikke har formået at styre den her økonomi.

Jeg vil også lige sige et par ord til Socialistisk Folkepartis budgetordfører, fordi jeg undrede mig lidt over, at der blev sagt noget om en bus med blåtonede damer. Det må bestemt være en speciel bus, fordi jeg kører også med bussen, altså med de kollektive trafikmidler, næsten dagligt. Jeg kører med linie 1A og linje 14, og jeg har ikke set disse damer, så jeg ved ikke rigtig, hvad det er der bliver talt om. Henvisningen til hjemmepleje i den forbindelse lyder som noget vås.

Af ordførerens budgettale fremgår det, at man ønsker at samle det hele, mennesker, behov med mere. En ting ved jeg, og det er, at man ikke ønsker at samle biler, men der er måske ingen fra Socialistisk Folkeparti, der har bil, heller ikke københavnere, eller også tør de måske ikke sige det. Jeg kender i hvert fald adskillige SF'ere, der har en bil.

Det er ganske nyt at høre partiet tale om besparelser. Engang imellem så tænker jeg på, om vi har vendt det hele lidt rundt herinde, fordi SF har normalt ikke været det parti, der har snakket så meget

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

om besparelser, men nu er det vendt fuldstændig. Men desværre har det ikke været så heldigt med det, man er med til at foreslå. Altså man synes, det er en god ide med klyngeordningen, men jeg synes tværtimod, at det ser ud, som om børnene er blevet solgt i en handel med Socialdemokraterne.

For et par dage siden kunne vi læse, at borgmestrene i Malmø og i København, altså vores overborgmester, Frank Jensen, ville bygge metro under Øresund for 7 mia. Så må man altså tage sig til hovedet, for det var måske en bedre ide først at få afklaret de hjemlige infrastrukturproblemer i og omkring København. Når de er klarere, så er det fint at arbejde videre med det her forslag, som sikkert er udmærket.

Når vi nu taler om metroen, så er der også problemer med elevatorerne, og det betyder noget for vores gangbesværede, men også for forældre med barnevogn, når elevatoren ikke vil køre. Hvad gør man så? Jamen så kan man ikke komme med toget, medmindre man får nogen til at bære kørestol eller barnevogne op og ned.

Men nu vil jeg gå over til det emne, som der i øjeblikket er mest tale om i Københavns Kommune, og det er børn og unge.

Den 1. september havde udvalget revision af regnskab på dagsordenen. Jeg har især noteret mig to af bemærkningerne fra revisionen, nemlig at der for det første ikke har været fremlagt anlægsregnskaber for udvalget siden 2006 – ja, I hørte rigtigt, det var 2006 – og nu skriver vi altså 2010. Vi har så fået at vide, at først inden udgangen af 2010 vil det blive fremlagt. Tilsyneladende er regnskabet på nuværende tidspunkt ikke klar til fremlæggelse.

Det andet punkt, som også er vigtigt, som jeg noterede mig, var proceduren for dagpengerefusioner. Refusionskravene er ikke fremsendt rettidigt, og forvaltningen har ikke fået den nødvendige dagpengerefusion. Det virker sløset og ganske uacceptabelt. Og jeg synes, det er bekymrende, at der ikke er styr på sådanne helt fundamentale ting som hjemtagelse af statsrefusion. Så tror da pokker, der mangler penge.

350 mio. kr. mangler der i kassen. Det skyldes som tidligere nævnt den fejlslagne økonomi i BUF. Det har haltet i flere år, uden at nogen har taget hånd om det. Man har tilsyneladende bare fået det fremlagt, og så er det blevet stemt igennem, også i Borgerrepræsentationen. Men man regner jo med, at når det bliver fremlagt, så skulle det være i orden.

Nu fremlægges der en plan for besparelser på både institutioner og skoler m.m. Hvem rammer det? Det rammer børn, ansatte, ledelse og forældre. Hvad flertallet af politikere har lovet før valget, nemlig at tilgodese børnene, har de glemt alt om. Nå ja, der er jo også lang tid til næste valg.

Så undrer det mig, at Venstres Lars Berg Dueholm i Berlingske er citeret for at opfordre pædagoger, skoler og forældreorganisationer – der mangler vist lige lederne, men dem følger vi lige på – til at være realistiske og konstruktive for at undgå skrig, skrål og ballade, som det bliver udtrykt. Jeg er ikke helt enig i den holdning. Jeg synes, at alle, både institutioner og foreninger, har været konstruktive i den fremsatte kritik. Det er vel demokratiets ret at råbe op.

Når overborgmesteren og borgmester Anne Vang før ferien udtalte, at de har fået mandat af københavnere til at beslutte på børneområdet, fordi de lovede forandringer herpå – man lovede jo, at det skulle være børnenes by, det har vi også lige hørt for lidt siden – så skal de nu ikke være sikre på, at de havde fået det mandat, hvis københavnere havde kendskab til, hvad forslaget indebar, bl.a. væk med souscheferne. Hvem skal tage vare på overordnet pædagogisk og administrativ ledelse, være overordnet personaleansvarlig, det overordnede strategiarbejde, som jo ellers er souschefernes ansvarsområde? Hvordan havde man forestillet sig, at det ikke kommer til at gå ud over børnene?

Jeg synes, det ligner en ren gyser bare at forestille sig klynger af 300-400 børn, måske over 400, hvad der nogle steder kan forekomme. Der er alt for mange uafklarede spørgsmål om værdien af klyngeledelse, herunder bl.a. pædagogtid, fremtidig ledelsessamarbejde.

Hvad med besparelserne, holder de? Ja, siger forvaltningen, men kan vi nu også stole på det, når vi tænker på hullet i pengekassen? Vi kigger over på forvaltningen, der sidder der og lytter, og vi må jo så se, om vi kan stole på det.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

Før vi går i gang med klynger, hvis vi skal have dem, var det en god ide at tage ved lære af de kommuner, der har forsøgt sig med dette tiltag. Hvad med at se evalueringsrapporten fra Århus? Hvorfor må vi ikke se den?

Jeg kan ikke lade være med at spørge, om vi virkelig er parate til at ofre børnene på dette eksperiments alter. Dansk Folkeparti synes jo stadig, det er forkert, at det er børnene og personalet, der betaler for kommunens uduelighed på dette område.

På dagtilbudsområdet er en del udbygninger igangsat, men også midlertidige løsninger i form af pasning af eget barn, privat børnepasning og tvungen opnormering. Permanent løsning er en udbygning af vuggestuegrupper og børnehavegrupper. Det er ganske glimrende, det er noget, vi allerede mangler nu, men vi kommer til at mangle det meget mere i de kommende år.

Men der er jo et problem her: Byggetiden for en daginstitution er alt for lang. Så her er jeg fuldstændig enig i overborgmesterens udtalelse om at tage et opgør med de absurde lange byggeprocesser. Forvaltningen fortæller udvalget, at der er penge nok til anlæg. Det lyder jo rigtig godt, når vi tænker på, at der på skoleområdet i perioden 2011-2016 mangler 13 nye skolespor, som i alt koster ca. 1,295 mia. kr., og det er milliarder. Det ved borgmesteren nok, selv om borgmesteren står og taler lidt deroppe.

Men også her er der brug for udgiftsreducerende tiltag i form af vandreklasser, ingen hjemklasser, primært 8. og 9. klasser, oplyser forvaltningen. Enkelte klasse- og skolesammenlægninger kan sikkert også forekomme.

Modersmålsundervisning er fint, altså såfremt forældrene selv betaler. Det er efter Dansk Folkepartis opfattelse ikke en udgift, der skal finansieres over skolevæsenets konto.

På skoleområdet er der lagt op til en række besparelser på områder, som der nu skal forhandles om. Det er udmærket, vi vil gerne forhandle, som jeg har nævnt tidligere, men vi siger bare ikke ja til alt, vi har nogle krav til forhandlingerne.

Der er lige et sidste punkt om børn og unge, ikke for det hele, men kun for børn og unge, så skal vi nemlig videre til noget andet.

I de seneste år er der sket en stigning i udgifterne til specialskoleelever. Dansk Folkeparti er betænkelig ved disse besparelser. Der er ideer om, at flere af disse elever skal gå i almindelige klasser med hjælpeforanstaltninger, og der er vi bekymrede, for hvad betyder det for disse elever, men også for klassernes øvrige elever?

Nu skal I blive fri for i denne her ombæring at høre mere om Børn & Unge, så nu vil jeg gå over til det andet punkt, jeg er ordfører for, og det er Teknik & Miljø.

Se, her har vi ikke helt de samme problemer, men vi har altså nogle problemer, fordi vi har mange biler i byen, og kodeordet er jo stadig væk fra flertallets side trængselsafgifter. Det har vi hørt de sidste 5 år, men vi er jo ikke kommet videre med løsning af de trafikale problemer.

Flertallet vil nok sige, vi har nedlagt parkeringspladser. Region hovedstaden har tidligere udtalt, at der skulle være parkeringsfaciliteter for cykler og biler ved stationer, flere store parker og rejsanlæg ved de store indfaldsveje, kystbanen og andre relevante regionale togstrækninger med overvågning og servicefaciliteter. Det stod der i den regionale udviklingsplan.

Dansk Folkeparti har igennem flere år givet udtryk for samme ønsker, også her fra talerstolen. Vi synes stadig væk, at det er uforståeligt, at Københavns Kommune og omegnskommunerne ikke er kommet videre.

Vi har bygget rigtig mange cykelstier og udvidet nogle af de gamle, og det er rigtig godt, for vi har fået rigtig mange cykler i byen. Der mangler stadig væk lidt cykelstativer rundt omkring, men det er noget, man arbejder på, og det er også noget, der kan komme til i forbindelse med budgettet.

Vi har også haft gang i nye pladser med træer og bænke, og det er også nogle rigtig gode tiltag.

Men, og der er et lille men, og det er, at man nedlægger parkeringspladser. Det evigt tilbagevendende problem er derfor mangelen på p-pladser. Jeg bliver nødt til at gentage, hvad jeg flere gange tidligere har gjort opmærksom på, at København inden for de sidste 10 år har nedlagt over 10.000 p-pladser – hørte I, 10.000 parkeringspladser. Ikke alle pladser er betalingspladser.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

Nogle steder har vi den aftale, at når der nedlægges p-pladser, skal der oprettes tilsvarende nye pladser før nedlæggelse af pladser. Et eksempel, der kan nævnes, er Havnegade, hvor det for nylig er besluttet at nedlægge en række parkeringspladser. Forvaltningen henviser så til et p-hus på Kvæsthusbroen. Det er helt fint. Der er bare det ved det, at det ikke er bygget endnu, så det er en overtrædelse af vor aftale. Optimisten vil sige: Nå, men så bliver det nok rettet. Nej, her er vi åbenbart ligeglade med aftaler.

Så har vi det der med, at der helst ikke skal være nogen biler i byen. Der er et flertal, det røde flertal, som jeg kalder det, der tilsyneladende heller ikke ønsker, at københavnere skal have bil, men lur mig, mange af Socialdemokraternes og SF'ernes vælgere har biler. Hvad gør forvaltningen så? Den kommer med forslag om forhøjelse af parkeringstakster i Indre By. Pr. 1. januar 2011 bliver de forhøjet fra 29 kr. til 55 kr. i timen, og det sker i form af en ny, lilla p-zone. Jubii, siger flertallet, jo færre biler i byen, jo bedre. Med 55 kr. i timen kan vi vel jage pendlere, turisterne, de handlende, håndværkerne, erhvervsdrivende og københavnere fra andre bydele ud. Ellers lukker vi bare et par gader og laver nogle strøggader. Det lyder rigtig godt.

Hvad foreslår flertallet så? Snup din cykel eller bussen, så kan du klare det hele. De handlende siger, ja, men jeg skal købe ind til en uge, og det kan ikke være i cykelkurven, og jeg kan ikke have det med i bussen. Nå, det er så bare dit eget problem. Håndværkerne får at vide, at de kan bare bruge en ladcykel. Så bare op med tagreuder, nedløbsrør, toiletter m.m. Nå, men jeg skal også bruge noget værktøj, siger håndværkeren, og det ligger i min bil, for der har jeg mit mobile værksted. Løsning? Ja, det ved jeg ikke, hvad jeg skal sige til.

Hvad gør flere handlende og turister så? De drager andre steder hen, fordi med alle de problemer, der er, så gider de altså ikke tage herind og betale en masse penge for at parkere og ikke kunne komme til nogen steder. I øvrigt har vi også alle de der udgravninger, så det passer meget godt sammen; det regulerer jo også trafikken.

Nå, men de tager ud til omegnscentrene, hvor der enten er gratis eller billigere p-pladser, og der er i hvert fald parkeringspladser at få lige ved siden af centrene. Konsekvens her i København? Nogle butikker må dreje nøglen om, som vi allerede har set det i forbindelse med lukning af Nørrebrogade.

Men CO₂-udslippet er nedsat, siger de kloge. Tja muligvis på Nørrebrogade, men ikke i sidegaderne, hvor bilerne nu ligger og cirkulerer rundt, eller andre steder i byen, hvor man ikke kan finde parkeringsplads, når man kommer hjem, allerede fra kl. 17 og hele aftenen frem. Men det gør måske ikke noget? Jeg tror, der bliver ekstra forurening.

Og hr. borgmester, og nu har vi så skiftet borgmester, nu er det jo Bo Asmus Kjeldgaard, der har det område, hvad med tomgangscirkulæret? Fordi når man nu så gerne vil nedsætte CO₂-udslippet, hvorfor tillader man så – og jeg ved godt, det er politiet, der skal ind her – at folk holder med motoren i gang mere end det ene minut, mens de læser avisen, mens de henter børn, mens de går til bageren, og mens de læser deres mails? Det lyder da fuldstændig tåbeligt. Var det ikke også noget at tage fat på? Jeg tror da, det kunne nedsætte CO₂-udslippet, men så langt er man ikke nået.

Der findes et cirkulære – vi har tidligere udsendt noget om det fra Københavns Kommune – om, at man ikke må holde med bilen med motoren i tomgang mere end 1 minut. Men spørger man folk, der holder med bilen i tomgang, så ved de ikke engang, at det cirkulære findes. Så her er der noget at tage sig til.

Så har vi beboerlicenser til 690 kr. om året. De er næsten lige sat op fra 190 kr., en beslutning fra 2005, som først udmøntes pr. 1. januar. Nogle politikere mener, at det også er alt for billigt, så der er nok nogle, der ønsker det sat op til ca. 3.000 kr. om året. Så begynder det jo straks at blive lidt mere problematisk, for har man råd til det. Men det kan måske vække borgerne til at reagere.

Vi har et par problemer til, som vi lige er nødt til at snakke om, og det er bl.a. gadebelysningen. Nogle kommuner i landet og også København har i deres visdom og fordi de mangler penge – og husk nu, at det er fordi man mangler penge i kassen, at man finder på alle de her mærkelige ting – fundet ud af, at man bare kan overdrage gadebelysningen til de private grundejere. Kommunerne mener, at de i hvert fald ikke må betale, det er ulovligt, selv om de har betalt i adskillige år, i København siden 1963.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

Men i virkeligheden er det et fortolkningsspørgsmål, som både statsforvaltning og ministerier er i tvivl om. Her i kommunen har vi som sædvanlig bedt det advokatfirma, vi normalt bruger, om at udarbejde en redegørelse. Det blev vi ikke klogere af, men det har nok kostet en anelig sum penge, nærmere betegnet 96.000 kr., har jeg fået at vide på et spørgsmål.

Det koster bare 600 kr. om året at lægge det over til de private grundejere, så det kan vel ikke være så svært, det er ikke ret meget om måneden. Nej, men hvem i alverden tror, man kan nøjes med de 600 kr.? Det holder hverken her eller der, for derudover så kommer der vedligeholdelse og drift. Heldigvis er alle i udvalget enige om, at den sag skal undersøges nærmere, så det bliver den.

Så har vi et problem med overpris for renholdelse af fortove. Kommunen har overtaget fortovsfejning, men hvorfor koster det næsten tre gange så meget, som da grundejerne sørgede for det? Nu er det altså ikke mig, der har fundet ud af, at det koster næsten tre gange så meget; det er søreme andelsboligforeninger. F.eks. siger AAB, at arbejdet er dårligere, og det er meget dyrere, end da gårdmændene gjorde arbejdet. Grundejerne forsømmer deres renholdelsespligt, lyder det fra kommunen. Jeg er overbevist om, at det ikke gælder i alle tilfælde, men man kunne dog i hvert fald påtale det over for grundejerne, hvis fortovene ikke er renholdt. Jeg har ladet mig fortælle, at det har man ikke gjort.

Renholdelse af 400 m fortov koster 145.000 kr. om året. Der er afsat en time om dagen fra kommunens side. Der bruges 5 minutter med fejmaskine et par gange om ugen, lyder det fra AAB på Vesterbro. Det lyder, som om der er et eller andet galt, men der er mange mennesker, der betaler de ekstra penge, og det er de sure over, og det forstår jeg godt.

Så her til slut skal jeg lige ulejlige jer med nogle enkelte punkter mere. Det er lokaludvalg. Dansk Folkepartis gruppeformand har meldt ud, at lokaludvalgene skal lukke. Jeg ved ikke, om det er noget, der kan blive enighed om. I hvert fald skal der ske noget. Der skal i hvert fald ske en omstrukturering, såfremt udvalgene fortsætter under en eller anden form. 55,5 mio. kr. er det årlige budget, heraf 37 mio. til puljemidler. Disse penge kunne sagtens bruges til idrætsanlæg eller kultur. Vi mangler jo penge begge steder og også flere andre steder.

Det kan diskuteres, om puljemidlerne bruges efter hensigten. Administrationen er også blevet dyrere, der er kommet flere administrative medarbejdere i lokaludvalgene, og det er ikke kun i lokaludvalgene, det har også bredt sig ind til økonomiforvaltningen i Københavns Kommune, så det bliver lidt dyrt alt sammen.

Men helt ærligt, udvalgene fungerer ikke efter hensigten. Det kan diskuteres, om det er en reel høring, når forvaltningen gang på gang beder om et høringssvar, som man enten ikke lytter til eller har afstemt på forhånd. Hvad med resten af borgerne i bydelen? Hvordan med demokratiet? Alt dette skal tages op i forbindelse med evalueringen af lokaludvalgene.

På Ydre Østerbro – nu er der nogle, der er ved at sige, at det har hun sagt før; ja, det har jeg også sagt før, men det går 10-15 år tilbage, til Kramer Mikkelsens tid – har borgerne fået lovning på et kulturhus, men der er stadig væk ikke sket noget. Der er p.t., sådan som jeg kan se af vores papirer og regnskaber, 29,5 mio. kr. til rådighed. Det er desværre ikke nok til at etablere et kulturhus på Ydre Østerbro. Østerbroborgerne har ustandselig rykket for et sådant hus. Det kan jeg godt forstå. Jamen alle andre har, hvorfor kan vi ikke få?

Der har været tale om området ved Hans Knudsens Plads, og så vidt mig bekendt er der ledigt i en del af huset. Så lad os se at komme i gang, komme ned sammen med repræsentanter for Østerbro Lokaludvalg og se, om det kan bruges. Vi kan ikke være bekendt, at turen og økonomien vedr. et kulturhus aldrig kommer til Ydre Østerbro.

Så er der lige til allersidst bare det her med udgifter til tolkning. Jeg har bedt om at få at vide, hvad vi bruger i Københavns Kommune til tolkning. Vi bruger i alt ca. 13 mio. til tolkning. Der er nogle forvaltninger, som bruger tolke en del, andre bruger slet ikke. Børne- og ungdomsforvaltningen bruger 4,5 mio. kr. om året, socialforvaltningen 4,4 mio. om året, beskæftigelses- og integrationsforvaltningen 4,2 mio. Dansk Folkeparti ønsker opstramning på området og krav om danskundervisning.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 6. september 2010**

Så vil jeg da godt afslutningsvis gentage, at Dansk Folkeparti ser frem til forhandlingerne, men gør endnu en gang opmærksom på, at det kræver ændringer i det fremlagte budget, hvis vi skal være med.

Tak for ordet.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Som enhver kunne høre, så var det ikke alene børn- og ungdområdet, vi her fik en ordførertale om, som vi har forsøgt at tematisere det. Det er selvfølgelig ethvert medlem af Borgerrepræsentationens frie ret at tale om det, man nu vil tale om, men for, at det skulle være en debat, forsøger vi stadig væk at holde fast i et vist tema. Men alle kan selvfølgelig få ordet, også med korte bemærkninger til det, som Karin Storgaard har fremført på Dansk Folkepartis vegne.

Så hvis der er nogen, der måtte ønske ordet ud over Trine Schaltz, er det selvfølgelig muligt; ellers vender vi tilbage til det, der ligger under Teknik- og Miljøudvalget senere i den temadebat, vi forsøger at holde.

(Kort bemærkning).

Trine Schaltz (F): Det var mange ord, så det er rigtig svært at gøre det kort.

Rikke Lauritzen spurgte Rasmus Jarlov, om ikke han var enig i, at det ikke handlede om regnskaber, men om budgetter, der ikke holder. Jeg synes, det lød, som om Rasmus Jarlov egentlig i sit svar var enig.

Nu kommer vi så igen til de samme ord, at der er fejl i regnskaberne, der er rod i regnskaberne, på trods af at det faktisk handler om nogle budgetter, der bliver lagt efter et børnetal, der ikke holder, og derfor kan man ikke få det hele til at gå op i en højere enhed.

Jeg ville meget, meget ønske, at vi kunne holde op med at tale om fejl og rod i regnskaber, når det faktisk ikke er tilfældet. Alle københavnere tror, der er rod i regnskaber og fejl i regnskaber, og det passer ikke. Det er en retorik, vi nu har hørt de sidste 3 år, og det her handler faktisk om den mest gennemundersøgte og kontrollerede forvaltning, så jeg synes, vi skal holde os til det, det handler om: Vi lægger nogle budgetter, der ikke kan holde.

Det kan vi få rettet op på. Det er rigtig, rigtig svært at lave prognoser tilsyneladende, for de holder ikke. Det kan man rette op på ved at lave en demografimodel, som tager højde for det, så man kan få tilført de penge, som er nødvendige, når man har de nøjagtige tal. Men det kræver, at man laver en demografimodel, som tager højde for det faktiske børnetal og ikke bare lægger lidt oveni.

Revisionsprotokollatet, vi så på forleden dag, var faktisk et ganske glimrende protokollat. Hvis man tror, man kan få noget, der er fuldstændig fejlfrit, så tager man fejl. Jeg tror, at så længe der er mennesker indblandet, så vil der altid være noget, der går lidt op og ned, men det var ikke noget dårligt protokollat.

Til sidst vil jeg sige, at 13 mio. til tolkning efter min mening er alt for lidt. Jeg tror, den her kommune kan bruge flere penge, ikke mindst på det sociale område.

(Kort bemærkning).

Borgmester **Anne Vang (A)**: Jeg synes også, at jeg som borgmester for området bliver nødt til lige at knytte et par bemærkninger til det, når Karin Storgaard midt i sin i øvrigt glimrende tale kigger på forvaltningen og siger, nu sidder de jo der, så må vi jo se, om det passer. Det synes jeg sådan set ikke hører hjemme. Den langsigtede økonomiske planlægning, som et udvalg er gået konstruktivt ind i, kommer til at kræve knofedt, den kommer til at kræve hårdt arbejde for forvaltningen. Jeg har tillid til, at de vil lægge det arbejde i det.

Karin Storgaard sagde også, at der var nogle rapporter, man ikke måtte se, bl.a. en evaluering om klyngeledelse i Århus. Grunden til, at man ikke kan se den evaluering, er, at den ikke eksisterer endnu, den er ikke udkommet, den udkommer i næste måned. På det tidspunkt vil Karin Storgaard få fuld lejlighed til at granske den ned i detaljerne, på samme måde som forvaltningen lægger alle dokumenter frem for de politikere, som måtte ønske at gå dybere ned i dem. Både jeg som borgmester og forvalt-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 6. september 2010**

ningen som fagpersoner har en stor interesse i, at så mange som muligt dykker så dybt ned i området som overhovedet muligt og tilegner sig en stor viden. Det kendetegner heldigvis Karin Storgaard at have et ønske om at dykke ned i den viden, og det håber jeg vil blive det, der bliver resultatet i den kommende tid.

(Kort bemærkning).

Rasmus Jarlov (C): Der blev spurgt her, om det er budgetter eller regnskaber, der er problemet. Det er jo begge dele, men faktum er, at vi har haft et underskud i 2009, og det skal der rettes op på. Det betyder, at der er en lang række ting, som har måttet aflyses, og at der har været en følelse af brandslukning.

Så de problemer, vi står med nu her i budgetlægningen for 2011, handler både om, at der bagudrettet har været et underskud, der skal rettes op på, og så handler det om de store udfordringer, som vi har med at lægge et budget.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så tror jeg, vi lige skal give ordføreren en mulighed for at svare, inden vi tager en ny runde med korte bemærkninger. (*Afbrydelse*). Nu er det sådan, at den, der skal svare, får lov at svare, og hvis der er flere, der har korte bemærkninger, kan de også få ordet. Vi kan ikke have flere korte bemærkninger til den samme ordfører, inden ordføreren har haft lejlighed til at svare. Sådan må det være.

(Kort bemærkning).

Karin Storgaard (O): Først vil jeg sige til Trine Schaltz, at jeg ved ikke, om det er Trine Schaltz, der mener, at der ikke er nogen fejl i regnskabet. Alt har jo bevist, at der har været nogle problemer tidligere. Jeg siger ikke, at der er problemer nu, heller ikke med den nuværende borgmester og regnskabet, og jeg tror heller ikke, at alle de mennesker, der sidder derhenne, har været med i forbindelse med regnskabet tidligere. Men der har dog været nogle problemer, så lad være at benægte det, for ellers sad vi jo ikke i denne her situation.

Det er rigtigt, at det er svært at lægge budget, og der kan altid være nogle problemer. Der er også det her med prognoserne, der ikke holder. Jeg ved ikke, hvad det er for nogle prognosetal, man bruger, fordi når jeg går ind og ser på prognoserne, så holder de jo slet ikke. Det er jo ikke til at lave nogen prognoser de næste år. Det kan vi se på de tal, vi har fået i udvalget, som jeg ikke skal trætte forvaltningen med at nævne.

Revisionen. Nu er det de to værste ting, jeg tog frem. Der var jo flere andre ting, småting måske, som revisionen pegede på. Jeg synes, det er vigtigt, når en revision påpeger nogle ting, at man tager det til efterretning og får rettet op på det, og det har forvaltningen også lovet, at der skal blive.

Med hensyn til det her med flere penge til tolkning ved jeg ikke, om det er helt rigtigt. Jeg har i hvert fald oplevet, at der er alt for mange indvandrere, der ikke kan tale dansk, selv om de har været her i mange år. Hvis man har været i Danmark i 10-15 år, så er det altså også rimeligt, at man kan dansk. Hvis man ikke kan det, så må man altså blive sendt på et kursus for at lære dansk. Det kan alle vel være interesserede i. Så er der også bedre mulighed for job og alt muligt andet.

Til borgmester Anne Vang vil jeg da sige tak for de rosende ord.

Så er jeg da glad for, at jeg har fået lovning på den rapport. Jeg regnede også med, at den ville vi få. Jeg troede, den var længere fremme, det er den ikke. Men jeg glæder mig til at se rapporten, fordi der har været noget kritik ikke kun fra Århus, men også rundt i landet. Så vi må se, hvad der står i rapporten.

(Kort bemærkning).

Trine Schaltz (F): Jeg er glad for, at det viser sig, at vi faktisk er enige i, at der ikke er rod i regnskabet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 6. september 2010**

Jeg vil bare sige, der må foreligge en misforståelse omkring klynger. Hvis Karin Storgaard havde ret i, at børnene skal proppes ind i en klynge, så ville jeg heller aldrig være for det forslag. Men virkeligheden er jo, at børnene bliver i de institutioner, hvor de er i dag. Der kommer ikke flere børn, de bliver ikke flyttet hen i et eller andet lille rum, hvor de alle sammen bliver lukket ind. Det handler om ledelsen og administrationen, hvordan man strukturerer det. Så jeg synes bare, vi skulle have den lille misforståelse ryddet af vejen.

(Kort bemærkning).

Rasmus Jarlov (C): Jamen det bliver superkort. Vi er ikke enige om, at der ikke har været rod i regnskaberne og økonomien. Der landede en sønderlemmende kritik fra eksterne revisorer af Københavns Kommune for den måde, man har styret økonomien på. Det synes jeg, man skal tage meget alvorligt. Godt nok er der sket nogle forbedringer, men der er meget langt endnu. Jeg har det sådan, at vi fra borgerlig side faktisk forventer, at der er styr på de her ting.

Det skal anerkendes herfra, at Københavns Kommune ikke er et eller andet uskyldigt offer for onde konjunkturer og en ond regering, men rent faktisk selv har hovedansvaret for, at der mangler penge i kassen på grund af dårlig økonomistyring, og på grund af, at man har prioriteret forkert.

(Kort bemærkning).

Ikram Sarwar (A): Grunden til, at jeg kommer op på talerstolen, var en bemærkning fra Karin Storgaard om tolkebistanden. Jeg synes ikke, bemærkningen må stå alene, uden at der er nogen, der kommenterer den.

Jeg vil gerne spørge Karin Storgaard og resten af Dansk Folkeparti, om de overhovedet kan holde sig til, hvordan det enkelte menneske eller borger står, hvis vedkommende ikke forstår et budskab enten hos egen læge eller hos forvaltningen eller på skolen i forbindelse med skole-hjem-samtaler osv. Vi vil jo gerne på den ene side optimere forståelsen hos de her forældre, så de sådan set kan hjælpe deres børn på vej.

Vil Karin Storgaard sådan set komme op og forklare, om de her forældre skal have muligheden for at forstå eksempelvis en skole-hjem-samtale og ikke bare argumentere med, at de selvfølgelig bare skal lære dansk. Det kan vi godt blive enige om, men når de nu står i en situation, hvor de ikke kan dansk, hvad så?

(Kort bemærkning).

Borgmester **Anne Vang:** Jeg synes i virkeligheden, det er en meget god debat den her, for den viser, at vi ikke er så uenige, selv om det fremstår sådan på overfladen. I virkeligheden er vi rigtig mange, der påpeger, såvel fra De Konservatives Rasmus Jarlovs side som fra SF's Trine Schaltz' side, og i virkeligheden har Rikke Lauritzen og flere andre også været inde på det i dag, at der er et budgetmæssigt problem med, at når der kommer flere børn, så bliver der sendt flere penge ud i institutionerne, end forvaltningen får, og det skaber et problem året efter. Det har vi en fælles ambition om at få rettet op, og jeg synes, det er rigtig vigtigt og rigtig dejligt i virkeligheden, at vi kan have så konstruktiv en stemning omkring, at vi skal løse et problem.

Så er der hele oprydningsdelen. Jeg ved, at medarbejderne i forvaltningen har gjort rigtig, rigtig, rigtig meget for at rydde op de seneste år, og der kommer til at blive gjort rigtig, rigtig meget også de kommende år. Det er for os som udvalgsmedlemmer fuldstændig på sin plads at være opmærksomme på det og fortsætte det arbejde i en god og konstruktiv tone.

Jeg håber samtidig, at det kan lykkes, at vi ikke træffer sådan nogle beslutninger, som gør det rigtig, rigtig svært regnskabsmæssigt. Sådan nogle beslutninger som f.eks. den, Rasmus Jarlov fra De Konservative pegede på, om at tage institutionernes opsparing. Det er sådan set en politisk beslutning, der gør det rigtig, rigtig svært.

Jeg håber på, at vi kan fortsætte den konstruktive stemning, der er blandt børne- og ungdomsudvalgsmedlemmerne, om, at det er det her, vi sammen går ind for at sikre, at der kommer styr på, og vi

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

ser en fremadrettet langsigtet økonomisk planlægning, hvor der er en højere grad af stabilitet på børne- og ungdomsområdet.

(Kort bemærkning).

Karin Storgaard (O): Altså jeg har ikke tænkt mig at ændre Dansk Folkepartis holdning vedrørende regnskaber. Jeg kunne også høre, at Rasmus Jarlov var meget enig i det, jeg havde fremført, så det fastholder jeg.

Men jeg vil også sige til Anne Vang, at det er da rigtigt, forvaltningen har sikkert gjort alt, hvad de kunne, og hvad de kan, stadig væk for at få rettet op på det. Det synes jeg da, de skal roses for. Men vi skal altså også gerne se et resultat, hvor der ikke er problemer med økonomien i samme omfang fremover.

Så vil jeg sige om det her med klynger, altså hvorfor har man lavet det om, kunne man spørge. Det er selvfølgelig for at spare, fordi der er altså forskel på, om man har nogle enkelte institutioner eller man f.eks., nu kan vi blive i det små og sige, at man har 2 vuggestuer og 3 børnehaver, som man lægger sammen. Men der er nogle af dem, der er betydeligt større, og det viser tallene jo, op til flere hundrede, så forsvinder der en souschef. Alt det der behøver jeg slet ikke at stå og fortælle, fordi det står jo i papirerne.

Med hensyn til det der med tolkebistand: Jamen altså det må vel være rimeligt, at man lærer dansk. Jeg ved godt, at der er nogle steder, hvor børnene oversætter for forældrene, men det er ikke meningen, for børnene skal ikke oversætte for forældrene. Hvis man har været her i 10 år, så må det forventes, at man kan dansk. Selvfølgelig kan der være specielle tilfælde, hvor man er nødt til at have en tolk, men det bør ikke være reglen.

I øvrigt har man jo den der repatrieringsaftale, hvor man kan sende folk hjem med penge, hvis de har været her i 15 år osv. og ikke er faldet til.

I øvrigt er der nogle indvandrere, jeg vil sige nogle, ikke det store flertal, dem er der jo slet ingen problemer med, dem hører vi ikke så meget om, de klarer sig godt, de taler dansk osv. – Så peger Manu på sig selv, eller hvad? Jeg kan da godt rose Manu. Men der er altså nogle, som overhovedet ikke bryder sig om at være her, og de gider ikke lære dansk, og de gider ikke gå på arbejde, men de vil gerne have vores penge. Så der er da noget galt. De vil da gerne have ydelserne ... det er altså ikke noget at grine af, for det vil de jo gerne. Så det mindste, man kan forlange, det er vel, at de skal lære dansk. Hvis ikke de bryder sig om at være her i Danmark, så er der ingen, der holder dem tilbage. De kan oven i købet få penge, når de har været her så mange år, for at tage hjem.

Anne Vang talte noget om, at vi ikke var så uenige. Det er vi heller ikke på alle områder, men på nogle områder. Jeg har heller ikke her sagt, at der ikke er nogen af tingene, vi kunne gå ind og tale om i besparelser, men det er ikke det hele, vi kan ikke tage en hel pakke, sådan som den ligger her.

Nu ved jeg ikke, om der er nogen, jeg har glemt at svare; ellers må I skælde mig ud, der er ikke andet at gøre.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Vi tager en ny runde. Det er Sofie K. Led for en kort bemærkning. Ordførerne bedes tage plads ved ordførerbordet, indtil vi er færdige med debatten. Det giver en mere smidig debatform.

(Kort bemærkning).

Sofie K. Led (A): Jeg bliver nødt til lige at sige noget. Karin Storgaard siger, at hvis man ikke har lært dansk, så må man bare tage sig sammen eller blive sendt hjem.

På børneområdet så er det børn, vi taler om, hvis forældre ikke kan oversætte for dem. Jeg kan slet ikke overskue konsekvenserne af, at vi ikke bruger tolk i de tilfælde. Jeg har lyst til at spørge Karin Storgaard, hvordan hun tænker sig, at en sådan situation skal forløbe, hvor hverken forældre eller børn kan tale dansk. Der kan være tale om modtageklasser eller hvilke som helst andre børn.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 6. september 2010**

Jeg vil slet ikke begive mig ind på at tale om, hvad det er for et menneskesyn, men jeg vil meget gerne have at vide, hvordan du tænker, og hvordan man differentierer mellem børn, som kan tale dansk, og børn, som ikke gider lære at tale dansk. Det kunne jeg egentlig godt tænke mig at få at vide.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Vi husker lige at undgå direkte tiltaleform. Jeg giver ordet til ordføreren, Karin Storgaard.

(Kort bemærkning).

Karin Storgaard (O): Jeg vil bare sige, at man kan stille sig selv det spørgsmål, hvorfor de ikke har lært dansk, hvis de har været her så længe.

Jeg tror ikke, Sofie Led har hørt ordentligt efter, hvad jeg sagde, fordi jeg sagde, at i særlige tilfælde kunne man bruge tolkning. Men det skal ikke være reglen, at man bruger tolkning. Nogle kan lidt dansk, men de bruger det ikke, så man henter en tolk ind hver gang, hvad enten det er på socialcentret, det er f.eks. i Børne- og Ungdomsudvalget, eller det er på skolen eller alle mulige andre steder. I retten bliver der også hentet tolk. Tænk, hvad det koster samfundet. Hvis de nu viser lidt interesse og prøver at lære det. Det er så dem, der er problemer med. Der er alle de andre, som der ikke er nogen problemer med.

(Kort bemærkning).

Trine Schaltz (F): Jeg skal ikke kunne sige, om der findes et menneske eller to i Danmark, der ikke gider lære dansk. Det kan godt være, men det er næsten for få efter min mening til, at det fortjener at blive omtalt her.

Til gengæld har jeg mødt mange, der har været her i rigtig, rigtig mange år, og som, inden de kom hertil, har været udsat for ting, som vi slet ikke kan forestille os. De har så umådelig svært ved at lære dansk, og måske lærer de det faktisk aldrig. Og de skal have en tolk, Karin Storgaard, det skal de simpelt hen.

Manu Sareen (B): Nu fik borgmester Anne Vang lige sagt, at der er et fantastisk godt forhold, og vi får diskuteret så frit. Så hørte jeg Karin Storgaard fra Dansk Folkeparti. Nu er det ikke, fordi jeg vil ødelægge den gode stemning, men jeg tænker helt klart: Hvor er det godt, at jeg kan dansk, fordi tanken om at blive sendt hjem er ikke noget, der huer mig, selv om det er på Amager.

Jeg vil da bare sige, at jeg tror ikke, det er alle, der deler den betragtning, som Trine Schaltz var oppe med, at man nødvendigvis skal have oplevet noget for ikke at kunne tale dansk og opleve de barrierer her. Jeg tænker på prins Henrik, som har haft svært ved at lære at tale dansk efter, er det ikke 40 år efterhånden. Jeg tror heller ikke, kongehuset generelt deler de der betragtninger, men sådan er det.

Nu skal vi over til den gode stemning igen. Jeg vil gerne kvittere for to ting, og den ene er til Socialdemokraterne for den meget klare betragtning og tilkendegivelse om spredning og ikke at bruge tvang. Det synes jeg er supersmukt.

Og så også talen i sidste uge fra Ayfer Baykal, som desværre ikke er her. Den der bustur igennem byen synes jeg var helt fantastisk. Altså hvad man ikke kan få for en busbillet til 21 kr. Det synes jeg er smukt. Jeg må indrømme, at jeg blev lidt køresyg på et tidspunkt, men det tror jeg mere skyldtes, at der var så mange ting, der blev lovet, men det må vi jo tage til budgetforhandlingerne.

Men ud over det har alle jo talt om visioner, alle har talt om drømme, og det kunne jeg egentlig også godt tænke mig, men jeg vil henvise til Klaus Bondams tale i sidste uge, fordi det, jeg vil tale om, er budgettet på børneområdet, som alle naturligvis også har talt om.

Nu skal vi til det igen. Budgetforhandlingerne her på Rådhuset er altid lig med lange nætter, benhård prioritering, og i år er ingen undtagelse, tværtimod, kan man næsten sige. I år kan vi oven i hatten lægge en finanskrise, og for at det ikke skal være løgn, som der er blevet talt om rigtig mange gange, et hul på børn- og ungeområdet på den pæne side af 300 mio. kr.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

Det er med andre ord op ad bakke for byens børn lige fra starten af. Det ser svært ud, det skal jeg ikke lægge skjul på, det har jeg også sagt, men jeg vil også sige, at jeg synes, der er lidt lys, midt i elendigheden er der også lys og muligheder. Der er mulighed for, at vi her på Rådhuset helt grundlæggende og nødvendigt tager en diskussion om, hvordan vi prioriterer her i København. Det Radikale Venstre går som altid til budgetforhandlingerne med oprejst pande og ansvarlighed, og vi er klar til at tage de nødvendige beslutninger, ingen tvivl om det. Vi er ikke bange for at bidrage til den økonomiske prioritering, heller ikke på børneområdet. Men det er afgørende for os, at de foreslåede besparelser ikke forringer kernevilkårene for børnefamilierne i vores by.

Men inden der skæres helt blindt ind, så må vi selvfølgelig også spørge os selv, hvad er det, vi egentlig vil med København, og med besparelser på over 300 mio. kr. på børn- og ungeområdet er det virkelig det, vi vil, at Københavns forældre skal betale mere, samtidig med at de får mindre? Er det virkelig det, vi vil?

Vi mener, at der igennem de sidste rigtig mange år allerede er skåret ind til benet i den grad. Det forunderlige er, at jeg kan huske, at da jeg blev valgt ind første gang, da tænkte jeg, nej, det må så være sidste gang. I sidste periode var det fuldstændig det samme igen, og vi starter ud med at gøre det én gang til. Er det virkelig det, vi vil? Vil vi virkelig gøre det vanskeligere at være barn og forældre i København? For os er det helt klart en rigtig, rigtig dårlig investering i byens fremtid.

Det er vores valg som politikere, det er vores valg, hvor vi vælger at finde de nødvendige besparelser, om det skal være børne- og ungeområdet, eller om det skal være andre steder. Det står os frit for, det er et spørgsmål om en behårdet politisk prioritering.

København er en storby, der tiltrækker og huser mange børnefamilier, det skal vi tænke på selvfølgelig, og det er mere end almindelig godt naturligvis, det er der ingen tvivl om, og der er flere, der har været inde på hvorfor, og det skal vi selvfølgelig også tænke på, inden vi gennemfører besparelser på børneområdet.

Bundniveauet er nået, og det har det været i mange år, mener vi. Derfor vil vi fra Det Radikale Venstres side selvfølgelig gå ind som sagt med oprejst pande, men vi vil også gå ind og skabe og stå vagt om en ægte børnevenlig by. København burde være kendt for sin visionære pædagogik, et sted, hvor der investeres i børns opvækst og i skolegangen også, og ikke for sine besparelser. Vi skal være Danmarks bedste børneby, ingen tvivl om det.

Men som altid, nu har jeg gentaget det en del gange, så går vi til forhandlingerne med et åbent sind, og vi er indstillet på at søge indflydelse, ingen tvivl om det. Vi er også indstillet på at træffe de svære beslutninger og foretage de nødvendige prioriteringer på det område.

Så vil jeg også sige, at jeg har med glæde konstateret her forleden dag, at man fra overborgmesterens side har været villig til at kigge på de dyre konsulenttydelser, og hvis man kan bytte bare de 40 mio., der har været nævnt, med en grønthøster, så synes jeg virkelig, vi er nået langt i forhandlingerne allerede på nuværende tidspunkt. Tak for det, hr. overborgmester. Men vi kunne godt tænke os fra radikal side at se, om vi ikke kunne finde endnu flere penge omkring konsulenterne.

Nu lærte jeg en ting for mange, mange år siden af Kramer Mikkelsen. Han sagde til mig: Man skal aldrig nogen sinde forhandle fra talerstolen, og det vil jeg egentlig også gerne holde mig til. Men der er én ting, jeg kan afvise blankt allerede på nuværende tidspunkt, og det er selvfølgelig Dansk Folkepartis tanker om at lukke lokaludvalgene allerede på nuværende tidspunkt, ingen tvivl om det.

Resten tager vi selvfølgelig i budgetforhandlingerne, og det glæder vi os rigtig meget til, og vi tager alle de knaster, der måtte være, og vi tager også de små Hassan'er, der selvfølgelig også er en gang imellem.

Borgmester Anne Vang: Jeg synes, det har været rigtig dejligt at lytte til debatten. Der er ingen tvivl om, at vi har et Børne- og Ungdomsudvalg, som er fyldt med visioner, fyldt med engagement, fyldt med viden og fyldt med handlelyst. Desværre er der ikke sådan rigtig økonomiske rammer til, at alt vores engagement, alle vores visioner og al vores handlelyst kan få afløb lige nu.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

Vi er alle sammen godt klar over de økonomiske rammer, vi er alle sammen optaget af en langsigtet økonomisk planlægning. Vi har været rundt og besøge daginstitutioner, skoler, klubber, fritidshjem, det har vi alle sammen været, jeg har rundet de 100. Der er et billede, der tegner sig meget, meget klart. Det er, at det, der er allerværst for dem, det er, hvis man skal hoppe fra tue til tue, hvis man ikke ved, hvad budgettet bringer næste dag, næste år, hvis der er besparelser igen og igen og igen.

Derfor har vi prøvet at lave en langsigtet planlægning, så institutionerne ved, hvad de har at gøre med. Vi er ikke i mål, der er en grønthøster endnu. Jeg er glad for, at der fra adskillige politiske partier har været tilslutning til ideen om at rulle grønthøsteren tilbage. I virkeligheden sagde SF's Trine Scholtz det rigtig godt. Hun sagde, vi tager ansvar, vi peger på besparelser, fordi det er den økonomiske situation, vi er i, men vi vil gøre det med ærlighed, og vi vil gøre det på den måde, som er mest nænsom for børnene. Jeg tror ikke, der er nogen af os, der foregøgler os, at man kan lave så store besparelser, uden at det gør ondt. Jeg tror, vi alle sammen er enige om, at vi skal gøre det på den måde, der gør mindst ondt.

Jeg kan høre på det hele, at der er bred enighed om, at det her med grønthøsteren er altså noget, der gør for ondt. Det gælder også ting, der reelt er grønthøster. Både min gode partifælle Sofie K. Led, Cecilia Lonning og Trine Scholtz har nævnt beskæringen af maden i daginstitutionerne som noget, der egentlig også reelt er en grønthøster. Det er selvfølgelig også noget, vi skal kigge på fremadrettet.

Så har demografimodellen også været oppe flere gange. Det, det handler om, er i virkeligheden at sørge for, at det ikke er sådan, at der år efter år efter år opstår et hul i kassen, fordi der går flere penge ud, end der kommer ind. Det glæder jeg mig rigtig meget til at diskutere med jer, som jeg glæder mig til at diskutere gældssanering.

Så var Rikke Lauritzen fra Enhedslisten inde på Københavnermodellen. Der er også ting, der falder bort. Altså vi er i den situation, som Socialudvalget og flere andre udvalg også er i, at der har været finansiering af politiske projekter, der er midlertidig, og så falder pengene bort. Nogle gange er det rimeligt nok. Jeg vil nævne et eksempel fra mit område, hvor alle kan se, at det er rimeligt, tror jeg. Det var den tidligere borgmester Bo Asmus Kjeldgaard, der etablerede, at alle skoler skulle have en læsepolitik. Det var et rigtig godt initiativ. Læsepolitikken er etableret, det har kostet nogle penge, og nu er der ligesom ikke rigtig grund til at have pengene på skolerne mere, for læsepolitikken er der. Det er ikke nødvendigt med pengene; derfor er det fint, at det falder bort.

Der hvor det ikke er fint, at pengene falder bort, det er, når aktiviteten ikke falder bort, og der nævnte Enhedslistens Rikke Lauritzen Københavnermodellen, det her med at fordele børnene. Det nævnte Sofie K. Led også. Vi skal selvfølgelig se på, hvordan det fortsætter. Der er også masser af gode tanker omkring folkeskolen i det hele taget.

I det hele taget er ambitionerne jo større, end budgettet rækker. Det skal nok blive interessant at følge os, når vi lige om lidt skal have debatten om fritidsområdet, om socialområdet og alle de andre områder, som også er pengeknappe. Så jeg glæder mig til at diskutere med jer fortsat.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så går vi over til et nyt temaområde, som er Kultur- og Fritidsudvalget.

Taner Yilmaz (A): Som medlem af Kultur- og Fritidsudvalget for Socialdemokraterne deler jeg sammen med de øvrige Socialdemokrater her på Københavns Rådhus mange fælles ønsker for Københavns fremtid, og jeg vil fremhæve fire af dem her. Jeg er sikker på, at vi deler de fire ønsker med rigtig mange københavnere uanset partifarve.

Vi ønsker vækst i København, vi vil være en international metropol, vi vil være en attraktiv by at bo i, og vi vil have en sikker by. Det er alt sammen ønsker, som kun kan opfyldes, hvis vi alle arbejder sammen og tænker kreativt.

Byen vokser, vi bliver flere og flere københavnere for hver dag der går. Ifølge statistikkerne er vi ved årets afslutning næsten 12.000 flere københavnere. Og tak for det, for det sikrer, at København

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

bliver ved med at være en mangfoldig og levende metropol. Vi skaber hele tiden nye bydele, Ørestaden, Carlsberggrunden, Sydhavnen, og senere kommer Nordhavn til, den såkaldte Marmormole.

At der kommer flere københavnere, kræver ikke blot nye boliger, det kræver også en stor indsats omkring kultur- og fritidstilbud til københavnernes. Vi ønsker, at der bliver bygget nye idrætsfaciliteter, nye børneinstitutioner, skoler, m.m., så rammerne passer til en by af vores størrelse.

Vi synes, det er fantastisk at bo i en by, som hele tiden vokser og udvikler sig. Derfor skal vi også tilbyde rammer, så byen bliver ved med at være attraktiv at bo i. Kulturen er sammenhængskraften i en storby. Et varieret kultur- og fritidstilbud i byen er med til at fremme en sund og også en sikker by.

En del af kulturen finder man på boldbanerne rundt omkring i byen, de summer af liv. Desværre er der massiv mangel på idrætshaller og boldbaner i København. Det er en udfordring, som kræver kreative løsninger, da vores by i forvejen lider af mangel på anvendelige pladser og især økonomiske midler til at etablere dem for. Derfor skal vi satse på bl.a. kunstgræsbaner. Vi mener, at der for fremtiden kun skal etableres kunstgræsbaner, fordi de kan bruges året rundt og har en længere holdbarhed end almindelige græsbaner.

Vi skal også åbne alle byens skoler og skolernes boldbaner i weekenderne og om aftenen. Der er ingen grund til, at alle de gode faciliteter, som skolerne har, skal gemmes væk efter skoletiden. Skolerne skal ikke være lukkede, kedelige og døde om aftenen. Det opfordrer i øvrigt visse unge til hærværk i mangel af bedre at tage sig til.

Derfor skal vi tænke mere visionært og kreativt, når vi renoverer eller bygger nye skoler. Vi skal bygge skoleidrætshaller, som kan benyttes af lokalområdet og de lokale idrætsforeninger, når skoledagen slutter. Det er sket med stor succes i nogle af vores nabokommuner. De unge skal kunne brænde deres energi af på boldbanerne om aftenen i stedet for at drøne rundt i flokke af biler og gøre byen usikker.

En af forudsætningerne for at tænke ud af boksen på kulturområdet i kommunen er, at der bliver meget mere dialog og samarbejde mellem forvaltningerne. Der skal være øget fokus på renovering og genopretning af de idrætsanlæg, der allerede eksisterer, og der skal tænkes bredt; det handler nemlig ikke kun om at spille bold.

Et særkende for Danmark er foreningslivet og alle de frivillige kræfter, der bruges herpå. Vi skal have fokus på og styrke foreningsidrætten. Det skal vi af den simple grund, at foreningerne løfter rigtig mange opgaver, herunder et af de vigtigste temaer for byen, nemlig integrationen. Det kan vi bl.a. støtte op om ved at prioritere flere faciliteter til idræts- og foreningslivet i København.

Hvis vi ikke giver mulighed for at støbe et godt fundament for idrætten, vil vi heller ikke kunne drage nytte af alle de muligheder, eliteidrætten giver os. Eliteidrætsudøvere er fantastiske rollemodeller for unge mennesker. Vi skal støtte eliteidrætten i København meget mere, end vi gør i dag.

Der er mange sportsudøvere på eliteplan, som gør det rigtig godt, bl.a. fordi Team Copenhagen gør et stort stykke arbejde med meget begrænsede midler. Hvis vi ønsker flere af de gode resultater til byen, flere gode rollemodeller til københavnske børn og flere frivillige trænere til ungdomsafdelingerne, så skal Team Copenhagen have flere midler til deres fremragende arbejde.

Til sidst skal der fra mig lyde et ønske om øget tilskud til mit hjertebarn, nemlig Det Grønlandske Hus. Det Grønlandske Hus udfører et fantastisk stort arbejde blandt grønlændere i København på alle tænkelige områder. Jeg vil dog fremhæve deres sociale arbejde, som er meget værdifuldt for kommunen. Det Grønlandske Hus har meget begrænsede midler i det hele taget, og jeg ønsker virkelig, at de kan få et øget tilskud fra kommunen til at udføre deres arbejde, et arbejde, som i så mange henseender i bund og grund er en kommunal opgave.

Til slut vil jeg takke for den rigtig gode stemning og det gode samarbejde mellem partierne her på Rådhuset. Jeg håber, at vi opnår en meget bred budgetaftale og helst en aftale, hvor alle partier er med.

Tak for ordet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

Bjarne Fey (F): Jeg tror, det var Bill Clinton, der sagde "It's the economy, stupid!", og det er vel også, hvad det drejer sig om her i dag, det er jo budget. Det kommer vi jo heller ikke uden om, når vi snakker kultur- og fritidsbudgettet; så er det økonomi, vi kommer ind på.

Det er ellers lidt ærgerligt, fordi når vi hørte på talerne i torsdags, var der nogle gode udmeldinger om, at man rigtig gerne ville idrætten og sundheden. Jeg kunne også høre på den forrige taler, at Socialdemokratiet var rigtig interesseret i idræt og kultur.

Men jeg hørte også noget andet, at der var meget genbrug, og at vi skulle forny, og at vi skulle koordinere ting bedre. Det er jeg sådan set ikke uenig i, men det lugter lidt hen af hensigtserklæringer og mangel på vilje til reelt at ville investere i det, man rigtig gerne vil. Ja, det vil man måske ikke. Det virker i hvert fald, som om der er mange festtaler, når vi taler om idræt og kultur. Men jeg tror, at når vi kommer lidt ind til benet i den her budgetrunde, så er det måske ikke så imponerende igen.

Der står jo børn, daginstitutioner, skoler over hele dagsordenen. Det er forståeligt, det er den helt rigtige prioritering. For SF er der slet ingen tvivl om, at det er der, vi skal rette vores fokus. Men jeg tror også, vores budgetordfører talte om, at vi bliver nødt til at tænke i helheder, og et barns liv er mere end fra kl. 8 om morgenen til kl. 17 om eftermiddagen, unges liv er mere end fra kl. 8 om morgenen til kl. 17 om eftermiddagen. Børn og unge har også et liv efter kl. 17, børn og unge har også et liv i weekenderne.

Der er en tid uden for daginstitutionerne, der er en tid uden for skolen. Hvis ikke man indarbejder det i sin planlægning og dermed ikke kun planlægningsmæssige værktøjer som byplanlægningsting, lokalplaner, men i sin økonomi, så kommer vi til at halte. Så får vi kun investeret det, der er nødvendigt for børnene, men ikke det, der er nødvendigt, hvis vi gerne vil have børn, der kan agere selvstændigt, kreativt, som vil kunne tage ansvar for eget liv.

Derfor er det min store opfordring og SF's store opfordring, at vi tænker i helheder, i hele barnets liv, ikke kun i daginstitutioner, ikke kun i skoler. Vi kan se, at det er gevaldigt svært. På trods af at vi her i Borgerrepræsentationen har vedtaget, at vi rigtig gerne vil have idrætshaller, når vi bygger nye skoler, så glimrer vi ved vores fravær, når vi bygger skoler i Ørestaden, og nu åbenbart også i Sydhavnen. Hvor er de rekreative muligheder indendørs, udendørs i de projekter? Det halter.

Men hvis vi spørger de enkelte politikere her i salen, så vil de sige, jamen det skal vi da have. Det er ligesom der også er noget i processen, hvordan man fremlægger de her sager, der gør, at ting går lidt skævt, kan man nok sige. Det virker, som om forvaltningen, når den fremlægger sager om idrætshaller, starter med gymnastiksalene, og så skal man vælge til, hvis man vil have en idrætshal. Vi har faktisk vedtaget den modsatte ordning. Det er, at man skal fremlægge sagerne, så man skal bygge en idrætshal, når man bygger en ny skole, og så skal man aktivt tage stilling, hvis man ikke vil have den. Der kunne godt strammes op på det. Det kan være, at forvaltningerne, indstillinger, forskellige ansvarlige ikke leverer varen, fordi der ikke er nok pres på.

Jeg vil godt lige vende tilbage til daginstitutioner og skoler. Der er jo slet ingen tvivl om, at det skal køres, og jeg er fuldstændig, jeg er meget harm, når de borgerlige sådan tager patent på, at de er ordentlige og redelige, og de er de eneste, der vil økonomien. Jeg synes, det er lidt fejlt sådan set. Nu har SF i hvert fald i 10 år været med til at stemme for det ene budget efter det andet, vi har skåret ned, vi har omprioriteret, vi har betalt af på gælden, der er blevet taget ansvar over hele linjen. Det er sådan set ikke kun borgerlige, der tager patent, der gør det, det gør sådan set alle folk her, der stemmer for budgettet år efter år.

Vi har været med til at stemme for det ene ønske efter det andet om at stramme op på økonomistyringen, og der er heller ikke nogen på venstrefløj, der ønsker at gå ud med et hul i lommen. Altså vi vil godt have, at vores penge bliver brugt ordentligt. Jeg synes, det er en uvane, og den uvane tror jeg snart, vi skal have ændret på.

Vi ser med tilfredshed, at man i økonomiforvaltningen har lavet opfølgninger for at få styr på økonomien. Vi ser de afrapporteringer, der kommer. De bliver mere og mere præcise, og SF vil rigtig gerne have, at vi en dag har et styresystem, hvor kontoplanen er fuldstændig gennemsigtig, så man kan se, hvad der bliver brugt alle steder, og vi sådan set bare kan trykke på knappen 4 dage efter årsskiftet,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

og så har vi et regnskab. Det kunne også gøre budgetforhandlingerne lidt mere interessante. Det er først nu i disse år, at vi sådan set kan lave budgetforhandlinger på baggrund af regnskabstal og ikke på grund af budgettal. Vi i SF er meget stærkt interesserede i, at man kan gøre det. Så jeg vil bare sige, at den kultur at have orden i økonomien, det har vi sådan set også herinde på Rådhuset fra SF's side.

Kultur er vaner. Det var vist en socialdemokrat, Hartvig Frisch, der sagde det. Så kunne man sige, hvad er kunst? Det er at få nye vaner. Det minder mig om en af de få ting, jeg lærte, da jeg gik på politstudiet på Københavns Universitet. En undersøgelse gik ud på at sige: Kan I forudsige, hvordan vejret bliver i morgen? Det kan de fleste mennesker sådan set gøre rigtig godt. To ud af tre gange vil de ramme rigtigt, hvis de bare siger, at det bliver, som det var i går. Det er sværere at sige, hvornår vejret bliver anderledes. Det er også derfor, vi hader meteorologer en gang imellem, fordi de sådan evner at forudse, hvad der kan ske.

Det samme også lidt med vores økonomi eller adfærd her i byen. Det er sådan set, at det kan være ret svært at se, når folk ændrer adfærdsmønstre, og det er svært at reagere baglæns på sådan nogle ting.

Nå, men hvis vi skal blive bedre til at reagere på den slags ting, uvaner kunne man også kalde det, eller kunst, så er det vigtigt, at de børn og unge, vi gerne vil have opfostret, får nogle flere kompetencer. Når jeg står og siger, at vi skal tænke i helheder, så er det ikke noget, jeg har taget ud af den blå luft, jeg har sådan set læst mig til det, jeg har måske også selv oplevet det.

Nobelpristageren i økonomi, James Heckman, lavede en rapport i 1999, publiceret i 2000, om, hvilken økonomisk effekt der er, når man propper penge i børn. Der er lavet nogle undersøgelser på nogle afroafrikanske familier i Washington, og så havde man en parallelgruppe, og så fulgte man dem i nogle og tyve år. Der så man, at hvis man gav de her familier ekstra omsorg, det, der minder om et daginstitutionsophold, lærte dem nogle færdigheder omkring at kunne lege, kunne læse, altså næsten et helt almindeligt daginstitutionstilbud i Danmark, det er nok det, der er sammenligneligt, og hvis man ikke gjorde noget, så var den økonomiske gevinst på den lange bane en syvdobling af den investering, der var proppet i dem. For hver 1.000 dollars, man havde proppet i de familier, sparede samfundet udgifter på sundhed, fængselsvæsen, arbejdsløshedsunderstøttelse eller hvad det nu kunne være, på 7.000 dollars.

Man kan godt sige, at det at bruge penge på børn betragter vi her som en omkostning. Jeg vælger at betragte det som en investering i nogle børn, som faktisk kan det der med ikke bare at læse og skrive, men rent faktisk også reagere på det uforudsigelige, på det kreative, på at skabe nye ting, nye musikudtryk, blive talentfulde tennisspillere, fodboldspillere, turde udfordre de gængse normer. Det gør man ikke bare ved at kopiere det, der står i bogen, det gør man ikke bare ved at lære af. Det gør man faktisk ved at turde udfordre og forny, at være en kunstner på sin egen måde. Jeg ville godt have, at vi havde ikke kun en kulturpolitik, men også en kunstpolitik, hvor vores fornemste opgave er at give børn og unge redskaber til at forny de vaner, vi har.

Jeg vil lige citere fra Vesterbro Bladet september 2009, hvor det siges på en anden måde:

"Teater er vigtigt, kulturoplevelser er vigtige for at give vores børn et rigere liv, der udvikler vores fantasi og giver en klog og dannet befolkning. Det er vi nogle, der er opmærksomme på. Et levende og rigt kulturliv giver en rig og levende by, og kultur skal ind i overvejelsen om lokalplaner."

Bo Asmus Kjeldgaard, september 2009. Der var han stadig væk borgmester for et andet område. Han må næsten have forudset, at han skulle skifte ressortområde. Men sådan kunne det også siges.

Inden jeg skal til at slutte af med, hvad SF sådan set gerne vil byde ind på, så vil jeg nævne, hvad jeg synes er rigtig vigtigt, fordi vi ikke kan nå hele spektret rundt. SF vil forfølge nogle af de beslutninger, vi har truffet de foregående år. Det var på foranledning af De Konservative antiforslumningsstrategien omkring at tilvejebringe flere grønne arealer i byen, ikke kun at lappe med kunstgræsbaner, men reelt at skaffe grønne arealer i byen. Og vi er under pres i byen, der bliver bygget i nord, syd, øst og vest, og der bliver lavet indhug i dem. Vi er helt med på, at man godt kan udvikle det, altså kunstgræsbanetemaet er et fantastisk godt tema, men der mangler stadig væk noget omkring den grønne profil.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

Jeg forstår, at man er godt i gang med lokalplanarbejdet, hvor vi sådan set har besluttet, at kultur og fritid skal indarbejdes på samme niveau som skoler og daginstitutioner. Det, vi sådan set mangler lidt her, det er vel også, at man begynder, kan man kalde det, nej, jeg vil næsten ikke kalde det, at man skal have en demografimodel, for det kan vi høre ikke går helt så godt, men det er noget derhenad, prøve at få en ambition om, hvad er det, vi sådan set mener, vi gerne vil tilbyde befolkningen i København, børn og unge, ældre, voksne. Det kunne være spændende at arbejde med det.

Jeg vil godt sige, inden man går i gang med hele den ønskeliste her, at der allerede er masser af områder, hvor vi sådan stadig væk har mangler i det her, altså uhadada. Christianshavn kan nok nævne en hal, de har ønsket i rigtig mange år. Sundbyøster har vi vel også lovet mere eller mindre noget på et tidspunkt. Der er en Klub Danmark-hal ude i Valby, som vel nærmest bare skal afvikles, altså økonomisk. Lige nu tjener den ingen penge, og den står bare der, jeg ved ikke. Der skal ske noget.

Man kan i det hele taget sige, at der stadig er brug for investeringer i nye anlæg, og specielt når man ikke følger automatisk op, når man bygger nye skoler.

Men der kan også være brug for en anden type udvikling. Det var at kigge på idrætsanlæg, kulturinstitutioner der, hvor vi synes, vi er lidt, skal vi sige ømfindtlige, hvad er det, vi kan gøre for at gøre det lidt mere attraktivt, der hvor sundhedsparameteret peger lidt nedad. Kunne vi, inspireret af Kløvermarkdiskussionen, igen på foranledning af De Konservative sådan set, udvikle idrætsanlæg på andre måder ved at lave løbestier? Kunne man gøre det i Sundby Idrætspark, kunne man gøre det i Valby Idrætspark, Ryparken? Kunne man begynde at lave nogle lækre løbestier, der var belyst, med forhindringer undervejs, så både håndbold, tennis og andre motionister kunne synes, det var fedt at dyrke idræt, løbe.

Man kunne forestille sig foreninger, der brugte det, men også almindelige borgere i området. Alt så gå hen og kig på vores idrætsanlæg, ikke kun de indre rammer, hallerne, men også hele setuppet. Hvordan kunne man gøre det mere attraktivt at løbe, bevæge sig, klatre, bruge sin krop i byens rum.

Vi ser gerne, at man kigger på udviklingen, for der er stadig væk brug for penge til renovering i idrætsanlæg. De 50 mio., vi afsatte i 2011, er jo bare det nødvendige for at holde vedligeholdelsesniveauet. Vi mangler i hvert fald stadig væk 40 mio. kr. for at komme i hus.

Men når vi så kommer der, så tror jeg også, vi skal gå skridtet videre a la det med kunstgræsbaner og sige, hvordan kan vi gøre det mere attraktivt at bevæge sig rundt i byens rum? Det er helt klart, at der bliver man nødt til at tænke parkafdelingen og kultur- og fritidsafdelingen ind, måske også nogle skolearealer. Jeg tror, man skal tænke på en helt, helt anden måde. Jeg ved, at der er en del idrætsforeninger, som sidder derude og tænker på, hvordan de kan bruge deres anlæg langt mere kreativt.

Men vi ser rigtig gerne, at vi får koblet, kan vi kalde det, vores idrætsanlæg og fodboldbaner sammen med sundhedsaspektet. Men selvfølgelig skal det også være lækre faciliteter, så man gør det af lyst og ikke af pligt. Ting må godt være lækre, og det er f.eks. kunstgræsbaner, og man kan se det overalt, hvor de er blevet etableret, der er ungerne nærmest i døgn drift.

Så et af vores temaer er forfølgelsen af renoverings- og udviklingspuljen på idrætsområdet. Det burde være et meget simpelt tema, det er ikke noget nyt, det er en fortsættelse af det løfte, vi har givet hinanden her, og ser at komme lidt i hus her i år. Det kunne være rigtig rart.

Der er flere ting, vi gerne vil snakke med de øvrige om, men vi synes sådan set også, at det er på tide, vi får taget det sidste spadestik, kan man godt sige, til Hovedbiblioteket. Vi har været på studieture og set hovedbibliotekerne i Rotterdam og Amsterdam, store, fancy steder, 20.000 kvadratmeter. Det får vi ikke noget af i København. Vi er hovedstaden, men vi får ikke landets største bibliotek. Det tror jeg, de får i Århus.

Men vi kunne måske få det lækreste, det mest indbydende, det mest attraktive med en helt unik placering inde i City, Indre By – og for dem, der er indvandret fra Århus: Midtby. Det kræver en bevilning på 4 gange 25 mio. kr., hvis man skal fordele det over 4 år selvfølgelig. Der ligger faktisk en rigtig, rigtig solid plan. Det er ikke kun sådan, så det bliver rigtig lækkert at se på. Vi ved også, at det vil kunne generere studiepladser for flere hundrede unge. Så kan man grine af det, man kan også lade væ-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

re, men der er rent faktisk et massivt underskud på steder, hvor unge mennesker kan mødes, sidde og snakke og fordybe sig, dannelse, uddannelse. Så Hovedbiblioteket er et andet tema, vi har her.

Det, vi så har lagt vægt på, er anlægsdelen, men selvfølgelig bør der også være noget på selve driften. Vi ved jo, vi ved jo, at der allerede i år er nogle projekter, som bør dø og gå ud, men der er også projekter, som er i knibe, som egentlig talt burde fortsætte. Det er bl.a. på integrationsområdet, men også vores store festivaler. Der har vi faktisk nogle rigtig gode festivaler, som i bund og grund måske ikke får helt den økonomiske opmærksomhed, de burde have. Jeg vil ikke nævne dem alle, men jeg vil i hvert fald nævne en, som vi synes er særdeles væsentlig, og det er det store karneval, vi har omkring pinse. Men vi vil faktisk bare sige, at vi vil godt have, at vores festivalpulje, som kan være internationalt, lokalt rettet, det er i forlængelse af det, som Socialdemokraterne også var inde på, den vil vi også gerne ind og kigge på.

Så vi vil godt diskutere, men det er de tre prioriteter, vi har, det er det, der er vigtigt for os, når vi går til snak på kulturområdet. Vi vil selvfølgelig gerne diskutere Stadsarkivet, vi vil selvfølgelig godt kigge på nogle af de småopgaver, der har ligget, som dør hen, hvad vi gør med dem. Men for at slutte lidt af, det skal man på et tidspunkt, så vil jeg remse op en gang til: Udvikling, renovering af idrætsanlæg, hovedbibliotek og festivaler. Det er vores tre topprioriteter.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så går vi i gang med ordførerrækkefølgen i øvrigt, og det er Allan Ahmad fra Enhedslisten.

Allan Ahmad (Ø): Det er i hvert fald noget, jeg vil huske, det der med, at kultur er vaner, og at kunst er nye vaner. Det vil jeg huske.

Jeg er ret sikker på, at de fleste herinde kan sige nogle pæne ord om, hvor vigtig kultur og kulturpolitik er. Jeg har ofte hørt, at kultur har en værdi i sig selv. Det behøver ikke at måles og vejes og sættes i skema hele tiden. Kultur- og fritidstilbud skaber overskud og glæder og giver identitet til byen. Det er derfor vigtigt, at kultur og fritidstilbud er der, hvor behovet er, og når folk har fri, så kan de tage imod at opleve disse tilbud. Så det vil sige, at vi skal give kultur- og fritidstilbud, især når folk har fri.

Maksimal udnyttelse af vores kulturinstitutioner og bygninger er vigtig for Enhedslisten. Derfor er længere åbningstider blandt vores ønsker nærmest over det meste af linjen.

Det er derfor også vigtigt med løbende renovering og vedligeholdelse af vores kulturhuse, idræts-haller, museer og ikke mindst fodboldbanerne, gerne med arbejdskraft under overenskomster.

Et godt eksempel på behovet for mere åbningstid er Karens Minde Kulturhus. Kulturhuset er åbent og bliver anvendt om dagen, men behovet er der især i weekenderne, hvor folk har fri og vil opleve deres kulturhus. I forvejen er Sydhavnen blevet snydt for kulturelle tilbud i forhold til andre bydele.

På et mere generelt plan er der også mulighed for udvidet åbningstid i skolernes gymnastiksale. Vi mærker stigende behov fra foreninger, som efterlyser flere idrætsfaciliteter i byen. Behovet vokser konstant.

Jeg var til paneldebat på Vesterbro i går om, hvor de flotte visioner blev af omkring Den Hvide Kødby efter snart 5 år i virkeligheden. Kødbyen lader vi ligge til et andet godt tidspunkt, hvor vi kan diskutere, hvordan det skal være. Men jeg vil bruge eksemplet i forhold til de flotte visioner, vi har om Carlsberg. Jeg mener, at det for at leve op til de visioner, vi har om Carlsberg, er afgørende, at kommunen tager et ansvar, så det ikke ender som en slatten kødby eller en ølby. Det er vigtigt, at vi kan placere en kulturinstitution, som kan fungere som magnet for området.

Dette ønske kan vi kombinere med storbyens behov for en kunsthall for moderne kunst, som kan skabe dynamik og tiltrække folk til området. Der er allerede blevet taget initiativ til flere fornuftige projekter som den meget tiltrængte renovering af Hovedbiblioteket, så det endelig kan leve op til sine fulde faciliteter. Bjarne Fey sagde mange pæne ord om de nye visioner osv., og det vil jeg bakke om hundrede procent, det er helt rigtigt. Eller andre projekter som f.eks. vor kulturinstitution Kraftværket,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

har taget initiativ til frizoner og midlertidige frirum. Disse initiativer bakker Enhedslisten selvfølgelig op om.

Så er der noget med de nedslidte fodboldbaner, som man i de fede tider glemte at renovere eller at investere i kunstgræs, der efterspørges. Vi går beskedent til værks og vil arbejde på etableringen af to kunstgræsbaner i Valby Idrætspark, hvor den aktuelle pladsmangel hos flere KBU- og DBU-klubber og Dansk Arbejder Idræt kan løses.

Hvis vi bliver ved idrætten – undskyld sproget – for satan, hvor de har ventet længe. I ved godt, hvem jeg taler om, christianshavnerne. De har taget initiativ og arbejdet for at få en idrætshal siden starten af 80'erne. Det er på tide, at deres ønske bliver hørt.

Så er det noget med det der sparekatalog. Enhedslisten tager gerne ansvar. Vi synes ikke, at nogen skal fredes for at betale parkeringsafgift, og finder, det er en god ide at indføre parkeringsafgift ved administrationsejendommene i kommunen.

Derudover er der forslag om flere og længere sommerferielukninger af svømmehallerne. Der er helt sikkert nogle folk, der bliver ramt her, men vi bliver nødt til at tage ansvar for klimaet. Hvis det er sommer, så må folk ud i det fri og i havet. Det er jo meningen, at vi skal spare på strømmen, og her er der klart et sted, hvor vi kan undvære noget af vores forbrug, og for dem, som har forskellige begrænsninger såsom handicap, arbejder vi selvfølgelig for en løsning.

At bade i svømmehalen er en ting. At opfylde et basalt behov som at kunne tage et bad er noget andet. Der er stadig mange mennesker, især på Nørrebro, som mangler et bad i deres lejligheder. Det vil være urimeligt at fjerne deres mulighed for at tage et bad, hvis vi vælger at lukke Sjællandsgadebadet.

Men Sjællandsgade er meget mere end et bad. Det er et kulturhus, som mange på Nørrebro bruger og elsker. I starten af min tale nævnte jeg, at kultur ikke bør måles og sættes i skema hele tiden. Her har vi et eksempel på et sted, som ikke passer ind i de skemaer, som vi alligevel har opstillet for, hvad rigtig kultur er. Det passer ikke ind i det snævre forvaltningskrydstjek.

Men vi må forstå, at stedet har stor værdi for byen og giver identitet til Nørrebro. Der foregår masser af kulturelle aktiviteter, som skaber helt særlig glæde hos brugerne. Vi ved, at brugerne og de ansatte har mange visioner og drømme om at udvikle stedet. I udvikling er der gerne effektiviseringer og mindre omkostninger. Men for at disse visioner kan være bæredygtige og gennemtænkte, er der brug for ro, ro til ikke at være bange for hele tiden, om hele badet lukker eller bliver skåret med 50 pct., eller hvad det nu er for et beløb, der bliver afsat over budgetforhandlingsnatten. Enhedslisten vil arbejde for, at Sjællandsgadebadet få lov til at fortsætte, og vi vil give ro til de ansatte og brugerne, så de kan lave en holdbar plan for stedet.

Kulturen har generelt et ret stort ansvar, ikke mindst for integrationen og sammenhængen i københavnerne by. Der har været en del projekter på kulturområdet, som udløber nu. Det er meget tydeligt, hvad for nogle projekter der dur, og hvilke der ikke dur. Vi er så heldige, at de fleste projekter på kulturområdet har ramt plet og skabt glæde for mange københavnere, såsom det meste af Summercamps, integrationsarbejdet på bibliotekerne, projektrådgivning og frivillighedskorpset. Disse projekter ønsker vi fortsat skal eksistere for at gøre livet for københavnere nemmere og mere farverigt.

Susanne Møller (C): Da jeg har to ordførerområder, vil jeg tale om begge dele nu her samtidig. Jeg er også ordfører på sundhedsområdet, men i og for sig gør det ikke så meget, fordi vi ser en tydelig sammenhæng mellem sundhed og kultur og idrætslivet. Så det har jeg tænkt mig at kæde lidt sammen. Først vores prioriteringer på sundhedsområdet.

Ved kommunalreformen fik kommunen flere opgaver på sundhedsområdet. Hospitalerne bliver mere og mere specialiserede, og indlæggelsestiderne bliver kortere og kortere. Genoptræningen er også blevet en kommunal opgave. Det stiller krav til vores ydelser på disse områder.

Vi har en stor del af samfundets sundhedsopgaver og er derfor også forpligtet til at forestå uddannelse og kompetenceudvikling af sundhedspersonale, sygeplejersker, social- og sundhedsassistenter, fysioterapeuter og ergoterapeuter. Kommunen skal selvfølgelig have praktikpladser til disse grupper.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

Tilbuddene skal udvikles, og der er brug for forskning for at yde vores borgere de bedste tilbud, men også for at sikre, at der er evidens for det, vi tilbyder. Der er ingen grund til at bruge penge på noget, der ikke virker.

Vi Konservative prioriterer uddannelse og forskning højt, og derfor ønsker vi også, at klippekortmodellen fortsætter.

Til at fremme effektive tværsektorielle forløb er det nødvendigt at investere i ny teknologi som digital kommunikation og telemedicin. Det er fremtiden, og efter implementeringen af disse ting kan vi også spare tid på personalesiden. Det er vigtigt, at København som hovedstad går forrest på dette område.

Vi Konservative har foreslået, at vi gør op med aldersinndelingen i forhold til somatiske sundhedsydelse, og derfor er det vigtigt for os, at der findes driftsmidler, så også borgere under 65 år kan komme til genoptræning på døgnplads efter sundhedsloven, ligesom de under 65-årige også skal have adgang til de avancerede sårplejeklinikker i sundhedshusene. Det er en helt skæv og kunstig inddeling af borgere, der er nu, og der er god mening i at sikre netop borgerne under 65 år genoptræning på døgnpladser, da de alt andet lige har større potentiale og kan opnå størst mulig grad af selvhjulpethed. På samme måde skal de sikres adgang til kommunens akutte plejeenhedspladser ved svær sygdom.

Netop sundhedshusene skal fortsat udbygges i alle bydele. Der er brug for, at vi får skabt sundhedsfaglige miljøer, hvor vi kan forankre vores udvikling på sundhedsområdet. Borgerne skal have én indgang, og forebyggelsestilbuddene skal også være tæt på borgerne. Vi er sikre på, at fortsætter vi med at sende et klart politisk signal om, at det er den vej, vi skal, så vil de praktiserende læger efterhånden flytte ind. Nye læger, der skal i gang med at etablere sig, vil ønske et fællesskab. Tiden med enkeltmandspraksis er en saga blot. Men det kræver nogle år, tror jeg, før de rigtigt kommer ind i vores sundhedshuse.

Konkret ønsker vi, at de tilbageførte midler til et nyt sundhedshus i Brønshøj-Husum bliver suppleret, så vi kan komme i gang med etableringen af det næste sundhedshus.

Når borgerne bliver alvorligt syge og døende, så er det vigtigt, at vi kan tilbyde professionel pleje og omsorg på hospicepladser. Der er derfor brug for, at vi kigger på, at antallet af palliative pladser skal svare til behovet.

Demente borgere hører også til de svageste i vores samfund. Dette er også et af de områder, vi gerne ser løftet.

De ældre i København skal sikres en kvalificeret hjemmepleje. Som nævnt skal vi prioritere klippekortmodellen, men vi er også af den opfattelse, at hjemmeplejen skal ses efter i sømmene. Skal arbejdet omorganiseres med henblik på mere effektiv ressourceudnyttelse? Kvaliteten skal fortsat udbygges, og vi skal simpelt hen også måle på kvalitetsparametrene. Vi tror på, at vi skal have fokus på ledelse. Vi tror ikke på kontrolsystemer som sådan, men ledelsen skal være kontrol, og de skal måske simpelt hen også være med ude om aftenen. Vi mener, at midlerne kan findes inden for den nuværende ramme.

Der skal også i hjemmeplejen sættes ind over for, at man forebygger unødige indlæggelser ved at yde en tidlig indsats i hjemmet. Det vil spare penge, hvis vi undgår nogle indlæggelser, og derfor skal hjemmeplejen geares til det.

Forebyggelse af sygdom er vigtig, og vi ønsker sunde borgere helt fra børnealderen og livet igennem. Derfor ønsker vi også en by, der inviterer til aktivitet.

Idrætsområdet har meget høj prioritet hos os. Den organiserede idræt har mange kvaliteter. Den fysiske aktivitet er, hvad al forskning nu viser, afgørende for vores sundhed. Fysisk aktivitet forebygger mange sygdomme som f.eks. diabetes og hjerte-kar-sygdomme.

Derudover har idrætten også kvaliteter i form af det sociale samvær, de frivillige idrætsledere, netværksdannelse, og den er rigtig god også til integration. Ja, vi får dækket rigtig mange gode ting i vores idrætsklubber, og derfor er det også vigtigt, at vi tilgodeser idrætsklubberne. Den uorganiserede idræt har også vundet frem, men vi mener, at der er så mange kvaliteter i klubberne, at det er her, der skal prioriteres.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

Vi tror på, at mange af vores borgere ønsker gode idrætsfaciliteter. Det tyder mange af henvendelserne på. Derfor vil vi gerne prioritere idrætshaller og fodboldbaner. Fodbold er vores nationalsport, der er brug for flere baner, og vi støtter gerne de foreslåede på Nørrebro og kunstgræsbanerne i Valby.

Siden 2004 har udvidelse af Sundbyøsterhallen været på tegnebrættet, og den er hele tiden blevet udskudt. Vi ønsker nu dette projekt fremmet.

Vi stemte også for, at København deltog i ICORN Fribyordningen, og det er selvfølgelig også vigtigt, at vi finder midler til dette.

Til sidst vil jeg gerne sige, at vi har fået mange henvendelser om Sjællandsgade Bad. Vi vil gerne være med til at se på, om vi kan finde midler til at bevare Sjællandsgade Bad.

Simon Strange (A): Ja, der var ingen tvivl om, at der skulle skæres rigtig meget i år. Spørgsmålet om driften har været rigtig hård for hele udvalget og selvfølgelig også for den Borgerrepræsentation, der står over for at skulle træffe beslutning om budgettet. At skulle fyre 10 pct. af medarbejderne i centralforvaltningen, var selvfølgelig ikke så sjovt, og det er slet ikke sjovt for de mennesker, der blev fyret. 1 pct. af det samlede budget skulle findes på administrative besparelser, og 1 pct. af det samlede budget skulle findes på serviceforringelser, hvor vi altså skulle sidde og pege på bl.a. Sjællandsgade Bad og andre emner, som folk har været inde på.

Det er selvfølgelig noget, som giver lidt uro på bagsmækken, og det kender vi alle sammen. Men målsætningerne er alligevel ens på tværs af partierne, og det er jeg sådan set glad for. Dels har vi stået sammen omkring den indstilling om, hvilke ting der skulle skæres på, dels er vi nogenlunde enige om, hvad det er for nogle ting, der skal prioriteres i forhold til idrætten osv.

Jeg tror, det er vigtigt for os at sige, at kernen er sådan set i erkendelse af, at midlerne er knappe i år, at vi skal have mere ud af det, vi har, og at vi skal tænke i nogle rigtig smarte løsninger på tværs af forvaltningerne frem for bare kun at tænke på at bygge nyt. Selvfølgelig er det fantastisk at kunne bygge nye ting rundt omkring, og vi skal også holde fast i, at vi selvfølgelig skal bygge ud, når vi bygger skoler, at vi selvfølgelig skal bygge ud i forhold til lokalplanen, når vi laver nye byområder osv. Men i forhold til alle de mange grunde, der ligger rundt omkring, tror jeg, det er vigtigt at få sagt til københavnernes, at det ikke er et godt år at drømme i, det er i hvert fald hårdt, når man vågner.

Jeg tror, at det er vigtigt at sige, at vi kan faktisk komme rigtig langt for få midler på kulturområdet i år, netop fordi vi er blevet bedre til at finde på smarte løsninger, netop fordi vi kan tænke i at åbne skolerne, ligesom vi havde succes med det sidste år i budgetforhandlingerne. Vi har faktisk lavet nogle rigtig gode modeller for, hvordan vi får mere ud af de faciliteter, vi har, så der er aktiviteter inde i vores bygninger døgnet rundt.

Det er åndssvagt ikke at tænke skolernes idrætshaller og skolernes faciliteter i det hele taget i en sammenhæng. Det koster kun 2-3 mio. at få resten af dem åbnet. Det koster ikke meget at lave kunstgræs, det koster ikke meget at bygge en gymnastikhal. Det koster ikke meget at åbne op for skolernes boldbaner. Lad os sige, at vi for under 10 mio. kr. om året faktisk kan få rigtig mange flere faciliteter til københavnernes, vi kan få rigtig meget mere spilletid og sjov, kan man sige, og underholdning for københavnernes. I øvrigt kan den sundhed, som vi alle sammen går og snakker om, komme folk til gode.

Jeg tror, det er meget vigtigt for Socialdemokraterne at sige, at vi i højeste grad ser på de udsatte boligområder først, at de midler, vi nu engang må finde i budgettet, og de indsats, vi finder, vil vi meget gerne kunne pege på i hvert fald først og fremmest de steder, hvor der er udsatte områder, som også i øvrigt skal hænge sammen med vores indsats omkring Sikker By.

Hele kulturområdet, hvorfor skal vi overhovedet bruge tid på at snakke om det? Jamen det hænger jo sammen med, at det her er en del af vores Københavnerfortælling. Det er en del af vores Københavnerfortælling, at det ikke kun handler om vækst, at det ikke kun handler om beskæftigelse, at det ikke kun handler om social og sundhed. Næh, vores by hænger sammen på den måde, at folk er her også, fordi der er rart at være, fordi de har nogle gode tilbud at lave, fordi de har en god, meningsfuld

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

fritid. Derfor er vi meget opsatte på, at det hænger sammen for os, også i budgettet, så der i hvert fald skal sættes, lad os bare tage de 5 pct., som vi i forvejen står for, det tror jeg faktisk, vi kan komme rigtig langt med.

Jeg tror lige, jeg bliver nødt til at tage Uriaskasketten på i forhold til ejendommene, som vi også sidder med. Jeg tror, det er meget vigtigt, at vi husker, at de penge, vi har i mursten, er lige så gode som dem, vi har i banken, og hver gang vi ikke finder de penge, som skal til for at renovere ejendommene, som lige p.t. har et efterslæb på 2 mia. kr. over de næste 5 år, så er det som at låne i banken. Vi kunne sådan set også lade være med at vedligeholde. Vi bruger 200 mio. i år, og jeg synes, man skal spørge Borgerrepræsentationen: Kunne vi ikke bare tage de penge og bruge dem på investeringer rundt omkring på de andre områder? Jeg håber, at de fleste borgerrepræsentanter vil sige nej, det vil vi ikke, fordi det ved vi godt er en meget dårlig investering, fordi så sidder vi med regningen lige om lidt.

Men på samme måde vil jeg sådan set bare advare om, at vores bygninger står og forfalder, og vi låner sådan set i banken, eller vi låner i vores mursten i stedet for i banken, hver gang vi glemmer at sætte de penge af.

At sætte 2 mia. af, det kan måske lyde hårdt, men det giver sådan set de faciliteter, vi gerne vil give københavnere, det er vi enige om på tværs. Vi kan ikke have, at taget falder sammen, kan man sige. Så er det lidt ligegyldigt, om der er en god undervisning, at lærerne underviser ordentligt.

Men det vil vi altså meget gerne have fokus på og få en fornuftig plan for at have den her sunde økonomi, som vi lægger meget vægt på.

Det sidste det er et tilbud. Vi spilder sådan set også vores penge i øjeblikket – jeg håber, borgmesteren kommer og replicerer på dette – på noget, vi skal løse, og noget, som ingen gider snakke om, netop bøgerne på reolerne og bøgerne på arkiverne. Vi spilder sådan set pengene på vores stadsarkiv, ikke fordi vi kan undvære det, det er sådan set lovbestemt, men vi bruger i øjeblikket i hvert fald 5 mio. kr. for meget om året på det, men fordi de er bundet op i gamle bygninger, dårligt indrettet, dyre lejemål, steder, der ikke passer til arkivering. Det koster os 5 mio. for meget om året.

Det koster os desværre 80 mio. kr. i et lån. Til gengæld kan vi løse problemet, til gengæld kan vi aflevere 5 mio. kr. om året. Ja, det synes jeg er en investeringscase, som man skulle tage og kigge rigtig godt på. Det er lovbestemt, og det er fandeme åndssvagt at hælde pengene ud af vinduet ... undskyld mit sprog. Det er søreme åndssvagt at putte pengene ud af vinduet.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Så skal jeg give ordet til borgmester Pia Allerslev for en kort bemærkning – uden bandeord.

(Kort bemærkning).

Borgmester **Pia Allerslev**: Tak for det.

Jeg har siddet og lyttet og skrevet flittigt ned, og jeg vil i virkeligheden blot takke ordførerne for en masse gode indspark, en masse gode visioner for Kultur & Fritid i København.

Et par af de områder, jeg har været særligt glad for er blevet nævnt, er omtalt af Socialdemokraterne og til dels også SF, der taler om Københavnerfortællingen, væksten i København, hvordan vi får de nye boligområder kombineret med nye faciliteter på idræts- og kulturområdet, den her med, at man skal have lukket mere op for skolerne, bruge de ressourcer, vi har, i erkendelse af, at vi ikke får flere penge til ret meget af alt det sjove, som kunne være nybyggeri og andet. Så jeg håber, det også er udtryk for, at man vil arbejde for, at vi får afsat midler til at lukke skolerne op og åbnet andre steder rundt omkring, hvor man kan få lov til at dyrke sin idræt.

Så glæder det mig rigtig, rigtig meget, at både Socialdemokraterne og SF, ja, det er i virkeligheden alle ordførere, tror jeg, har talt om Hovedbiblioteket. Det tegner jo lyst og godt for vores store, flotte Hovedbibliotek, at det forhåbentlig kan få den tiltrængte renovering.

Renovering har heldigvis også været en af de ting, som ordførerne har haft med. Det glæder mig meget, at man stadig vil være med til at rette op på fortidens synder, få genoprettet det, der skal genop-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

rettes, og få sikret, at vi får nogle faciliteter, som vi kan være bekendt, og at vi fortsætter med at bruge pengene fornuftigt.

Grønne arealer og kunstgræs er jeg helt enig i, at det må vi kunne gøre.

Kunsthall Carlsberg, diskussion om Kødbyen, tager vi på et senere tidspunkt.

Og så har vi selvfølgelig den del, der handler om Christianshavn, og der synes jeg, det kunne være interessant at høre, om den melding, som man snakkede om, om udsatte boligområder fra Simon Stranges side, også gælder, at Christianshavn er et udsat boligområde, når man taler om en ny idrætshal derude.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Så går vi til et nyt område, teknik- og miljøområdet.

Jakob Næsager (C): Målet med denne budgetbehandling er ikke at bruge så mange penge som muligt, men at få så meget for pengene som muligt. Det synes jeg er meget væsentligt at holde sig for øje gennem hele processen her, så vi får så meget som muligt til københavnere uden nødvendigvis at bruge for mange penge. Samtidig giver det anledning til at overveje, om de ting, vi hidtil har brugt penge på, også er de rigtige ting, om vi har fået nok for pengene.

Nu har jeg forstået, at der er flere ordførere, der her i eftermiddagens løb har sagt, at vi kan spare 40 mio. kr. på konsulentydelse på alle borgmesterområder. Hvis man sådan lige kan gøre det i en håndvending, så må det betyde, at de 40 mio. til konsulenter på hvert område har været spildt. I givet fald så synes jeg ikke, vi skal vente til 1. januar med at stryge posten. Men hvis vi har fået mere, end kommunens egne folk kunne levere for de samme penge, så har vi faktisk gjort en god forretning. Jeg synes, vi må se på, hvad vi får for pengene.

I Den Konservative Gruppe synes vi, at der bliver brugt mange penge, også for mange penge, på informationsmateriale og informationskonsulenter. Lad mig blot fremhæve to konkrete eksempler:

Da vi her i salen vedtog projektet ”Sikre skoleveje”, blev mere end 25 pct. af pengene sat af til informationskampagner og lignende. Det synes vi er for meget. Vi ser hellere, at pengene bliver brugt til at lave fodgængerovergange og flytte kantstene frem for at spytte dem ud i endnu mere papir.

Et andet eksempel, hvor vi kan økonomisere, det er de her mange borgermøder, som vi har på teknik- og miljøforvaltningens område i forbindelse med lokalplanarbejdet. I dag bruger vi rigtig mange penge på at få dyre journalister, kendt fra tv, til at være ordstyrere på vores borgermøder. Kunne vi da ikke bruge nogle af kommunens mange egne kompetente ansatte og spare de penge til eksterne journalister?

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at sige tak til SF's ordfører på kulturområdet, Bjarne Fey, for hans støtte og opbakning til det konservative forslag, som blev vedtaget, om forslummelsesstop, og også for hans ros og opbakning til vores linje om Kløvermarken.

Nu handler budgetforhandlingerne ikke kun om begrænsninger, og vi har i Den Konservative Gruppe også nogle ønsker, som nødvendigvis vil medføre nogle udgifter.

Den første ting, jeg vil fremhæve, det er, at vi gerne vil være med til at sikre københavnere, men også byens gæster, nogle bedre parkeringsmuligheder. Det er grotesk, at vi som kommune sælger flere parkeringslicenser, end der er parkeringspladser. For blot at fremtrække et enkelt eksempel, vil jeg nævne, at der på Indre Østerbro er solgt 3.500 parkeringslicenser, men der er kun 2.500 parkeringspladser.

I første omgang har vi et ganske beskedent ønske, og det er, at der ikke nedlægges flere parkeringspladser. Flere parkeringspladser vil endda kunne være en indtægtskilde for kommunen.

Ud over vores ønske om ikke at nedlægge flere p-pladser, så har vi også et andet ønske, og det er, at der kommer flere parkeringspladser, først og fremmest i brokvartererne, hvor københavnere bor, så de, når de kommer hjem fra deres arbejde, kan parkere deres bil et eller andet sted, til de skal bruge den næste morgen. Det kan f.eks. klares ved mere skråparkering. Det koster minimalt for kommunen, og det kan løse mange praktiske problemer for københavnere ude i brokvartererne.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

Dernæst kan parkeringsproblemet klares ved, at kommunen lejer parkeringsanlæg og parkeringspladser om natten i f.eks. butikcentre, hvor kunderne bruger pladserne om dagen, men hvor de står tomme om natten.

Et andet kunne være forskellige større arbejdspladser, hvor de ansatte bruger pladserne i dagtimerne, men hvor de står tomme om aftenen og om natten. Vi kender forskellige eksempler, hvor man har lejet sig ind i butikcentre og hos virksomheder. Det synes vi, at vi skulle prioritere også i det kommende budgetår og i stigende omfang.

Derudover så har private tilbudt at bygge og drive private parkeringsanlæg navnlig i Indre By, og det vil de gøre vederlagsfrit for kommunen. Lad os da tage imod den hjælpende hånd i stedet for at snerre af den.

Derudover kunne det også være interessant, at vi her i budgetforhandlingerne får sat noget skub i Park & Ride, hvor bilisterne kan parkere deres bil i et parkeringsanlæg tæt på de kollektive trafikforbindelser, så vi slipper for at få bilerne ind i City, ind i Indre By. Hvis vi får flere parkeringsanlæg ude omkring i periferien af kommunen, f.eks. i forbindelse med metrostationerne, så vil vi kunne begrænse parkeringen i Indre By. Det tror jeg rigtig mange af os synes vil være fornuftigt. Det har vist sig, at parkeringsanlæg 30-40 km uden for byen ikke i tilstrækkeligt omfang formår at flytte trafikken fra biler til den kollektive trafik.

For nu at springe til et andet emne, stadig væk inden for Teknik & Miljø, så vil vi også gerne have fokus på byens nye bydele. Derfor ser vi gerne, at der kommer gang i pontonbroen over Frederiksløbet, så man kan cykle helt fra Sluseholmen via Teglløbet og langs havnen ind til City.

Desværre er cykelstativerne i København ofte fyldt med efterladte cykler, og derfor ser vi gerne, at der bliver sat penge af til Cykelgribprojektet, så cykelstativerne med jævne mellemrum bliver tømt for de efterladte og ikke mindst stjålne cykler. Det giver bedre plads til de mange folk, som vælger at cykle, når de har et ærinde i Indre By. Cykelgribprojektet bør omfatte stationerne og de større pladser i Indre By, så der til stadighed er plads til at parkere sin cykel, når man vælger at cykle, f.eks. ved S-togs- og metrostationerne eller f.eks. til Amagertog.

Det er også værd at huske på Amager Strandpark i forbindelse med budgetforhandlingerne. Den har nu eksisteret i 6 år, men der mangler fortsat nogle ting for at færdiggøre projektet. Den længe ventede cafébåd er nu åbnet, men desværre uden et køkken, og hvad er en café uden et køkken. Det bør der rettes op på. Derudover har den lange strandpark kun én badebro. Det kunne også være rart at få sat penge af til yderligere en plus en toiletbygning.

Til den mere visionære del hører også, at vi får forberedt planlægningen af og opførelsen af et egentligt naturcenter, som byens børnehaver og skolebørn kan gøre brug af. Der er det en fordel, at Amager Strandpark ligger tæt på metrostationerne, så børnehaver og skolebørn let kan komme fra deres institutioner ud til et naturcenter i Amager Strandpark.

Jeg er lige ved at nå afslutningen på min tale her. Der skal jeg minde om, at vi tidligere på året her i salen opnåede tilslutning til en busforbindelse fra Amager til Hvidovre, i forbindelse med at hospitalsafdelingerne og lægespecialerne blev flyttet fra Amager Hospital til Hvidovre Hospital. Når der er tilslutning til busforbindelsen, må vi naturligvis også lade penge følge med de gode intentioner, så vi får realiseret busforbindelsen fra Amager til Hvidovre.

Vi ser frem til budgetforhandlingerne og håber, at rigtig mange af vores budgetønsker bliver imødekommet i løbet af forhandlingerne.

Lars Weiss (A): "Færdiggørelsen af byen" har været den overskrift, vi Socialdemokrater på teknik- og miljøområdet har arbejdet ud fra op til budgetforhandlingerne.

Da jeg så i går sad og kiggede på den overskrift, slog det mig, hvor hovmodig den egentlig er, hvis man tager den for pålydende. En by som København bliver aldrig gjort færdig, en by som København skal aldrig gøres færdig. København skal være en dynamisk hovedstad, en by, hvor de forskellige kvarterer skifter karakter med tiden, en by, hvor københavnernes og vores gæsters måde at bruge byen på ændres, som årene går, en by, der er levende og aldrig står stille.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

Når jeg så alligevel har valgt at holde fast i den overskrift, skyldes det dels sproglig uopfindsomhed fra min side, dels, at der er en fornuftig kerne i overskriften. Der ligger i dag mange projekter, hvor der har været afholdt arkitektkonkurrencer, og projekter, hvor der har været afholdt borgermøder og borgerhøringer, og siden er der så ikke sket det store. Vi har investeret store beløb i at gøre København til verdens førende cykelby, men der er stadig mange missing links i det højklassede cykelrutenet.

Der er mange byggetomter rundt om i byen, der henligger som en slags ingenmandsland. Hvorfor ikke give dem liv som midlertidige byrum? Der ligger flere projekter klar til at gøre børnenes skoleveje mere sikre; der ventes blot på et politisk go.

På den måde er der masser af projekter at tage fat på, før vi kaster os ud i nye prestigeprojekter og afholder nye arkitektkonkurrencer.

I samme boldgade findes behovet for en systematiseret kommunal investeringsplan i forbindelse med byudviklingsprojekterne. København har igennem de seneste mange år oplevet en rivende udvikling, hvor nye byområder er skudt op fra det rene ingenting, hvor gamle industriområder er blevet omdannet til spændende kvarterer med boliger og liberale erhverv, en udvikling, der vil fortsætte i de kommende år.

I den forbindelse er der behov for, at vi fra kommunens side følger op med investeringer i infrastruktur, i grønne åndehuller, i skoler og daginstitutioner, i byrum, der inviterer til ophold, i parkering, i kultur- og fritidstilbud. De kommunale investeringer er en forudsætning for, at de nye bydele bliver velfungerende, at det bliver en integreret del af vores metropol for mennesker.

En enig Borgerrepræsentation besluttede i efteråret sidste år, at København skal gå forrest og vise vejen i forhold til storbyernes håndtering af klima- og miljøudfordringerne. Et af det meget ambitiøse mål i den vedtagne klimaplan er, at København skal have reduceret CO₂-udledningen med 20 pct. inden 2015 i forhold til 2005-niveauet. Kurven er endnu ikke knækket. Derfor er der et presserende behov for, at vi tager nye initiativer, der kan vende udviklingen.

Samtidig har vi i Københavnerfortællingen en strategi, hvor et af indsatsområderne er grøn vækst, en grøn vækst, der skal understøttes af et samarbejde imellem erhvervsliv, videninstitutioner, statslige institutioner og Københavns Kommune.

Derfor skal vi satse på offentlig-private partnerskaber, når vi i København skal udbygge produktionen af vedvarende energi, når vi skal energirenovere den kommunale bygningsmasse, og når vi skal fremme brugen af alternative drivmidler til transport. Vi er allerede i gang, men der er behov for en langt kraftigere indsats.

Når jeg nu er inde på mødet imellem kommunen og den private sektor, er det også vigtigt at få bragt byggesagsbehandlingstiderne endnu længere ned. Det kommunale system må ikke opfattes som en unødigt bureaukratisk modspiller, når investorer ønsker at bringe aktiviteter og arbejdspladser til byen.

Og så kommer der jo ikke en tale på det her område, uden at man kommer ind på parkerings-spørgsmål ... (*Afbrydelse*). Lars Dueholm siger, at han gør, jeg glæder mig allerede.

Den navnkundige folketingsmand J.K. Lauridsen sagde i slutningen af 1880'erne de bevingede ord:

"Næst efter kønsdriften er af de menneskelige drifter jernbanedriften den, der sætter de fleste lidenskaber i bevægelse."

Nu knap 130 år senere og efter godt et halvt år i Borgerrepræsentationen har jeg erfaret, at parkeringsordningerne i byen så rigeligt stræber jernbanedriftens placering efter livet, i hvert fald hvad det angår at sætte sindene i kog.

Derfor glæder det Socialdemokraterne, at Borgerrepræsentationen i den sidste periode bredt – ikke alle partier, men bredt – bakkede op om en fornyet p-strategi. Nu står vi så foran fornyelsen af en p-strategi for Indre By, og her håber vi, at et lidt bredt flertal i Borgerrepræsentationen også vil bakke op om det. Jeg kan allerede nu give fru Karin Storgaard den indrømmelse, at vi gerne vil sætte timeprisen i vores forslag ned fra 55 kr. til 45. Så er vi da mødtes i hvert fald så langt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

Den strategi, vi lægger op til, åbner også op for en form for offentlig-privat partnerskab omkring anlæggelsen af de underjordiske p-anlæg. Vi har ikke tænkt os at snerre af de private investorer, der er klar til at løfte en del af den her opgave. Vi vil byde dem velkommen og indenfor. Kommunen har selv opført tre sådanne anlæg, men vi må erkende, at hvis vi skal videre ad den vej, må vi betrede nye stier.

Er det så nødvendigt med alle de her p-strategier? Ja, gør vi ikke noget for at skabe rimelige parkeringsmuligheder for københavnerne og for at mindske den del af pendlertrafikken, der foregår i private biler, sander byens trafikårer til, og der vil fortsat være gader i København, hvor vi ikke lever op til EU's luftkvalitetsdirektiv.

Er p-strategierne så det bedst egnede middel? Nej, det er det ikke, men så længe vi ikke i samarbejde med omegnskommunerne har mulighed for at indføre en form for roadpricing, og så længe vi ikke har mulighed for at indføre skærpede miljøzoner i bykernen, og så længe regeringen vælger at placere sine infrastrukturinvesteringer i jyske motorveje i stedet for investeringer i den kollektive trafik i hovedstaden, så er p-strategierne det eneste reelle middel, vi har.

Når jeg nu er i gang med strategierne, så vil jeg også nævne Sikker By. Målet med Sikker By er at skabe en by, som københavnerne er trygge ved at begive sig rundt i, en by, hvor ingen borgere afholder sig fra at benytte alle byens mange tilbud, fordi frygten for kriminalitet tager magten. Vi ved, at dårlig belysning på gader og stræder og henkastet affald og overmalede husfacader skaber utryghed hos mange. Derfor er indsatsen på de to områder mere end nogen sinde en kommunal kerneopgave. Det er en opgave, vi er blevet bedre til at løse, men vi er langt fra i mål.

Sådan rent prosaisk kunne man sige, at konklusionen på denne her ordførertale er, at København er en dejlig by, men der er rigeligt at gøre, og der er rigeligt at bruge pengene til. Mere poetisk kunne man citere Carl Brissons gamle schlager fra forrige århundredeskifte, der siger: "København, du har alt, hvad der drager mit sind ... Du har alt, hvad der ærgrer mig ud af mit skind."

Tak for ordet.

Lars Berg Dueholm (V): Så må vi jo se at holde en hundrede procents parkeringsfri tale. Jeg ved, der er en del af LO-flertallet her i salen, som ønsker sig parkeringsfri dage i Borgerrepræsentationen, men det kan jeg ikke love, vi får.

Min tale har jeg i virkeligheden ikke valgt sådan at omhandle alt godt fra havet. Det er heller ikke sådan en længere oplæsning af gaver, man ønsker sig fra julemanden, som måske lidt den tidligere debat bar præg af. Jeg har tænkt mig sådan lidt at løfte perspektivet og se, hvad det er, vi i virkeligheden gerne vil i København, og så må vi i budgetforhandlingerne prøve at komme derhen.

I 50'erne var det jo sådan, at vi her i København havde 750.000 indbyggere. I dag, for dem, der ikke lige måtte huske det på rygraden, så har vi ca. 500.000. Men da forstæderne begyndte at skyde op for alvor i 50'erne og 60'erne, ja, så blev det altså tidens trend at leve det gode liv i forstæderne bag ligusterhækken, og så blev København mindre og mindre. Vores absolutte lavpunkt nåede vi i 90'erne, hvor vi havde 465.000 indbyggere. Hvis man isoleret set kigger på 70'erne, ja, så var det faktisk sådan, at vi mistede 10.000 københavnere hvert eneste år 70'erne igennem.

Nu er trenden heldigvis den modsatte. Folk flytter til byen, eller folk flytter generelt til byerne i hele verden, og byerne genererer en enorm vækst, der trækker baglandet og provinserne med op. Det er en global udvikling, men det er altså ikke nogen naturlov, at den også kommer til København.

Godt nok fortæller kommunens byplanlæggere, at vi får 60.000 nye københavnere inden 2025, men uden en ihærdig indsats fra os, der sidder her i dag, ja, så risikerer vi at trodse den globale udvikling og gentage det kedelige mønster, vi havde i 60'erne og 70'erne og starten af 80'erne, hvor københavnere, da de havde fået den første gode månedsløn, søgte ud til forstæderne.

I dag er vi rigtig, rigtig gode til at tiltrække studerende. Vi er gode til at servere cafe latte, vi bliver belønnet i internationale trendmagasiner for at være blandt de bedste i hele verden, og det skal vi naturligvis være rigtig, rigtig stolte af. Men vi ved også, at byen halter bagud på en række områder, hvor ikke mindst den mere voksne del af københavnerne, de, som har overstået studierne og påbegyndt arbejdslivet og familielivet, ikke helt kan nikke genkendende til, at København skulle være ver-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

dens bedste by. Her begynder omegnskommunerne og provinsen stadig væk at lokke, hvis vi ikke passer alvorligt på i København.

Først og fremmest – nu er det her en tale inden for Teknik & Miljø, men alligevel – så mangler vi altså vuggestuepladser og børnehavepladser til hundredvis af familier. Det gør sig ikke mindst gældende inden for de nye byudviklingsområder. Dernæst mangler vi faktisk også idrætsfaciliteter. Ingen andre i Danmark har så få idrætsfaciliteter, som københavnernes har.

Nu kommer den desværre, Lars Weiss. Vi mangler parkeringspladser. Københavnerne vil gerne og skal da også gerne have muligheden for at eje en bil, og en bil kan som bekendt ikke sove oppe i dobbeltsengen med københavnernes. Det er ikke alle københavnere, som det er muligt for at bo i cykelafstand fra deres arbejde, og selv de, som gør, vil have stor glæde af bilen i weekenden.

Problemerne er som sagt særlig store i vores byudviklingsområder, det vil sige Ørestad, Havnestad, Sluseholmen og Teglholmen og fremover sådan set også Carlsberg. Vi skylder beboerne og de kommende beboere i områderne at gøre en særlig indsats for at få bygget de kommunale institutioner, vi mangler i netop disse dele af byen.

Vi mangler at gøre en særlig indsats for at styrke bylivet og lokalområderne i de nye dele af København. Det er her, København skal vokse, og det er her, vi har muligheden for at skabe bydele, der passer til kravene og forventningerne fra de moderne familier, også når studietiden er forbi. Fordi det er her, væksten til at sikre velstanden og velfærden i København skal komme fra. Når vi nu skal være ærlige, så er det ikke de studerende på SU, som er dem, der skæpper mest i kommunekassen.

Så i virkeligheden vil jeg gerne kvittere for økonomiforvaltningens arbejde. Jeg vil gerne kvittere for Socialdemokraternes udmeldinger her i dag om at færdiggøre København. Jeg er også enig med ordfører Lars Weiss i, at vi aldrig kommer i mål. Gud ske tak og lov for det, fordi ellers så levede vi i sådan et frilandsmuseum. Nej, men jeg synes, det er vigtigt, at vi siger, at de kvarterer, vi er i gang med, dem gør vi færdige, dem koncentrerer vi os om, og der gør vi noget for, at København også fremover bliver blandt verdens bedste byer.

(Kort bemærkning).

Lise Thorsen (A): Jeg bliver nødt til lige at gå op og tale lidt om de her parkeringspladser.

Jeg vil godt igen-igen sige, at Socialdemokraterne jager ikke bilister. Jeg ved godt, at der er rigtig mange, der forsøger at få det til at lyde sådan, men det er ikke sandt. Vi jager faktisk overhovedet ikke nogen. Det, der er vores fremmeste mål, og det er nok derfor, at vi er et så pragmatisk parti, som vi er, det er at få plads til os alle sammen. Det, der hedder mangfoldigheden, det er det, vi går efter, hverken mere eller mindre.

Vi ser ingen grund til at invitere flere biler ind i byen. Vi tager et ansvar for forureningen, vi tager et ansvar for, at køerne ikke bliver større end højst nødvendigt, og det kan jeg egentlig ikke forstå skal være så suspent, som det meget ofte kommer til at lyde. Der er ingen, der har fornøjelse af, at hele byen sander til i trafik, i lange køer og i forurening. Det er faktisk bare det, vi forsøger.

Så vil jeg godt lige knytte en bemærkning til det der med informationen. Jeg mener principielt ikke, at man kan få information nok. Jeg kan ikke helt forstå den der mistænkeliggørelse af, at nu sidder der nok nogle informationsmedarbejdere og fiser huslejen af et eller andet sted, og vi kunne også have fået 27 parkeringspladser for det, det koster at have dem siddende. Sådan hænger tingene jo ikke sammen.

Men vi har faktisk til næste trafik- og miljøudvalgsmøde stillet et medlemsforslag fra Socialdemokraternes side, som alle bør klappe i deres små hænder af, som præcis handler om det, nemlig at give noget mere information til byens borgere og bilister om, hvor vi har de vejarbejder, vi har, sådan så de kan finde nogle alternative ruter, køre udenom. Det må være sød musik i alles ører, fra højre til venstre.

Vi gør noget for bilisterne, som I kan høre, vi gør også noget for at få så kvalificeret en information ud som muligt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

(Kort bemærkning).

Karin Storgaard (O): Jeg vil da bare sige til Socialdemokraterne, at der er nok andre end Socialdemokraterne, der ønsker, der ikke er så mange pendlere i byen, men hvorfor vil Socialdemokraterne så ikke være med til at gøre noget? Altså man tager jo ikke den debat med omegnskommunerne osv. Jeg ved, den ligger ude hos Vibeke Storm Rasmussen, som i øvrigt er enig i det, vi mener herinde, eller i hvert fald som Dansk Folkeparti mener.

Så vil jeg sige til Lars Weiss, at det er jo glædeligt, at det ser ud til, at Socialdemokraterne gerne vil forhandle. Jeg glæder mig meget til, at vi kan komme til at forhandle i forbindelse med budgettet, men også bagefter.

(Kort bemærkning).

Jakob Næsager (C): Indledningsvis vil jeg gerne undskylde, at jeg er lidt forvirret, fordi jeg troede, at det var Lars Weiss, der var Socialdemokraternes ordfører, men jeg kan forstå, at der er flere socialdemokratiske ordførere.

Det var Lise Weiss, eller Lise Thorsens tale, der kaldte mig op... (*Munterhed*). Ja, det er lidt svært at holde styr på, hvem der taler for Socialdemokraterne, men det var Lise Thorsen, der sagde, at information kan vi ikke få nok af. Næh, det er meget muligt, men nu er det mig, der har fornøjelsen af at være nabo til kommunens pengekasse ovre i hjørnet, og mig bekendt er den tom. Vi har ikke ubegrænsede penge, og som jeg nævnte som eksempel i min ordførelse, til sikre skoleveje bruger vi mere end 25 pct. af pengene til information. Jeg tænker, det kunne jo godt ske, at vi kunne ændre lidt mere ude i virkeligheden, hvis vi brugte lidt mindre på information og så fik f.eks. nogle fodgængerovergange eller flyttede nogle kantstene. Det tror jeg ville gøre det mere sikkert for de københavnske skolebørn.

Så det er rigtigt, vi kan aldrig få information nok, men altså i og med, at vi ikke har penge nok, er vi nødt til at lægge snittet et sted. Jeg synes, vi skulle se, om ikke vi kunne få noget mere for vores penge.

Samme ordfører nævnte, at man ikke ønskede at være fjendtlig over for bilisterne. Jeg kunne godt tænke mig at høre, hvordan vedkommende forholder sig til, at vi faktisk modtager penge for flere licenser, end vi reelt har parkeringspladser til. Jeg synes, det er dobbeltmoralisk, at man sælger billetterne med den ene hånd, og med den anden oven i købet nedlægger parkeringspladser i områder, hvor der er for få parkeringspladser.

(Kort bemærkning).

Lars Berg Dueholm (V): Så må vi jo hellere tage den, den store parkeringsdebat. Der er jo heller ingen grund til at komme tidligt hjem i dag.

Socialdemokraternes to ordførere på området, kan man vel konkludere, synes jeg i virkeligheden skal passe en smule på, og det er faktisk ikke ment drillende, og det er faktisk heller ikke ment ondskabsfuldt. Det er i virkeligheden ment som et velment råd til Socialdemokraterne som det største parti her i byen og som det overborgmesterbærende parti.

Der er en tendens til, at vi i København rigtig, rigtig gerne vil kigge udad, og vi vil rigtig gerne samarbejde med verden omkring os. Men samtidig er der desværre også en uheldig tendens til, at vi ikke ønsker et samarbejde og ikke ønsker at involvere os i nærområdet. Vi ønsker at lukke os om os selv, vi har ikke noget behov for eller ønske om, at folk kommer ind til byen for at handle, for at gå i biografen, for at gå i teatret eller bare for at gå en tur for den sags skyld.

Vi har slet ikke noget behov for, at folk kommer ind til København for at arbejde. I virkeligheden synes vi sådan set, at folk i Ballerup og Hvidovre for slet ikke at tale om det forfærdelige Gentofte, er til besvær, og hvis vi i virkeligheden kunne gøre alt her i verden for at tiltrække turister fra Tokyo og New York, så var det jo det bedste, vi kunne gøre.

Jeg vil blot sige, jeg tror, det er uendelig meget nemmere at lokke folk til København fra Gentofte eller Helsingør, end det er at lokke dem hertil fra Tokyo. Ved at vi kigger ud og kigger mod Tokyo og

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 6. september 2010**

New York og Sydney, så skal vi altså ikke glemme det nære område til København, det, som gør København til en hovedstad og gør København til noget andet end blot en forvokset provinsby.

(Kort bemærkning).

Lise Thorsen (A): Jeg skal da beklage, hvis Jakob Næsager synes, det er mærkeligt, at der er flere. Jeg ved godt, at han ikke er vant til at være mere end sig selv, men sådan er det i større partier. Vi har heldigvis mange, som kan fare herop og sige noget mere eller mindre begavet om tingene. Jeg har også lagt mærke til, at der i de øvrige udvalg faktisk er flere socialdemokrater, der er oppe og sige noget. Så vent og se det, Jakob Næsager.

Jeg vil bare sige, at nu gider vi ikke begynde at stå her og sagsbehandle de her ting. Vi bliver lige nødt til endnu en gang at slukke for den der populistiske med, at det er noget pjat, at man ikke har en plads, når man har betalt. Man har ikke betalt for en parkeringsplads, Jakob Næsager, og det ved du også godt. Man har betalt for at holde i det område. Så skulle vi nu ikke se at komme videre.

Lars Dueholm, jeg er rigtig glad for dine velmente råd om, at vi skal passe på, at vi ikke lukker os indad mod os selv og ikke siger velkommen til folk fra Helsingø såvel som Tokyo. Vi kunne ikke drømme om at sige nej til nogen af dem. Det er præcis derfor, vi forsøger at skabe en rigtig dejlig by, hvor alle kan være, uanset hvilken form for transportmiddel de har.

Tak.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Så skal jeg bede om, at der ikke er direkte tale.

(Kort bemærkning).

Lars Weiss (A): Når parkeringen nu er oppe, så må jeg også kapre talerstolen endnu en gang.

Til Lars Dueholms med, at nu er det lettere at tiltrække folk fra Gentofte end fra Tokyo og New York: Jeg læste et eller andet sted, at i sommerperioden, hvor alle turisterne er her, er de to hyppigst talte sprog på Strøget, nævnt i rækkefølge, er jysk og svensk. Så vi er også en by, der er åben for de nære områder. Jeg tror ikke, det afgørende er, om man kan køre i sin bil direkte ind til Indre By.

Når vi nu taler om det her med den hårde kamp om parkeringspladserne, og det gælder både til hr. Lars Dueholm og til hr. Jakob Næsager, så går jeg ud fra, at de to partier stadig væk er en del af p-forliget omkring brokvartererne, så det er ikke det, vi diskuterer. Nu er det vel Indre By, vi diskuterer, så er det dette her forslag til strategi, der ligger for Middelalderbyen eller City eller hvad vi nu skal kalde den.

Så vidt jeg har forstået på de to herrer, så er det, man anker imod i den sammenhæng, timeprisen. Det er ikke timeprisen, der for de handlende er det store problem. Det er såmænd, at vi lader de beboere, der bor inde i området, der, med Lars Dueholms ord, ikke kan tage bilerne med op i seng, få lov til at parkere i deres allernærmeste nærområde.

Til det her med, at vi sælger flere p-licenser, end der er p-pladser, vil jeg igen sige, ja, hr. Jakob Næsager, på Østerbro, dit eksempel, er det korrekt, men jeg går da ud fra, at I gik ind i det med åbne øjne, da I deltog i p-forliget. Når vi taler om den Indre By, så har det aldrig været meningen, at det er én p-zone. Det er område, der tilhører alle de andre p-zoner.

Nu er min tid gået, så tak for ordet.

(Kort bemærkning).

Jakob Næsager (C): Jeg synes, Socialdemokratiets mange ordførere taler udenom. Det bliver ikke bedre af, at der er flere ordførere om det samme ordførerskab.

Det blev sagt, at man betaler ikke for en bestemt plads, når man skal parkere, så man kan ikke være sikker på en plads. Nej, men I er da nødt til at forholde jer til, at der på Indre Østerbro er solgt 3.500 licenser, og der er 2.500 pladser. Ergo er der 1.000 familier, der hver eftermiddag og aften må køre rundt i kvarteret, brænde benzin af og forurene, og det er tid, der går fra deres familie og deres børn.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

Så jeg mangler stadig væk et løsningsforslag fra Socialdemokraterne på, hvad man vil gøre ved, at man har solgt 1.000 parkeringslicenser mere på Indre Østerbro, end der er parkeringspladser.

(Kort bemærkning).

Signe Goldmann (F): For lige at kommentere på det sidste først. Nu var det godt nok ikke mig, der blev spurgt, men jeg fik lige et behov for at kommentere på det i forhold til parkering.

Det er jo sådan, at beboerlicensen er en rabatordning, det er ikke et spørgsmål om, at man kan få lov til at reservere en plads. Fuldstændig som når man køber et månedskort til busserne, så kan man altså ikke være stensikker på, at der er et sæde i den bus 5A, man gerne vil med; det kan være, man er nødt til at vente på den næste. Det betyder sådan set bare, at når man så vil med en bus 5A, så får man det væsentligt billigere, end hvis man skulle betale billetten oppe i bussen. Fuldstændig det samme med beboerlicensen.

I øvrigt tror jeg, at der er – det håber jeg da i hvert fald – solgt væsentligt flere månedskort, end der er pladser i en linje 5A, uden at jeg præcis kender det antal pladser, der nu er i en linje 5A.

Det, der i første omgang fik mig til at tegne mig ind, det var Lars Dueholm i forhold til det her med det nære og det fjerne. Jeg synes, der er ret væsentlig forskel på Tokyo og Gentofte. En af forskellene er, at man kan tage cyklen. Det synes jeg er en rigtig væsentlig forskel, det er noget tættere på. Vi siger jo ikke til folk, at de ikke er velkomne, men vi vil gerne have folk til at bruge andet end bilen, når de skal herind. Specielt når de bor tæt på, så er det altså noget nemmere. Det vil sige tage cyklen, tage den kollektive trafik, komme ind på den måde, så vi ikke får alle de her biler, som i virkeligheden er unødvendige, fordi der rigtig mange steder er mulighed for at komme ind i København på en fornuftig måde uden at tage bilen med.

(Kort bemærkning).

Lars Berg Dueholm (V): Nu er jeg ikke bekendt med, hvilken verden Signe Goldmann lever i. Jeg kan sige, at jeg lever i den virkelige verden.

I den virkelige verden er det sådan, at de, der bor i Gentofte eller i Helsingør for den sags skyld, ikke har lyst til at tage cyklen eller hoppe på tungen eller sidde i linje 5A. Næh, de har lyst til at tage deres bil. Kan de ikke få lov at tage bilen ind til København, så kører de et andet sted hen.

København er – nu ved jeg godt, nu kommer der en bombe her i Borgerrepræsentationen – ikke verdens centrum. Kan I høre stilheden? København er ikke verdens centrum. Der er andre steder end København, man kan tage hen. Man kan f.eks. tage i City 2, man kan tage i Fields, man kan tage på Fisketorvet og køre direkte fra motorvejen, så man ikke kommer ind i selve byen. Der er faktisk andre steder, man kan tage hen her i verden, ja, man kunne endda finde på at tage til Hillerød.

Så når man siger, at det mest talte sprog på Strøget her i sommerferien var jysk og skånsk, så synes jeg i virkeligheden, det er meget symptomatisk. De, der bor i København, de, der bor i nærheden af København, har ikke lyst til at tage ind i byen, det er for dyrt og besværligt, der er ingen grund til det.

I forhold til en af de socialdemokratiske ordførere, Lars Weiss' forespørgsel, så står vi fra Venstres side naturligvis fuldt og helt bag det forlig, vi har indgået, og det gælder også parkeringsforliget i brokvartererne, som vi er meget tilfredse med udvider antallet af p-pladser med 3.000. Kunne vi lave en tilsvarende aftale for Indre By og udvide antallet af p-pladser med 3.000, så vil vi også meget gerne være med i et forlig i den forbindelse.

Nu har jeg lige 30 sekunder, så lad mig nu fortælle, hvorfor det er så vigtigt. Hvis vi gerne vil have virksomheder i København, så kræver det, at vi giver dem ordentlige forhold, og det kræver altså også i den virkelige verden, at der er p-pladser. Mit eget civile arbejde er måske et godt eksempel. Jeg selv tager metroen eller cyklen derhen, men der er en del, som kører i bil. Der ligger en parkeringsplads bagved, den er fremragende til det, og der er plads, ikke meget plads, men der er plads.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 6. september 2010**

Jeg vil æde min gamle hat – nu skal man passe på inden for politik, kan jeg forstå, med Liberal Alliance – på, at hvis man nedlagde en p-plads som den, så valgte et firma som det, jeg arbejder hos, hvis det skulle finde nyt hovedsæde, et andet sted, hvor der var p-pladser.

(Kort bemærkning).

Lise Thorsen (A): Hold nu op med det piberi. Helt ærligt, skal vi høre på det fra nu af og til 1. januar mindst. Det koster 90 kr. for 2 timers parkering, hvis man gerne vil i byen en lørdag og købe et eller andet. Tror I ikke, at folk betaler det? Hold nu op, så er det heller ikke værre. I får det til at lyde, som om det er verdens eller i hvert fald Københavns, som ikke er verdens centrum, undergang, at vi sætter prisen op derinde til 45 kr. i timen. Hold nu op.

Med hensyn til omegnskommunerne, dem glemte vi lige før, kan vi jo ikke vride armen om på dem. Vi snakker med dem, men vi kan jo ikke sige til dem, nu har I værsgo bare at gøre, som vi siger og lave en masse pendlerparkeringspladser. Det ville være dejligt, hvis vi kunne.

Så vil jeg godt til allersidst sige, at Signe Goldmann forklarede det rigtig, rigtig godt, og Jakob Næsager, du kender godt historien om, at man ikke nødvendigvis har fået en plads i en bus, fordi man har købt en billet. Sådan er det også med bilerne, og det ved du også godt.

Så vil jeg godt lige minde De Konservatives ordfører på området om, at De Konservative er faktisk med i det p-forlig, som tilsiger, at det er, som det er, og jeg går ud fra, at I ikke træffer jeres beslutninger om at gå med i et forlig med lukkede øjne, men ved, hvad det er, I gør. Jeg kan være lidt i tvivl, men jeg håber ikke, det er sandt.

(Kort bemærkning).

Karin Storgaard (O): Jeg vil bare sige til Lise Thorsen om det der med at pibe, at det er jo ikke alene 90 kr., der skal betales for at tage ind til byen en lørdag. Hvis man f.eks. skal i Tivoli, så er der indgangen til Tivoli, så er der forlystelser til børnene, så er der noget at spise, og det er det, der gør, at så holder folk sig væk, og så er det, vi hører de der meldinger fra Tivoli, at der ikke kommer så mange besøgende.

Det med pendlere og omegnskommunerne: Jamen man taler ikke sammen, ikke om det i hvert fald. Altså det er det, der er problemet, fordi man kan sagtens sørge for at få nogle pendlerpladser rimelig hurtigt. Det er sådan, at det blev nævnt tidligere, at de parkeringspladser lå for langt ude. Det er også rigtigt, det gør de i nogle tilfælde, men der er nogle tættere på, hvor man sagtens kan komme til at parkere.

Det med at køre rundt i byen og lede efter parkeringspladser: Se nu at vågne lidt op, også kære socialdemokrater, måske specielt SF, fordi det er da CO₂-udledning, at folk kører rundt og ikke kan finde parkeringspladser. Ligesådan med tomgangscirkulæret.

Så vil jeg sige, at selvfølgelig reserverer man ikke én bestemt plads, hvor man bor, når man skal have en parkeringsplads, men man har vel betalt for et område, og der skulle vel være en parkeringsplads i området et eller andet sted. Det er der altså heller ikke, for man kan køre rundt i hele området og meget langt uden for sit område om aftenen uden at finde en plads.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Så skal jeg give ordet til Flemming Steen Munch for en kort bemærkning, inden vi går tilbage til den oprindelige talerliste.

(Kort bemærkning).

Flemming Steen Munch (V): Jeg troede egentlig, at det var budgetdrøftelser, men det er da mere blevet en trafikpolitisk drøftelse, vi tilsyneladende er i gang med. Jeg vil da opfordre til, at man kommer, for at bruge et trafikalt udtryk, tilbage på sporet.

Men jeg er et af de få borgerrepræsentationsmedlemmer, jeg tror, vi er 5 i alt, der bor i Indre By, nærmere betegnet Middelalderbyen, så jeg ved altså lidt om parkering herinde. Jeg kan ikke parkere i min egen gade. Det nærmeste er ca. 1.000 m væk, som jeg går. Jeg gør det gerne, men jeg vil da selv-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

følgelig sætte pris på, at jeg også havde en vis form for sikkerhed, når jeg nu skal af med de her godt 600 kr.

Det, der får mig herop er min oplevelse for øjeblikket. Jeg er ved at få lagt fjernvarme ind i min gamle ejendom inde midt i byen, så jeg har taget flugten op til det nordsjællandske, hvor jeg har et sommerhus. For at belyse, hvor besværligt det er at tage offentlige transportmidler til København, kan jeg sige, at hvis jeg skal møde på Politigården – hvor nogle siger, jeg kommer for tit, andre for sjældent – ca. kl. halv ni om morgenen, så skal jeg tage fra noget, der hedder Udsholt oppe i Nordsjælland, kl. 05.23 for at kunne være herinde. Jeg ved godt, det er lidt mere besværligt for øjeblikket, der er tog-busser i stedet for S-tog, men alligevel.

Det er altså den situation, I vil byde de rejsende og for den sags skyld også Københavns Kommunes egne ansatte, som bor uden for det københavnske nærområde, en transporttid på næsten 2½ time for at køre 60 km.

Nu bliver det selvfølgelig ikke meget nemmere af, at man i København for øjeblikket har ikke mindre end 1.100 gravetilladelser i gang, så det er altså noget af et besvær at komme herind.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Så vender vi tilbage til den næste ordfører i talerrækken, Morten Kabell, værsgo.

Morten Kabell (Ø): Jeg kan starte med at sige, at jeg er da glad for som Enhedslistens trafikordfører herinde for den uventede alliance, som jeg kan høre, jeg åbenbart er ved at få med Flemming Steen Munch i behovet for en bedre, billigere, mere effektiv kollektiv trafik. Hvis det gennemsyrrer hele Venstres trafikpolitik i hele landet, så ville meget have set meget bedre ud på nuværende tidspunkt. Det er jo desværre ikke tilfældet.

Langt størstedelen af min tale kommer til at handle om teknik- og miljøområdet, og så kommer jeg nok til at tilføje enkelte generelle bemærkninger om kommunens økonomi og finansiering til sidst.

Det er jo krisetid, og mange slås for at få del i kommunens penge det kommende år. Ingen er vel i tvivl om, tror jeg, at børneområdet og socialområdet er de to områder, som nok kommer til at tage langt den største del af driftsmidlerne i 2011.

Men på anlægssiden er der bedre råd til at investere, der er bedre råd til at sikre fremtidens velfærd, sikre, at byen hænger sammen og udvikler sig i overensstemmelse med de mål, Borgerrepræsentationen har stillet op.

En aktiv investeringspolitik er også en måde at komme ud af krisen på. Gennem klimarenovering af kommunens bygninger, som Enhedslisten var med til at sikre i 2010-budgettet, skaber vi arbejdspladser i København til københavnske bygningsarbejdere, og vi sikrer, at vores bygninger er meget bedre forberedt til fremtidens udfordringer rent klima- og miljømæssigt. Den vej skal fortsættes og udbygges med det kommende års budget.

For vejen er jo et veritabelt kinderæg for København. Vi skaber arbejdspladser og mindsker den arbejdsløshed, det private arbejdsmarked har skabt. Vi mindsker CO₂-udslippet, reducerer kommunens forbrug af verdens ressourcer, og vi sparer penge til gavn for den overordnede driftsøkonomi, når vi bruger mindre varme til at varme vores bygninger op om vinteren og køle f.eks. Rådhuset ned på varme sommerdage ved hjælp af fjernkøling, som forhåbentlig kommer på plads i de kommende år.

Den idé med klimarenovering kom ikke bare ned fra himlen, uanset om man med det begreb forestiller sig et teologisk begreb eller økonomiforvaltningens uendelige visdom. Den er faktisk fostret på venstrefløj for mange år siden, men blev dengang gjort til grin som værende urealistisk, uøkonomisk og aldeles ubrugelig. Det skal jeg vende tilbage til, for det har en særlig pointe.

Om budgettet på teknik- og miljøområdet er der ikke så meget at sige hvad angår de besparelser, som Borgerrepræsentationen skal tage stilling til i kataloget. Der er der ikke deciderede katastrofer. Meget af det har forvaltningen i virkeligheden selv håndteret, og det selv om der faktisk er tale om meget store administrative besparelser på forvaltningens budget, som jeg synes, man håndterer overmåde flot.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

Men der er i de kommende år brug for investeringer til gavn for københavnernes. Vi skal fortsætte den grønne udvikling i byen. Vi skal nå vores mål for 2015 og 2025 for trafikken. Det kræver omlægninger i byen til gavn for cyklisterne og til skade for forurenende transportformer. Vi skal også forgrønne byen helt bogstaveligt gennem lommeparker og byrum.

Enhedslistens fokus på teknik- og miljøområdet har nok sin økonomiske vægt anlægsmæssigt i 2012 og 2013, selv om visse investeringer allerede tager deres begyndelse i 2011.

Så vil jeg da bekræfte Lars Weiss' lidt drillende bemærkninger til Karin Storgaard om parkeringsstrategien for den Indre By. Vi kan godt indgå en aftale om at lande parkeringssatsen i lilla zone på 45 kr. i modsætning til Karin Storgaards 55 kr. Det er o.k., men så har vi i Enhedslisten nok også nogle modkrav for et sådant kompromis.

Men jeg og Enhedslisten vil ellers tage udgangspunkt i de budgetønsker, der så pædagogisk er fremlagt på et par og tyve spillekort, og som med få ord fortæller, hvad der er behov for her i byen.

Teknik- og Miljøudvalget lægger op til en Cykelpakke IV til knap 80 mio. over de kommende 3 år. Den pakke er nødvendig, hvis vi skal nå vores mål om, at 50 pct. af studie- og arbejdspladserne skal benyttes på cykel. Og i virkeligheden skal vi være langt mere ambitiøse, end vi regnede med, for cykelandelen stagnerer i denne tid, i modsætning til, hvad der burde være virkeligheden.

Enhedslisten foreslog over flere omgange og gennem flere debatter herinde indførelsen af det, der i kommunal jargon er kommet til at hedde noget så mundret som Citylogistik. Vi skal af med de store lastbiler gennem byen, og vi skal have varetransporten over på mindre biler, der passer til byens behov. Der er i budgetønskerne listet 2 mio. af til projektering, og Enhedslisten synes ærlig talt, vi skal se at komme i gang. De kan i Paris, de kan i flere tyske byer, de kan sågar i USA. Hvorfor skal København halte så meget bagefter.

Små, ofte indhegnede asfaltarealer, kedelige, forladte byggetomter, det er hverdagen rundt omkring i byen. De skal erstattes, ikke af kedeligt kontor- og boligbyggeri, som en tidligere overborgmester ville det med ordene, at der jo er rigeligt med grønt, rigeligt med luft og rigeligt med udemuligheder i byen. Men hun boede jo selvfølgelig også i Kartoffelrækkerne – blandt andet.

Nej, de skal erstattes af lommeparker, dette glimrende projekt, vi i denne omgang har hentet fra New York, og som går sin sejrsgang derovre. Vi er bagefter i København. Men blandt budgetønskerne for Teknik- og Miljøudvalget er der to ønsker om 15-21 mio. til lommeparker, gadetræer og klimatilpasning. Dette vil Enhedslisten prioritere højt. Det vil vi for at forgrønne byen til gavn for københavnernes, som på den måde vil få tættere til grønne arealer. Det er også et mål, vi faktisk var enige om i Borgerrepræsentationen.

Men vi vil det også af langsigtede årsager, for lommeparker er med til at sikre en klimatilpasning af byen. Når træer, græsplæner, buske m.m. opsuger regnvandet, skal det ikke ledes ned i kloaker og til rensningsanlæg, og på den måde kan en forgrønning af byen være med til at sikre, at vi kan følge med de stærkt forøgede regnvandsmængder, vi får på grund af klimaforandringerne.

Skulle nogen være i tvivl om aktualiteten af, at byen skal klimatilpasses, så kan man bare søge på billeder af den nye Lyngbyvej Sø, som byen fik introduceret i august. Den sø kan gå hen og blive hverdagskost i årtierne fremover, hvis ikke vi får klimatilpasset byen, hvis ikke vi får sikret, at vi er i stand til at håndtere de store vandmængder.

Så lyder det så banalt, men Enhedslisten kunne godt tænke sig, at vi faktisk når målene i klimaplanen på energiforsyningen. Gør vi ikke det, når vi ikke den samlede 20 pct.s reduktion i 2015, og vi bliver slet ikke CO₂-neutrale i 2025. Budgetønsket om "Fremtidens Grønne Energi" på godt 80 mio. i anlæg, særligt i overslagsåret 2012, er vigtigt for os. En grøn energiproduktion og omstilling af biler og busser til klima- og miljørigtige drivmidler er et must, hvis byen skal levere en samlet omstilling på de kun 15 år, vi har tilbage.

Så skal jeg naturligvis også nævne de borgernære projekter, vi vil fokusere på af de mange gode projekter, der kan køres frem. Vesterbrogade, eller som det kommer til at hedde i kommunal jargon, Vesterbro Passage-projektet, vil skabe et byrum til stor gavn for københavnernes og vil være en flot

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

måde at præsentere byen på for alle de mange, der besøger København og ankommer via Hovedbanegården.

Det samme gælder en omlægning af Bernstorffsgade, der for den kommunale del i dag mestendels ligger hen i den sydlige del og er blevet forladt som bilhelvede, men som andre faktisk er gået i gang med at gøre grønnere og mere åben, specielt nede ved Rigsarkivet. Det er i kommunal sammenhæng ikke mange penge, der er udtrykt som budgetønske, men det vil være en god investering.

Byen skal hænge sammen, byen skal færdiggøres. Det har heldigvis været temaet fra flere sider. Derfor vil vi prioritere at få bygget de manglende og længe lovede broforbindelser på Sluse- og Teglhølmolen. Stibroen fra Teglhølmolen til Amager Fælled og cykelstien fra Sydhavn Station til Teglhølmolen vil sikre en sammenhæng i byen, specielt for de grønne transportformer.

Det vil også sikre, at det nye Sydhavnen hænger meget bedre sammen med både det gamle Sydhavnen og resten af byen. Det er ikke så ringe endda. At vi samtidig lever op til de principper om at færdiggøre byen, som et flertal af partier uden om det største sidste år vedtog i Kommuneplanen, og som jeg til min glæde konstaterer, at Borgerrepræsentationens største parti senere har tilsluttet sig, er en rigtig god sidegevinst.

Og med den naturligvis venligt mente ironiske bemærkning er jeg tilbage ved det med de gode ideer, som i starten bliver kaldt alle mulige skældsord, men som ender med at være den fremherskende opfattelse på parnasset.

I krogene blev der hvisket meget, efter at man torsdag kunne høre Enhedslistens budgetordfører tale om, hvordan man skaffer flere penge til den nødvendige drift af byen, og hvordan man faktisk kan undgå de massive forringelser, der ellers er lagt op til.

Hvad er det nu for noget, hvad er det for noget, vi kommer med i Enhedslisten? Melder man sig ikke bare ud af det gode selskab, er det ikke bare urealistisk, ubrugeligt, udueligt, ja, næsten byskadelig virksomhed, som kommer fra talerstolen? Burde vi ikke slæbe borgmester Mikkel Warming ud og hænge ham i en af galgerne, vi ser så flot afbildet ude foran Borgerrepræsentationens sal.

Vi har hørt det før, og vi kommer nok også til at høre det igen, så det kan vi godt leve med. Vi ved godt i Enhedslisten, at vi tænker endog ganske kreativt, at vi ikke tager dogmerne for givet, og at vi ikke uden videre accepterer grænserne, som de er stillet op af især økonomiforvaltning og regering, specielt ikke, når man kan tænke ud af boksen.

For 12 år siden holdt jeg budgetordførertalen for Enhedslisten for første gang og fik præcis de samme prædikater på den tale, som det er sket både før og siden. Men hvordan er det så gået med de forslag, vi er kommet med gennem årene?

Ja, Enhedslisten introducerede i samme valgperiode begrebet ”vedligeholdelsesgæld”, nemlig at forfaldet på de kommunale bygninger oversteg den pengerente, hvormed vi kunne låne til at udbedre bygningerne. Urealistisk, ubrugeligt, uøkonomisk blev det kaldt af økonomiforvaltning og visse ledende politikere, indtil alle kontrolberegninger desværre viste, at Enhedslisten jo havde ret, og at det ville være en god forretning. Så optrådte begrebet pludselig året efter i regeringsaftalen om kommunens økonomi. Jeg skal undlade at forsøge at indkassere kvajebajeren fra de ansvarlige forvaltningsfolk og politikere, de fleste har alligevel forladt kommunen nu, men tankegangen er der heldigvis stadig.

Af lignende finansieringskilder og langsigtede initiativer til at sikre kommunens økonomi var der en investeringsrettet anvendelse af pengene til gældsafdrag, som blev gennemført i 2010-budgettet. Og vigtigst, når jeg ser tilbage, er nok, at vi fik sikret, at nyopførte boliger skal være belagt med bopælspligt, netop for at sikre kommunens skatteindtægter. Det var en sej kamp for Enhedslisten at få gennemført, en nærmest hellig alliance mellem det største parti herinde og de borgerligt-liberale nationalistiske kræfter i denne sal – så har jeg vist været politisk korrekt, kan jeg se på Lars Dueholm – søgte i en del år at forhindre, at lokalplanerne tilsikrede helårsboliger med bopælspligt. Lad mig derfor også sige, at jeg er endog meget glad for det samarbejde, der i Teknik- og Miljøudvalget, især i denne valgperiode, er kommet mellem et bredt flertal for at sikre, at boligerne i København bebos af borgere, der betaler skat her i kommunen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

Der er såmænd også så mange andre områder, hvor vores og den øvrige venstrefløjs ideer er blevet kaldt en masse ord med u foran for efter nogle år at blive alment accepteret: bompenge, trængselsafgifter til udbygning af den kollektive trafik, byliv og gadeliv i stedet for, og her kommer jeg så til at bruge ordet parkeringspladser, København som cykelby i stedet for motorvejs- og søringsprojekter, færre penge til konsulenter og mere tro på kommunens egne medarbejdere. Jeg kan læse, at det var alligevel en god idé, kære socialdemokrater, det glæder os i Enhedslisten. Og at multinationale selskaber skal betale skat i Danmark, hører ikke hjemme i denne sal, men det var jo grinagtigt i starten af årtusindet. Hvem var det nu, der lancerede den idé?

Så vi lever med, at en del af Borgerrepræsentationen igen synes, at vi er alt for kreative, når det gælder at finde penge til den nødvendige velfærd og de nødvendige investeringer i fremtiden, så længe et flertal bare gør som sædvanligt, gennemfører det. Denne gang skal jeg dog hilse og sige, at der ikke behøver at gå 10 år, 14 dage er såmænd rigeligt.

(Kort bemærkning).

Lars Berg Dueholm (V): Nu vi sådan er i spøg- og skæmthjørnet, kunne jeg fristes til at sige, at blind høne kunne også finde et korn, så selvfølgelig er der også gode forslag fra Enhedslisten.

Først og fremmest glæder jeg mig over, igen i den humoristiske tone, at Enhedslisten ønsker at investere i en ny trykpresse, vi kan stille i Rådhuskælderen eller måske den gamle Hovedkasse, fordi det må jo simpelt hen være forudsætningen for, at alle de budgetønsker, som man ønsker fra Enhedslistens side, kan opfyldes.

Nå, spøg til side. Der er faktisk en del gode forslag i Morten Kabells tale, som jeg da gerne vil bakke op omkring. Særligt har jeg hæftet mig ved to. Det er de længe ventede broer i Sydhavnen, som jeg er helt sikker på, at beboerne i området, både i det gamle Sydhavnen og i det nye på Teglholmen og på Sluseholmen, har et meget stort ønske om snart kommer. Så er det dernæst projektet omkring Vesterbrogade. Bernstorffsgade tror jeg måske bliver svært at gennemføre, men Vesterbrogade er jeg bestemt også fra Venstres side villig til at kigge på et rigtig godt projekt for, et projekt, som tilgodeser, at Vesterbrogade mellem Rådhuspladsen og Hovedbanegården udgør netop porten til København for rigtig mange besøgende.

Borgmester **Bo Asmus Kjeldgaard:** Jeg vil som de øvrige ordførere, før den her traditionelt religiøse debat om trafikpolitikken indtog scenen som et intermezzo, først og fremmest sige noget overordnet.

Jeg vil tage udgangspunkt i Californien, som den 2. november skal træffe et grotesk valg. De har fået spørgsmålet: "Vil I fortsætte klimaarbejdet i staten Californien eller vil I bevare jeres arbejdspladser?" Den historie kunne Information berette forleden, og det var desværre ikke en dårlig joke. Krisen har for alvor ramt Californien, og mørke kræfter i den solrige stat står fast på, at valget er sort eller hvidt, klima eller jobs I kan ikke få begge dele.

Nu skal jeg ikke give mig ud i at referere hele artiklen, selv om den er interessant, men blot tage afsæt her, fordi den opridser fuldstændig misforståede modsætninger. Den her artikel viser tydeligt det triste faktum, at mange mennesker ser klimahensyn og den vækst, der skal bringe os ud af finanskrisen og redde os fra arbejdsløshed og besparelser på velfærd, som hinandens modsætninger.

Men sådan forholder det sig på ingen måde. Det er paradoksalt at opfatte klimahensyn og vækst som modsatrettede kræfter. Svaret ligger tværtimod i kombinationen af de to, i det, vi kalder grøn vækst. Vi finder ikke længere løsningen ved helt traditionelt bare at sætte kranerne i sving med at bygge hvad som helst. Vi skal ikke kaste os ud i nye motorveje, nye parkeringshuse og byggeri, der bare skyder hurtigt op. I stedet skal vi tænke os om, satse på grøn vækst gennem bæredygtig udvikling.

SF vil klimarenovere vores bygninger, vi vil satse på grøn mobilitet ved bedre busfremkommelighed, flere og mere trygge cykelstier og ved at få de elkøretøjer indkøbt til kommunen, som vi blev enige om, da vi lavede klimaplanen. Vi vil investere i vedvarende energi gennem vindmøller og smartere energisystemer. For vi bliver nødt til at ruste os til fremtiden og se fremad og gerne længere end

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

den næste valgperiode. Det viste vi med Kickstart, at vi kunne, og det vil vi fortsætte med i budget 2011.

Vi er økonomisk ansvarlige i SF, og vi ser selvfølgelig på, om der i kommunen er prestigeprojekter, som i sig selv er gode nok, eller om der er for meget administration, som den samlede økonomi taget i betragtning er for dyrt og for lidt nødvendigt, fordi vi er klar over, at der er smalhals i kommunerne for øjeblikket.

SF's politiske ordfører har allerede i sin tale fremhævet udfordringerne på børne- og ungdomsområdet med at få stigende børnetal og budgetter til at hænge sammen. Det skal løses nu én gang for alle, det er det, budgettet bliver fyldt med, det ved vi alle, og det er jo en meget vigtig prioritet for SF at få det løst.

Men drift og kernevelværd gør det ikke alene. Vi skal også udvikle os og tænke fremadrettet, og det er umuligt at spare sig til vækst og innovation, og vækst og innovation er nu engang det, vi skal leve af i fremtiden. Lad mig give et konkret eksempel.

Jeg tror, brint- og brændselscelleteknologier kan være fremtiden inden for grøn vækstteknologier, og vi bør satse på at positionere København på det globale marked for brint- og brændselscelleløsninger. Kan vi få markedsført København som stedet, hvor verdens brintvirksomheder er samlet, jamen så får det en positiv indvirkning på Københavns økonomi. Kommer virksomhederne, kommer medarbejderne. Der er brug for boliger, de handler, de betaler skat, det sætter gang i det hele. Lad mig give et andet eksempel.

Boulder i Colorado satser på smart grids. Det vil sige energinet, som forsynes af forskellige vedvarende energikilder som vind, sol og vandkraft. Når den ene kilde ikke leverer strøm, f.eks. på grund af manglende vind, så gør den anden, så der konstant er strøm i nettet. Det har f.eks. betydet, at danske Vestas har lagt deres amerikanske hovedkvarter i Boulder, fordi man vurderer, at man her har de bedste muligheder for at udvikle sit produkt og skabe en god forretning.

På samme vis får vi henvendelser fra brintvirksomheder, der har hørt, at vi vil noget på brintsiden i København, og derfor gerne vil slå sig ned her. Men de skal selvfølgelig have sikkerhed for, at deres investeringer nytter noget, og at vi som kommune leverer vores del.

Hvorfor så grøn vækst? Fordi vi ikke har råd til at lade være, fordi det er her, udviklingsmulighederne er. Får vi ikke ændret den kurs, verden er på nu, hvor stigende forbrug giver øget CO₂-udledning, så vil det kun blive værre. Morten har fortalt om den nye sø i omegnskommunen, regnen er væltet ned, og det har givet os en forsmag på klimaforandringerne. Det koster kommunen, men det koster også private boligejere, og det koster forsikringselskaber millioner af kroner.

Men grøn vækst gør også byen dejligere. Det er ikke kun en investering, som fremtidssikrer os, den gør byen bedre at leve i her og nu, for når det vælter ned med regn, har vi brug for at lave grønne tage, vi har brug for at opsamle regnvand i åerne ved at åbne dem, og samtidig får vi mulighed for at få grønne områder på vores tage, vi får mulighed for at skabe en strand i Valby eksempelvis.

På samme måde får vi en umiddelbar gevinst, når vi planter et træ. Så bliver byen ikke blot kønere, men sundere. Derfor vil vi i SF ikke bare plante ét nyt træ, men gerne 100.000 nye træer frem mod 2025. Når vi forkæler cyklisterne med trykke skoleveje og bredere cykelstier, fremmer vi byens mobilitet, vi nedbringer CO₂-udslippet fra biltrafikken, og vi mindsker støj og luftforurening. Og når vi klimareoverer og nedbringer vores energiforbrug og vores CO₂, får vi et bedre indeklima, og så får vi frigjort midler til mere velfærd. Vi vil have et grønnere og sundere København, vi vil have levende parker fulde af aktiviteter for københavnere. Vi vil have storbyhaver og partnerskaber, hvor københavnere i fællesskab kan udvikle byens rum.

Sundhedstilstanden er i visse områder alt for dårlig, bl.a. fordi folk bevæger sig alt for lidt. I stedet for med løftede pegefingre at opfordre folk til en sundere livsstil, skal byens rammer inspirere til en sund livsførelse for borgere i alle aldre. Grønne, rekreative områder, cykelveje og legepladser bidrager alt sammen til sundheden.

Samtidig har alle de grønne initiativer en effekt i forhold til at klimatilpasse København til de klimaforandringer, som vi kun har set begyndelsen af. Det er nu nemmere at vinde et kapløb, hvis man

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

er fuldstændig klar i startblokken, end hvis man ligger i hængekøjen. København er i en unik position til at sikre vores fremtidige miljø, til at nå de CO₂-mål, vi sammen har sat, og samtidig skabe den vækst, vi skal leve af i mange år.

Det var mine overordnede betragtninger om den retning, vi skal i. Så vil jeg godt kvittere for de gode ordførertaler, der har været holdt i en god tone, som vi har tradition for i Teknik- og Miljøudvalget. Der er rigtig mange gode input, som vi er enige om, at vi skal systematisere byudviklingsindsatsen, som Lars Weiss sagde. At vi skal færdiggøre de nye byudviklingsområder, som mange var oppe og sige, at vi skal have en aktiv investeringspolitik, som Morten Kabell slog på, at byggesagsbehandlingen skal være hurtigere og bedre, at vi har vedtaget en fælles CO₂-plan, alle de ting er vi enige om.

Noget er vi religiøst uenige om, og det er, hvordan vores trafikpolitik skal fungere. Vi er alle sammen enige om, at vi vil have trafikken til at fungere, men hvordan? Skal det være med kollektiv transport, flere cykelstier, skal vi gøre noget mere for bilisterne, der er der et traditionelt ideologisk skel mellem højrefløjen og det store flertal herinde. Jeg tror, alle kender argumenterne. Jeg vil glæde mig til at gå videre med de projekter, der har vist sig enighed om her.

Jeg glæder mig til budgetforhandlingerne og håber på, at vi kan samles om de ting, vi er enige om.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så går vi over til Socialudvalgets område. Første ordfører er Marialise Rømer fra SF.

Marialise Rømer (F): Det er os i kommunerne der skal skabe rammer, som kan give de handicappede, de psykisk syge og mindre stærke borgere et værdigt liv og muligheder for at udvikle sig og blive mere selvhjulpne. Det er en opgave, som vi i SF anser som vigtig og helt essentiel, i disse år mere end nogensinde, da vi får flere og flere borgere med specialiserede handicap, flere med psykiske lidelser. Og der er derfor et stadig større behov for at udbygge og udvikle områderne.

Desværre har vi nu på niende år en borgerlig regering, som prioriterer den private tegnebog højere end velfærd og offentlig service, og som i år for alvor sætter trumf på sine prioriteringer med nulvækststrategien. Socialministeren vender konsekvent det blinde øje til og sender uden videre regningen for regeringens fatale politik videre til det kommunale Danmark. Det har alvorlige konsekvenser for det specialiserede handicapområde, som i forvejen fattes penge. Vi har flere handicappede, større behov for service på området, men færre penge.

Som om nulvækststrategien ikke var nok, har regeringen oven i købet valgt at smide regningen for sænkningen af den kriminelle lavalder til 14 år videre og at skære satspuljemidlerne med 700 mio. kr. med en forventning om, at disse penge kan findes i de kommunale kasser. Regeringen har endnu en gang vist sit sande jeg, og det er de socialt udsatte københavnere, der betaler prisen for det.

Dette års budgetramme leverer med andre ord ikke penge til alt det nødvendige. Mange gode københavnske projekter mister i år deres statslige satspuljepenge, og vi har ikke pengene til at dække udgifterne selv. I SF erkender vi, at vi ikke kan komme uden om at skulle skære steder, hvor det ikke er rimeligt. Men der er områder, vi ikke går på kompromis med. Regeringens nulvækstramme tvinger os nemlig til at skelne mellem det, det er vigtigst at have, og det, vi vil kunne tilbyde borgerne.

SF vil aldrig gå på kompromis med kernevelfærden. Det er altafgørende, at vi som kommune stiller de fundamentale rammer til rådighed, som kan sikre et liv med livskvalitet.

En ordentlig bolig er et fundament i ethvert menneskes liv. Derfor skal vi have sat gang i byggeriet af flere handicapboliger, så vores borgere med et handicap kan få et sted af bo frem for en plads på vores venteliste. For mange af vores psykisk syge borgere er værestederne stedet, hvor de føler sig hjemme, hvor de har mulighed for at møde andre mennesker og få en støttende hånd til dagens udfordringer. Det er steder, hvor man kan være kreativ, spise sammen med andre og holde jul. Det kan vi ikke tage fra dem.

Det er også afgørende, at de ansatte i sektoren er ordentligt uddannede og får den efteruddannelse, der gør, at de kan give de handicappede den rigtige pleje og omsorg. SF prioriterer efteruddannelse til

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

SOSU-assistenterne højt. Det er en investering, der gavner såvel de handicappede som vores ansatte på området generelt.

En anden gruppe, der har krav på et mere værdigt liv, er byens misbrugere. De forhold, de tilbydes i dag, har meget lidt med kernevelfærd og livskvalitet at gøre. SF vil forbedre forholdene omkring Den Brune Kødby, så misbrugerne og beboerne på Vesterbro kan leve side om side. Der skal skabes renhed, tryghed og værdighed for alle parter på Vesterbro.

Værdighed er også et nøgleord, når talen falder på kvinder, som udsættes for psykisk eller fysisk vold. For SF er der ingen tvivl om, at vi skal kunne tilbyde det nødvendige antal pladser på kvindekrisecentre, så de kvinder kan få den tabte værdighed tilbage og få den nødvendige støtte til at få et godt liv.

Med regeringens uansvarlige sænkning af den kriminelle lavalder står vi i en ny situation, som også kræver en indsats fra vores side. Det bliver nemlig kommunens opgave at finde sikrede pladser til de unge mennesker, som dømmes for kriminalitet. Det er en ny udgift, som vi selv må dække, regeringen hjælper os ikke. For SF er det vigtigt, at pengene findes, uden at det går ud over resten af det sociale område.

Vi har et stigende antal hjemløse i vores hovedstad. Vi vil intensivere vinterberedskabet og har et fortsat fokus på, hvordan vi kan forebygge, at mennesker skubbes ud i hjemløshed, samt hjælpe vores hjemløse til at få et værdigt liv i egen bolig.

Det er SF's store ønske, at vi i budgettet for 2011 også kan se lidt frem i tiden. Regeringens snævre rammer tvinger os til her og nu-tænkning og til lappeløsninger, men vi vil insistere på, at der også skal være plads til den fremtid, der ligger mere end et år fremme.

Derfor er det for det første vigtigt for SF, at vi senest i budget 2012 vil kunne arbejde med en ny budgetmodel, der indregner demografien. Den nuværende demografimodel er simpelt hen ikke holdbar.

For det andet mener SF, at det er nødvendigt, at vi tænker meget mere langsigtet i forhold til byens socialt udsatte børn. Hvis vi skal kunne give de socialt udsatte børn i København en bedre fremtid, kræver det, at vi sætter ind med forebyggelse nu. Vi kan se, at vi som kommune ofte alt for sent får fat i de børn, der har problemer. Derfor foreslår SF, at vi sætter penge af til at lave et pilotprojekt med socialrådgivere i daginstitutionerne i København, så vi kan spotte de børn og deres forældre, der har brug for hjælp, før de små problemer vokser sig så store, at de ender som en socialsag på vores bord.

SF ser gerne, at budgettet for 2011 bliver et budget, hvor kommunen fremstår som en helhed på tværs af forvaltningerne, hvor der er sammenhænge og overlap på tværs af alle områder. Skal vi tænke langsigtet, skal vi også tænke i helheder. Det tror vi i SF vil gavne København og københavnere bedst.

Lars Aslan Rasmussen (A): For Socialdemokraterne er det sociale område blandt de allervigtigste. Vi ønsker med al magt at bekæmpe den stigende ulighed i det danske samfund, som regeringen og deres venner i Dansk Folkeparti har skabt, en ulighed, der er altødelæggende for hver eneste familie, det går ud over, en ulighed, der i den grad har etnisk slagside, og en ulighed, der gør, at flere tusinde børn lever i reel fattigdom.

Regeringen og dens venner er skyld i meget. Endnu et eksempel er deres manglende vilje til at oprette et fixerum for byens stofmisbrugere. Dette til trods for, at nye tal viser, at over 2.000 narkomaner har mistet livet inden for de seneste 10 år, langt de fleste som følge af forgiftning, dødsfald, der kunne være undgået ved at få et fixerum.

Vi ønsker et opgør med den narkopolitik, der er blevet ført fra regeringens side, der går ud på at lukke narkomanernes fristeder, tvinge dem ned i kældre og trappeopgange, især på Vesterbro. Det er fuldstændig uacceptabelt både for beboerne på Vesterbro, for narkomanerne og for deres pårørende. Vi skal oprette fixerum og sørge for fagligt personale, der kan hjælpe narkomanerne, også til at komme ud af deres misbrug. Det vil fjerne kanylerne på gaden. Vores små børn risikerer at stikke sig på

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

dem. København skal hjælpenarkomanerne. Vi kan glæde os over, at der er et solidt flertal både i den københavnske og i den danske befolkning, som bakker op om den politik.

Vi ønsker endvidere, at den succesrige ordning med socialrådgivere på vores skoler bibeholdes og udvides. Det er vigtigt at styrke den kriminalpræventive indsats i vores by. Vi tror på, at vi igennem en massiv socialpædagogisk indsats kan hjælpe unge ud af kriminalitet.

Men det er også vigtigt at hjælpe de mange mennesker, der efter længere ophold i fængslet skal resocialiseres og skal tilbage til et meningsfyldt liv i samfundet. Vores kriminalpræventive indsats har hjulpet, København er blevet mere tryk. Det er i den grad lykkedes at dæmme op for bandekonflikten, ikke ved at køre regeringens linje om mere straf og om, at dobbeltstraf er dobbelt så godt, men ved at styrke den opsøgende sociale indsats og de gode tilbud for mennesker, der er kommet i uføre. På den måde kan vi bryde fødekæden både til banderne og til andre i det kriminelle miljø.

Der skal også gøres en indsats for de psykisk syge, og en af vores topprioriteter er at få renoveret botilbuddene for de mange mennesker, der bor på vores bosteder. Det samme gælder bosteder for handicappede.

Vi ønsker også, at ventelisterne på handicapområdet kommer ned. Her står vi ligesom andre kommuner med en kæmpeudfordring, da antallet af handicappede stiger voldsomt. Det er derfor helt nødvendigt, at det her problem bliver taget alvorligt, også i Folketinget.

Når vi taler om psykisk syge og handicappede medborgere, er det svært ikke at undlade at komme ind på den seneste tids polemik omkring hjemmeplejen, som også har ramt vores område i Socialudvalget.

Lad det være sagt med det samme, at Socialdemokraterne deltager ikke i en hetz mod vores dygtige medarbejdere, og vi nægter at føre politik på baggrund af indslag i TV2-nyhederne. Vi har som socialdemokrater i Socialudvalget besøgt masser af steder i vores by, hvor der bor og kommer mennesker, der er afhængige af personlig pleje. Vi har udelukkende mødt dygtige og engagerede medarbejdere, som gør en kæmpeindsats for vores svage medborgere.

Desværre har samme medarbejdergruppe kunnet fortælle os, at de automatisk er blevet tilsvinet og i enkelte tilfælde korporligt overfaldet efter TV2's kampagne/hetz mod hjemmeplejen. Denne form for chikane kan der ikke tages stærkt nok afstand fra, også fra denne talerstol.

Jeg vil slutte af med, at København også er en by, der måler, hvordan vi behandler mindretal. Jeg kan ikke undlade at komme ind på den homoseksuelle gruppe. Vi mener, at København som storby har en forpligtelse til at være mangfoldig og have plads til alle. Derfor er det rystende læsning, når man sort på hvidt kan se, at flere gange om ugen bliver homoseksuelle udsat for de såkaldte hate crimes i København, overfald, tilråb, chikane. Det skal standses omgående. Politiet skal tage problemet mere alvorligt, og vi skal ændre holdningen hos de grupper, der ikke mener, at homoseksuelle har samme rettigheder som andre. København skal være åben og tolerant.

Derfor var det også glædeligt, da samtlige partier i Borgerrepræsentationen bakkede op om henvendelsen til justitsministeren om, at vi som borgerrepræsentanter skal stoppe med at diskriminere homoseksuelle, når vi foretager vælgelser, således at vi må kalde dem ægtefolk ligesom alle andre, et ønske, som justitsministeren desværre blankt afviste.

Vi kan som sagt gøre meget i København for at forbedre den sociale indsats til gavn for landets svage og udsatte grupper, men for, at der for alvor skal ske noget, noget, der kan vende den negative sociale udvikling i vores land, er det tvingende nødvendigt med en ny regering.

Finn Rudaizky (O): Jeg bliver slet ikke overrasket, hvis to af mine yndlingsaversionspolitikere her i salen omgående tegner sig ind til en replik, når jeg har præciseret Dansk Folkepartis retning i relation til indvandring og den offentlige sektor. Den lyder nemlig sådan her:

"Hvis indvandring for alvor skal understøtte finansieringen af den offentlige sektor, skal den ske som såkaldt "superindvandring". Det begreb dækker over en person, som først indvandrer efter endt uddannelse, går direkte ind på arbejdsmarkedet med en erhvervsfrekvens på 100 og betaler skat som en dansker, undlader at tage sin familie med og forlader landet igen før pensionsalderen."

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

Så vil jeg faktisk røbe, at citatet og synspunktet rent faktisk er fra Nationalbankens kvartalsoversigt, 3. kvartal 2008, og det står på side 122. Så kære to yndlingspolitikere her i salen. Når I som altid nærmest automatisk kaster jer over Dansk Folkeparti, så vær lige opmærksom på, at Nationalbanken får sin del af æren eller skylden for synspunktet.

Apropos indvandring og integration og den fortsatte debat om modersmålsundervisningen, så vil jeg henvise til en gruppe på ca. 3.000 meget traumatiserede polske flygtninge, som kom til Danmark i 1970. Deres børn i skolealderen modtog aldrig undervisning i eller på deres modersmål, kun på dansk. De har imidlertid klareret sig mindst lige så godt uddannelses- og arbejdsmæssigt som danskere. Mine forældre, som for mange år siden kom til København fra Litauen og Polen, hverken krævede eller fik offentligt betalt modersmålsundervisning. Alligevel blev de, børn og børnebørn, ganske godt integreret i den danske hverdag.

Nogle gange kan man faktisk få det indtryk, at visse politiske partier synes, at det er meget lettere at give efter for kravet om modersmålsundervisning for at få fred og dermed slippe for ubehaget ved at stille krav, sætte grænser og ikke mindst tage konflikter.

Egentlig kunne det være interessant at få afklaret, om svaret på det fortsatte krav om modersmålsundervisning ligger i forholdet omkring forældrenes mentalitet, at de ikke ønsker at blive integreret i vestlige værdier, og at denne indstilling gives videre som social arv til deres børn. En pakistansk mor har i bogen "Min blå sofa" fra 2006 sagt om modersmålsundervisning: "Urdu er vejen tilbage, og dansk er vejen frem". Det er Dansk Folkeparti ganske enig i.

Overborgmesteren lægger op til bredt samarbejde om budget 2011. Det er vist ikke lige det, som ligger i den skriftlige aftale med Socialistisk Folkeparti og LO. Så vi er rigtig mange, som er spændt på, om det bliver overborgmesteren eller LO, som trækker det længste strå.

Enhedslisten, borgmester Mikkel Warming, åbner absolut ikke for brede budgetforlig, men står bastant på, at Socialdemokraterne sammen med Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten skal lave budget; anderledes kan borgmester Warmings tale i torsdags ikke tolkes.

Ordførertalerne i torsdags var alle rigtig pæne i relation til kommunens forpligtigelse på hele socialområdet. Nogle partier kom heldigvis med konkrete anvisninger, men jeg synes egentlig, at det var lidt skuffende, selv om vi har fået rettet op på noget af det i dag ved at høre fra Lars Aslan Rasmussen en uddybning på socialområdet. Men jeg synes alligevel, det har været lidt skuffende, at talerne fra overborgmesteren og Socialdemokraternes politiske ordfører, Mette Reissmann, ikke på konkrete punkter på det sociale område var ret præcise. Mange må have oplevet det i relation til socialområdet måske mere som en skåltale og hensigtserklæringer uden det helt store kød på og faktisk meget lignende mange års tidligere taler i den henseende om for få bevillinger til det sociale område som resultat.

For der var ikke stillingtagen til det, som Dansk Folkeparti absolut mener er minimum for to af socialforvaltningens centrale serviceområder, nemlig områderne for udsatte børn og unge samt området for borgere med handicap, hvor der er behov for væsentlige beløb i 2011, hvis ikke borgerne skal opleve mærkbare serviceforringelser.

Konsekvenserne af manglende penge til de grupper af borgere, som ikke har kræfter til at demonstrere på Rådhuspladsen, vil være, at færre børn og unge vil blive anbragt og/eller modtage forebyggende foranstaltninger, at det vil gå ud over væresteder til unge over 18 år, at der vil ske en indskrænkning af tilbud om anonym rådgivning og gadeplansindsats, at botilbud til voksne med handicap og døgnforanstaltninger for børn med handicap forringes væsentligt.

Efter DF's opfattelse er det også vigtigt, at den enkelte borger med handicap ikke oplever en forringet service, og at der er midler til køb af pladser til de såkaldt tunge borgere, til ledsageordninger, til hjemmepleje på handicapområdet samt på psykisk sygeområdet, botilbud. Manglende pædagogisk udvikling af beboerne på bostederne kan være andre følgevirkninger af manglende penge til dette område. Det sagde hverken SF eller Socialdemokraterne noget konkret om. Forhåbentlig betyder det ikke, at de allerede har besluttet, at pengene skal bruges andre steder.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

Dansk Folkeparti lægger vægt på, at der skal ske en tilbagerulning af besparelserne på aftentilbud for hjemmeboende udviklingshæmmede, at hjemløse får bedre muligheder for bolig samt intensivt rådgivning med hensyn til at komme væk fra gaden, at misbrugere skal forsøges hjulpet på fode igen, at sundhedsrummet på Vesterbro efter mange stofmisbrugeres egen mening bør have længere åbnings-tid, og ikke kun Dugnadcafeen, som et flertal i Borgerrepræsentationen har prioriteret højere end sundhedsrummet og behandlingen. Dansk Folkeparti mener, at begge opholdssteder er vigtige, og vil derfor arbejde for, at kommunens sociale forpligtelse, nemlig længere åbningstid, gennemføres. Desuden mener vi fortsat, at placeringen lige ved Rysensteens Gymnasium skal laves om. Halmtorvet 17 vil trods alt være en bedre placering for sundhedsrummet og Cafe Dugnad, som en fælles funktion.

En foreslået lukning af kvindekrisecentret på Vesterbro må siges at være en mere end tvivlsom beslutning.

Vi må sikre, at unge med handicap i overgangen fra ung til voksen også får særlig støtte.

Så må vi presse på for, at indstillinger fra kommunens interne revision i langt højere grad respekteres og efterleveres. Der må styr på hele kommunens indkøbspolitik. Det kan simpelt hen ikke gå hurtigt nok. Der må tages et opgør med leverandører, som bevidst beregner alt for høje og urimelige honorarer og betaling for halvdårligt udførte arbejder. Det kan heller ikke gå hurtigt nok.

Vi må opfordre og give mandat til kommunens ombudsmand, Borgerrådgiveren, om at skærpe kursen over for de to forvaltninger i kommunen, som har et enormt stort antal klagesager fra borgere, som er utilfredse.

Vi må have rettet op på mange års forsømmelse vedrørende idrætshalsmulighed i alle byens bydele. Allerede forleden dag til budgetdebatten glædede det mig faktisk og også Dansk Folkeparti i det hele taget, at der var mange, som gik ind for, at nu skulle der rettes op på spørgsmålet om en idrætshal på Holmen og Christianshavn, som igen og igen er blevet forbigået. Jeg synes, det er rigtig fornuftigt, at der igen kommer fokus på det problem, så dette behov for en idrætshal i den sidste bydel i København nu efter 10 års debat endelig og forhåbentlig kan løses.

Og så havde vi egentlig en lille smule af den samme retorik, samme type retorik fra Socialdemokraternes Mette Reissmann og overborgmesteren. Altså det forhold, at regeringen og Dansk Folkeparti får skylden for mange ting, som skulle forhindre, at kommunen kan det ene og det andet. Som udgangspunkt er det urigtig valgkampsretorik. Der er selvfølgelig tilfælde, hvor vi i København er direkte afhængige af Folketingets beslutninger og bevillinger, men jeg synes, at valgretorikken har taget lidt overhånd her på det sidste.

En del af fraserne har bund i københavnske lokalpolitikeres egen prioritering. Det vil flertallet her i Borgerrepræsentationen helst ikke fortælle københavnere. Ingen og ingen som helst har forhindret flertallet i denne Borgerrepræsentation i at oprette flere væresteder. Ingen har forhindret flertallet i denne Borgerrepræsentation i at bevilge flere penge til hjemløse. Ingen i denne Borgerrepræsentation eller andre har forhindret flertallet i at bevilge flere penge til handicappede. Ingen har forhindret flertallet i at bygge en idrætshal på Holmen, som ville koste ca. 1/3 af, hvad Ungdomshusets brugere fik bevilget. Ingen har forhindret flertallet i Borgerrepræsentationen i at gøre meget mere for børn og unge, som skulker fra skolen osv. Flertallet har i langt de fleste tilfælde bare prioriteret anderledes. Det får de fra mange borgere nu på puklen for, og hvad er så det nemmeste? Ja, det ligger lige for selvfølgelig at give regeringen og Dansk Folkeparti skylden for ulykkerne.

Jeg vil meget gerne opfordre til, at vi alle sammen forsøger at træde i karakter og bruger den gode ånd, som er kommet i Borgerrepræsentationen igen, og ser fremad og også lidt væk fra den her fnidderfnadderretorik, som de personer, der fremfører det, tror jeg i virkeligheden heller ikke selv tror på. Dansk Folkeparti glæder sig til sjove og humørfyldte, men også seriøse budgetdrøftelser med alle de andre partier.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så giver jeg ordet til Henrik Abbel Esbensen.

Henrik Abbel Esbensen (A): Tak skal du have.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

Vi har store beløb oppe og jonglere i dag, men vi må ikke glemme, at der bag kronerne er mennesker af kød og blod, og derfor vil jeg tale om et område, hvor beløbene er små, men de menneskelige omkostninger er store. Det drejer sig om børn i familier, der er præget af alkoholmisbrug.

De børn, vi taber, fordi vi ikke prioriterer dem, fortabes. Det er nemlig sådan, at hvert tredje barn af alkoholmisbrugere selv udvikler et misbrug. Børnene hader ganske vist, at de voksne drikker, og de sværger på, at de aldrig vil røre en øl eller andet med alkohol i. Men når de selv bliver større, gør de alligevel det, de altid har set mor eller far gøre.

At være barn af misbrugere er ligesom at skulle flyve hver morgen og tilbage igen om aftenen, men det er en rejse, hvor de aldrig aner, om piloten er stiv af druk, har voldsomme tømmermænd eller er ædru. De ved det ikke om morgenen, når de vågner, og de ved det ikke om eftermiddagen, når de kommer hjem fra institutionen eller skolen, og de ved ikke, hvad der sker i løbet af aftenen og om natten. Børnene aner ikke, om deres forældre vil være døddrukne, eller om alt ånder ro. De aner ikke, om den står på tæv, eller om de bliver overøst med kærlige ord og gaver i stedet for mad, omsorg og reel kærlighed.

Børnene er flove. De synes, det er pinligt, og de gør alt for at skjule det. De skjuler det for naboer, familie, daginstitutionen, skolen, skolepsykologen eller kommunens sagsbehandler. De inviterer aldrig nogen med hjem, og de har masser af bortforklaringer parat, hvis nogen spørger. De tager ansvar, og de påtager sig skyld og skam, og de præges for livet.

Et voksent alkoholafhængigt menneske kan få hjælp her og nu. Vi Socialdemokrater vil arbejde for, at børn af alkoholafhængige skal have den samme hjælp med det samme. Små beløb her kan gøre en kæmpeforskel.

En beruset familiefar kører galt med sin bil og havner i et træ efter en kolbøtte ned ad skrænten, og vi hjælper ham ud og får ham på hospitalet og siden til alkoholafvænnning, mens resten af familien må klare sig selv. Om konen og børnene kravler ud af vinduet, eller om der kommer nogen og hjælper dem, er overladt til tilfældighederne.

Det er uholdbart, inhumant, asocialt og dumt, at vi ikke hjælper børnene. Vi Socialdemokrater mener, at hjælp til børn af alkoholmisbrugere skal være en lige så åbenlys ret som det, at de voksne får hjælp, gratis og anonymt.

Staten burde selvfølgelig sikre et landsdækkende specialiseret rådgivningstilbud for unge fra familier med alkoholproblemer, men nu må vi selv tage affære. Hvis vi skal have standset strømmen af nye alkoholmisbrugere, er vi nødt til at gribe ind på et tidligere og tidligere stadie. Vi kan ikke byde de små mennesker at skulle bo sammen med en mor eller en far, der drikker eller tager stoffer, misbruger dem eller slår dem. Når vi bliver klemt økonomisk og derfor sparer på udgifter til børn og unge, får vi en langt, langt større regning senere hen.

Socialdemokraterne vil investere i det forebyggende, for ved at investere i det forebyggende reducerer vi med små beløb store menneskelige lidelser og skaber en senere økonomisk gevinst.

Når det er budget, vi taler om i dag, må jeg også tale om kvalitet. Vi Socialdemokrater mener, at der ligefrem er penge at spare ved at investere i kvalitet. Vi har en ambition om, at de botilbud, Københavns Kommune benytter og dermed betaler til, skal være de allerbedste.

Regeringen vil jo skære kraftigt i satspuljemidlerne, og Rådet for Socialt Udsatte har advaret om, at det kan få alvorlige konsekvenser. Der er brugt ord som katastrofe for arbejdet for de socialt udsatte. Så heller ikke fra den kant kan vi vente os noget godt fra regeringen. Men Socialdemokraterne vil ikke sætte sig ned og flæbe. Vi vil arbejde så meget desto hårdere på, at vi udnytter de midler, vi har til rådighed, så godt som overhovedet muligt.

I vores parti ved vi, at vi har et særligt ansvar som politisk ledelse af en hovedstad. Det er her, mange søger hen, og det er også her, mange desværre senere hen går til grunde. Netop derfor vil vi gøre en indsats for at kvalitetssikre vores bosteder. Det er derfor, vi har foreslået, at der skal indføres en kvalitetsmodel for alle bosteder. I første omgang er det fire botilbud, der skal kvalitetstestes som et pilotprojekt. Det skal danne grundlag for en kvalitetstest af alle de bosteder, kommunen benytter.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

Men vi skal også arbejde for at øge kvaliteten i selve behandlingen af beboerne. Gør vi det rigtigt på bostederne? Vi håber det, men reelt ved vi ikke, hvad der altid fungerer. Der findes desværre ikke så meget forskning på de enkelte bosteder af, hvad det er der virker optimalt for de mennesker, som bor der. Vi har en fornemmelse af det. Vores dygtige medarbejdere arbejder jo hver dag og har selvfølgelig en fornemmelse, men ikke altid ved vi, hvad der virker. Den fornemmelse og den faktuelle viden, som vores dygtige medarbejdere på bostederne også har, skal vi have systematiseret. På den måde kan vi få konkret viden om, hvad der virker, og hvad der ikke virker. Det er kun på virkningen af vores indsats, vi kan vurdere, om det er godt nok. Med sådanne målinger af virkningerne af bostedernes arbejde kan vi målrette den faglige indsats over for beboerne på bostederne.

Når der bliver jongleret med de store beløb, drejer det sig om at huske, at små beløb kan betyde store forskelle for mange. Når der skal prioriteres, skal det gøres klogt og med respekt for dem, som ikke selv kan råbe op. Derfor skal vi prioritere de børn, som ikke har en chance hver dag, og vi skal sikre os, at vi bruger pengene effektivt og klogt på vores bosteder.

Jonas Bjørn Jensen (A): Jeg kan ikke lade være at trække på smilebåndet over, at min kollega fra udvalget Finn Rudaizky beskylder os for valgkampsrhetorik, når samme Finn Rudaizky lige får rundet superindvandring og en idrætshal på Christianshavn i sit indlæg under socialudvalgsdebatten.

Vi kender alle sammen rammen for det her budget. Vi har alle sammen hørt finansministeren love nulvækst i kommunerne og Lars Løkkes pinlige forsøg på at følge det op med kommentaren om, at der ikke skal spares så meget som en bøjet femøre. Men alle herinde ved fra det daglige udvalgsarbejde, at virkeligheden ser anderledes ud. Der skal spares i kommunerne, og der skal spares i København.

I en tid, hvor det kan være svært at finde penge til nye tiltag under den ramme, regeringen har udstukket, er det befriende at se, at der faktisk er flere tusinde københavnere, der er villige til at hjælpe andre københavnere, uden at de skal have så meget som en bøjet femøre for det. De frivillige organisationer arbejder hver dag for at sikre, at en række af de svageste i den her by får en mere værdig tilværelse. Deres indsats er uvurderlig for byen og for de mange københavnere, der hver dag får et bedre liv på grund af den frivillige indsats.

Det er unge mennesker på Nørrebro, der får den hjælp i lektiecafeen, som deres forældre ikke har ressourcer til at give dem. Det er den hjælpende hånd, unge mennesker i fængslerne får, når de er på vej tilbage i samfundet. Det er de ældre mennesker, der på grund af den frivillige indsats har fået en besøgsven.

Desværre oplever mange af de frivillige organisationer, at Københavns Kommune kan være en tung medspiller i deres daglige arbejde. Når jeg snakker med mine venner i Ungdommens Røde Kors, Mellempøkeligt Samvirke eller folkene bag Nørrebro United og de andre organisationer, så bruger de tit vendinger som, at kommunen kan virke som en forhindringsbane at komme igennem til. Kommunen kan føles som en labyrint, og i værste fald oplever de, at de møder en bureaukratisk mur.

Socialdemokraterne har en vision om, at Københavns Kommune skal være en foregangs kommune på det her område. Vi har en vision om, at det skal være Københavns Kommune, som de frivillige organisationer hiver frem, når de skal komme med et rigtig godt eksempel på en god medspiller i den frivillige indsats. Derfor ser vi frem til arbejdet med at revidere frivillighedsstrategien, vi ser frem til, at vores medlemsforslag kommer fra socialudvalget og op i den her forsamling, og vi ser frem til arbejdet med at gøre Københavns Kommune til en bedre medspiller i det frivillige arbejde.

Lige nu står Ungdommens Røde Kors klar til at rykke ud på byens kvindekrisecentre for at arbejde med de mange børn, der bor der. Det er børn, der ikke har nogen andel i de problemer, der har sendt dem på kvindekrisecentre. Det eneste, Ungdommens Røde Kors venter på, det er et grønt lys fra BR og Københavns Kommune. Så kan de gå i gang med deres indsats, så de her børn får en hverdag med mere indhold. Og det koster ikke så meget som en bøjet femøre.

Så jeg synes, vi skal gøre det nemmere at være frivillig i den her by. Jeg synes, vi skal blive bedre til at række hånden ud, når der er organisationer, der er villige til at gøre en kulturel eller social ind-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

sats. Så kan vi måske næste år fejre EU's år for frivillighed som den bedste kommunale medspiller i det her land. Det er til fordel for alle de mennesker, der får et bedre liv af det.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Jeg giver ordet til borgmester Mikkel Warming.

Borgmester **Mikkel Warming**: – Som har 21 minutter fra 1. runde at slå, nå bare rolig.

Først og fremmest skal jeg sige tak for de indlæg fra socialordførerne, der lige har været. Det har været gode, konstruktive indlæg, som vidner om det engagement, der præger arbejdet, og den vilje til, også med de rammer, der nu er, at forsøge at gøre rammerne bedre for de mennesker, vi ultimativt tjener, de mennesker, som af den ene, den anden eller den tredje grund ikke er i stand til at tage vare på sig selv fuldt ud, men har brug for en hjælpende hånd, brug for støtte, brug for hjælp også til selv at komme videre. Jeg tager et par af de elementer, der blev nævnt, som jeg synes er vigtige, og som blev nævnt meget bredt på tværs af alle partier.

Det var ikke mindst den meget store udfordring, vi står over for på handicapområdet, at der kommer flere mennesker med handicap i de her år i København og i hele landet, og at der kommer flere, stigningen er hurtigere end befolkningsudviklingen. Som Marialise Rømer fra SF meget korrekt sagde, så er det tvingende nødvendigt, at der så hurtigt som muligt, og det kan så blive i budgettet for næste år, i 2012, kommer en ny budgetmodel, der tager højde for det.

Jeg vil så tilføje, at stigningen er der altså også i 2011, og at det er nødvendigt, det var Finn Rudazky også inde på, at man i de budgetforhandlinger, der kommer nu, hvis serviceniveauet på vores bosteder, på vores tilbud for mennesker med handicap skal bevares, at vi tilføjer flere penge.

Socialdemokraterne og alle andre partier var også meget inde på, at vi bl.a. på grund af den stigning, der sker i øjeblikket, ser, at vores ventelister for mennesker med handicap i København simpelt hen er uacceptable. Man skal vente alt for længe, og derfor er det nødvendigt, at man i år fortsætter den gode udvikling, der har været i en række år meget bredt herinde i Borgerrepræsentationen om at sætte penge af til at bygge nye boliger til mennesker med handicap, så vi kan få halet ind på den venteliste.

Vesterbro blev nævnt, behovet for en særlig indsats. Det har vi brugt rigtig meget tid på i udvalget, kommer til at bruge rigtig meget tid på, situationen omkring Den Brune Kødby, sundhedsrummet og Dugnad. Jeg håber, der også er mulighed for i budgetmæssige sammenhænge at lave en indsats, så man i hvert fald næste år slipper for nogle af de gener, beboerne har oplevet i år, og at vi forbereder os på, hvis det nu skulle ske – det afhænger lidt af, hvad der sker i Skatteministeriet, er jeg bange for – at vi får en ny regering, at vi så allerede fra 2012 kan lave det fixerum, som der så er flertal for i Folketinget. Det synes jeg allerede nu, vi godt kan sige til os selv, at vi vil være klar til at gøre så hurtigt som muligt efter et kommende folketingsvalg.

Den tredje ting, jeg vil tage fat i, det er det, som også har været nævnt meget bredt, behovet for at forebygge, forebygge sociale problemer, tage fat i børn og unge så hurtigt som muligt, uanset om det er børn, der kommer på krisecentre, uanset om det er børn, der er udsat for sociale problemer, kriminalitetstruet, eller som Henrik Appel var inde på, lever i familier med alkoholproblemer. Det er meget, meget vigtigt, og det vil vi også gerne se på i budgetforhandlingerne.

Til allersidst vil jeg bare understrege den nok vigtigste pointe i de budgettaler, Enhedslisten har holdt i dag og i torsdags, at vi risikerer med nulvækstens rammer, og det er regeringen, der har dikteret dem, det kan vi ikke slippe uden om, at der kommer store forringelser på børneområdet og på socialområdet. Det er vigtigt at undgå, og det kan lade sig gøre, fordi det, som vi har snakket om i torsdags, som flere ordførere fra Enhedslisten har været inde på i dag, er muligt for København at bruge flere af de 850 mio. kr., der er til rådighed i budgettet til service, til at undgå forringelser, uden at kommunen kommer i strid med regeringsaftalen, uden at rammerne bliver brudt. Den ramme, kommunerne er underlagt, er en ramme på landsplan, fordi kommunerne i sidste uge samlede over 1 mia. under den landsdækkende ramme.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

Derfor er der plads til at undgå forringelser i København ved at bruge de nødvendige millioner, og det er ikke alle pengene, det understregede jeg også for nogle timer siden i denne her sal, til at stoppe hullerne på børneområdet og socialområdet. Det er et politisk valg, som flertallet herinde kan tage eller lade være, men så er det også et valg, man tager og tager ansvaret for.

Vi går til forhandlingerne med det klare mål at forhindre de store forringelser, og det vil vi knokle for i de kommende 2 uger og bide os fast i bordet for at opnå.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så går vi over til Sundheds- og Omsorgsudvalget. Den første ordfører er Socialdemokraternes ordfører, Susan Hedlund. Værsgo.

Susan Hedlund (A): Socialdemokraterne i Sundheds- og Omsorgsudvalget har valgt i forhold til budgettet at prioritere tre overordnede indsatsområder. Det vil vi i hvert fald gerne arbejde for inden for den ramme, som vi nu også har hørt, at vi vil arbejde for det gode og sunde københavnerliv. Vi har allerede hørt nu på de her udmeldinger fra partierne, at vi ikke ligger særlig langt fra hinanden i forhold til de indsatsområder, som vi også har tænkt os at tale om.

De indsatsområder, som vi har valgt at prioritere, er fastholdelse af klippekortmodellen og en målrettet lederuddannelse i hjemmeplejen. Vi har valgt gerne at ville se på uligheden i sundhed og så en lille smule i forhold til forebyggelse, fordi vi i al beskedenhed jo ved, hvordan budgettet ellers ser ud.

De ansatte i sundheds- og omsorgsforvaltningen er en forudsætning for en god levering af offentlig service over for vores ældre i kommunen. Vi kan ikke levere livskvalitet til de ældre uden omsorgsfulde og fagligt velkvalificerede ansatte. Vi kan ikke give Københavns svageste et ordentligt tilbud uden de ansatte. Vi tror på, at tilfredse, engagerede medarbejdere også leverer det bedste job, og vi er som Socialdemokrater af den opfattelse, at det er vigtigt at skabe mulighed for, at man så også kan komme til det. Alle har formentlig oplevet, hvor motiverende det er, når ens arbejde værdsættes. Så kan man godt give den en ekstra tand. Medarbejderne i sundheds- og omsorgsforvaltningen fortjener at blive værdsat, og københavnerne fortjener ansatte, der føler sig værdsatte og går til jobbet med glæde og entusiasme.

Vi skal vise medarbejderne tillid, også selv om vi i løbet af sommeren har oplevet en hård kritik af hjemmeplejen. Vi har set eksempler på medarbejdere, der har misbrugt deres arbejdstid. Det er naturligvis fuldstændig uacceptabelt, og det har så også fået konsekvenser. Vi ved fra de seneste undersøgelser, der er foretaget, at størstedelen af de ældre, der modtager hjemmehjælp, er tilfredse med den hjælp, de får. Faglig stolthed og arbejdsglæde skal præge et så vigtigt fagområde og må ikke ødelægges af, at nogle medarbejdere har haft en kritisabel adfærd. Vi skal naturligvis altid sikre os, at der ikke må herske tvivl om københavnernes retssikkerhed, og heller ikke om, at de får den rigtige ydelse leveret.

Vi er af den opfattelse, at vi gennem uddannelse sikrer den bedste faglighed, og vi vil derfor opfordre til, at man i de her forhandlinger finder midler til at fastholde den københavnske klippekortsmodel, og at man sikrer, at der afsættes midler til kvalificering af lederne på hjemmeplejeområdet.

Socialdemokraterne i Sundheds- og Omsorgsudvalget vil også gerne indstille, at man i budgettet for 2011 prioriterer at udligne uligheden i sundhed. De seneste års undersøgelser har vist, at vi må arbejde ud fra den virkelighed, der er. Virkeligheden viser, at der er stor forskel mellem de højtlønnede og veluddannede på den ene side og de lavtlønnede og kortuddannede på den anden side. Uligheden er efterhånden så stor, at den kan måles i leveår blandt københavnerne. Højtuddannede og veluddannede kan i gennemsnit forvente at leve 10 år længere end de kortuddannede.

For Socialdemokraterne er det hjerteblod at udligne uligheden i sundhed, og man kan sige, at det på den værst tænkelige måde afspejler, at nogle københavner lever i fattigdom. Sammenligner vi København med resten af landet, ja så skraber københavnerne bunden. Men selv inden for kommunens egne grænser er der stor forskel, afhængigt af, hvor i kommunen vi bor.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

Som tidligere nævnt er der rigtig mange ledige, kontanthjælpemodtagere, ufaglærte og kortuddannede, som bliver ramt af uligheden. Mange af dem bliver også ramt af nedslidning, og som om det ikke var nok, så viser uligheden i det almene sygdomsområde sig f.eks. i forekomsten af hjerte-kar-sygdomme. Her er risikoen for at blive indlagt dobbelt så stor for personer med kort uddannelse og lav indkomst, end den er for en højtuddannet.

Med baggrund i det bliver vi nødt til at forholde os til uligheden i sundhed og målrettet over en årrække arbejde for en større lighed. Det er simpelt hen ikke retfærdigt, at så mange københavnere stadig lever med en elendig livskvalitet. Vi vil derfor opfordre til, at der reserveres midler, så man på baggrund af de sundhedsprofiler, der bliver fremlagt i udvalget i slutningen af dette år, allerede i 2011 kan sætte ind for at rette op på denne ulighed.

Når vi taler ulighed, skal vi også huske børnene, for den sunde livsstil skal starte tidligt, og der skal en tidlig og vedvarende indsats til for at opnå markante forbedringer. Derfor skal vi have fat på børnene, allerede fra de er helt små. Socialdemokraterne ser med største alvor på, at børn af lavtuddannede har en markant dårligere sundhedstilstand end børn af højtuddannede. Børn skal simpelt hen ikke være ofre for deres forældres fattigdom.

Inden for forebyggelse har Socialdemokraterne i 2010 fortsat det gode arbejde vedrørende den seksuelle sundhed. Vi mener derfor, at der stadig bør investeres i dette område. Vi ser i øjeblikket en stigning i tilfælde af seksuelt overførte sygdomme, og det er vigtigt, at man fortsætter arbejdet på dette område og udvikler det.

Vi har også arbejdet med et projekt i 2010, der handler om længst muligt i eget hjem. Vi vil gerne gøre det muligt for den ældre at blive længst muligt i eget hjem, også efter, at man måske har været ude i en sygdomsperiode og fået et knæk. Vi vil derfor arbejde for, at der bliver mere hjælp til selvhjælp. Vi ønsker, at den enkelte ældre skal forblive rask og rørig så længe som muligt og derved få flere sygdomsfrie år. Vi glæder os til at se resultatet af det kommende projekt, og vi vil gerne have, at der fremadrettet også investeres i nye metoder og hjælpemidler, som kan udvikles til at understøtte en sådan proces.

Sidst, men ikke mindst, så siger Socialdemokraterne ja tak til alenetid, men nej tak til ensomhed. Sammenhold er et godt fundament for det gode københavnerliv. Det kan være rart at få lov at være alene, men det er ikke rart at være ensom. Alt for mange københavnere føler sig eller er ensomme og har ikke nogen kontakt med andre i hverdagen. Ensomheden rammer københavnere i alle aldre. Det synes vi, der skal gøres noget ved.

Skrækscenariet for København er en stor, gold by, hvor mennesker sygner hen af ensomhed midt i den store menneskemasse, hvor mennesker hver dag krydser hinandens spor uden at lade sig mærke af hinanden. Sådan skal København ikke være. København skal være et fællesskab, hvor vi lader os mærke med hinanden. Vi skal derfor sætte ind over for ensomheden, som også på sigt medfører dyre hospitalsindlæggelser. Det er afgørende for Socialdemokraterne, der i sin tid gik til valg på sloganet "Plads til alle, der kan tænke på andre end sig selv." Det slogan vil vi gerne slå et slag for i de kommende budgetforhandlinger.

Vi vil også slå et slag for, at der udvikles en metode, hvor der sker et samarbejde mellem civilsamfund og kommune til gavn for den ensomme borger. Vi synes, det er passende, at 2011 bliver omdrejningspunktet for en sådan indsats, idet det som bekendt er EU's frivillighedsår.

Tak for ordet.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så giver jeg ordet til Dansk Folkepartis ordfører på dette område, Birthe Skaarup. Værsgo.

Birthe Skaarup (O): Andre har været inde på, at væksten i de større byer i Danmark er stigende, og den udvikling vil fortsætte i årene fremover og sætte sine spor i efterspørgslen efter diverse serviceydelser. Vi kan i Dansk Folkeparti kun være enige i, at vi også ser en tendens, hvor vi skal lidt mere til lommerne, hvor vi skal tænke lidt anderledes.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

Som medlem af Sundheds- og Omsorgsudvalget, men også af Kultur og Fritidsudvalget, vil jeg komme med nogle bud på, hvorledes vi i Dansk Folkeparti ønsker, at disse områder skal udvikle sig, men samtidig nogle ønsker til de kommende budgetforhandlinger.

Et af de områder, der bør fokuseres på, er midllevetiden, andre har også været inde på det, for den er stadig uden sammenligning ringere her i hovedstaden end noget andet sted i Danmark. Vi synes, der skal gøres en helhertet indsats for at ændre det, hvis vi skal rykke os. Hvorfor skal københavnere leve 7 år mindre end en borger i det nordlige Sjælland?

Vi har drøftet det konkrete problem i udvalget i forbindelse med, at Københavns Kommune skal have en ny sundhedspolitik for 2011-2014. Udvalget har fået udarbejdet et oplæg, og i tilknytning her til skal der i oktober afholdes et større møde om visionerne, det har borgmesteren netop indbudt til. Vi ser frem til at få diskuteret dette område.

Forebyggelse er efter vores mening et mantra, såfremt vi skal have midllevetiden op. Det gælder lige fra vugge til grav. Hvis vi starter med børnene, så var vi utroligt kede af, at man fjernede den vigtige ind- og udskolingsundersøgelse af kommunallægerne, netop på baggrund af de gode forebyggelsestiltag, der foretages, når lægerne står for disse undersøgelser. For her opdages skavanker og sygdomme, som en læge er uddannet til at opdage på et tidligt tidspunkt. Havde man dog blot indledt et samarbejde, så man kunne finde en anden gangmodel i samarbejde med kommunallægerne, i stedet for, at ordningen skulle ændres. Som mindstemål bør vi have en ordentlig børnelæge knyttet til specialskolerne. Netop det er ønske nr. 1 fra Dansk Folkeparti til de kommende forhandlinger.

Sundhedscentre eller -huse er stadig væk et område, som vi i Dansk Folkeparti ønsker udbygget i de københavnske bydele. Vesterbros og Amagers sundhedshuse er etableret, og snart følger Vanløse trop, ligesom man p.t. er i gang med at finde egnede lokaler i Brønshøj- og Husumområdet. Netop det her område har stor prioritet for os, også fordi vi startede faktisk i Folketinget med at afsætte penge til dette område, ikke alene i København, men i det ganske land.

I disse huse er det meningen, at man skal samle diverse tilbud til borgerne til styrkelse af forebyggelse, sundhedsfremme og rehabilitering, opgaver, som kommunerne blev pålagt ved den nye kommunalreforms start. Det er jo faktisk kun fantasien, der sætter grænser for, hvad et sundhedshus kan indeholde, men det er meget vigtigt, at de praktiserende læger, som er gatekeepere til vores sundhedssystem, får øjnene op for, at her kan man etablere sig. Det synes jeg, at Københavns kommune skal arbejde effektivt for, for det er åbenbart svære odds, man er oppe imod, når praktiserende læger skal trækkes til sundhedshusene. Det er ønske nr. 2 fra Dansk Folkeparti.

Et tredje ønske er at få etableret en mobil enhed, en sundhedsbus, til at besøge børnehaver og de svage områder, hvor sundhedstilstanden skal op på et langt højere niveau. For forebyggelse nytter, hvad enten det er en kronisk syg medicinsk patient eller man eksempelvis kan opdage en borger med et for højt blodtryk eller diabetes og få vedkommende i behandling straks. Forsøget i Ebeltoft taler sit tydelige sprog. Opdagelse af sygdomme i tide giver bedre behandlingsmuligheder, mindre medicin, færre indlæggelser og væsentligt bedre livskvalitet. Jo, det nytter, og det sætter også sine spor i økonomien.

KRAM-projektet, hvor rådgivning om kost, rygning, alkohol og motion indgår, skal udbredes endnu mere. Vi skal fange de børn, unge og ældre, som har problemer på disse fire områder, og vi skal have sat en god spiral i gang, for forebyggelse nytter.

Den sundhedsrådgivning til voksne københavnere, som er igangsat på de etablerede forebyggelsescentre, bakker vi fuldt op om, ligesom den antirygekampagne, som vi kan forstå, at sundhedsborgmesteren netop har fløjtet i gang. Det synes vi er rigtig gode forebyggende tiltag.

Når jeg bliver spurgt, hvordan ældreplejen fungerer i København, så er mit svar: Overordnet meget fint, men der er nogle skønhedspletter. En af de grimme, andre har været inde på det her i aften, er jo den fra i sommer, og det er ikke forbigået opmærksomheden, håber jeg, at Dansk Folkeparti mener, der er nogle ting, som bør ændres. Men lad os se på den planlagte redegørelse, som kommer; så får vi nok lejlighed til at diskutere sagen igen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

De ældre skal have en god omsorg og pleje, de skal ud af deres ensomhed, som Susan Hedlund også var inde på, og det skal en opdateret kommune give dem. De skal have tryghed i hverdagen uden fejlmedicinering og besøg af mange forskellige hjemmehjælpere.

Jeg ser meget frem til den udvidede lov om patientsikkerhed, hvor der kan indsendes oplysninger om utilsigtede hændelser, som Sundhedsstyrelsen har oprettet, for den udvides netop fra 1. september næste år til også at omfatte patienter og pårørende.

En anden ting, som vi også ønsker skal med til budgetforhandlingerne, det er faktisk vores fjerde ønske, det er specialiserede demenspladser til de meget svage borgere. Vi mener, at det bør indgå som en del af forhandlingsgrundlaget i forhold til budgettet.

Jeg vil gerne slå til lyd for hele den moderniseringsplan vedrørende ældre og plejehjemsområdet, som den tidligere Borgerrepræsentation vedtog. Den er jeg lidt imponeret over. Det er et kæmpe stykke planlægningsarbejde, man har været i gang med, som nu løbende finder sted. Men vigtigt er det naturligvis, at den ældre og de pårørende også er med i hele den proces. For det er voldsomt for en ældre at blive flyttet til en ny bolig, selv om det er en langt mere tidssvarende bolig.

Så kommer det femte ønske fra Dansk Folkeparti, og det er omkring palliativ behandling af døende og uhelbredeligt syge patienter på plejehjem og i hjemmeplejen. I fredags lå der i min indbakke en konkret henvendelse fra en borger, som jeg vil spørge nærmere ind til i forvaltningen. Den slutter med dette spørgsmål: "Hvordan kan vi være med til at gøre det bedre for fremtidens døende?". Mit bud er, at det handler om bedre uddannelse af vores basispersonale, fordi dette er et specialismråde.

Det sjette budgetønske fra Dansk Folkeparti er førstehjælpskurser. Det skal alle, der er ansat i social- og sundhedssektoren, have. Mange tror, at det er et langt forløb. Det handler mange gange om et 3 timers kursus, det kan redde liv, og det er da en billig forebyggelse.

Nogle af partierne her i Borgerrepræsentationen vil gerne have, at København skal være den bedste børneby eller uddannelsesby, andre bedste innovationsby, idrættens by eller grønneste by. Dansk Folkeparti vil gerne have, at København skal være byen, hvor sundhed og trivsel går hånd i hånd.

Jeg vil afslutte kapitlet om sundhed og omsorg med at nævne forskning og ny teknologi, for i horisonten banker robotterne og anden elektronik på. Udmeldingen er, når vi snakker om det emne, at det skal lette hjemmehjælpernes opgaver. Jeg vil blot slå til lyd for, at vi ikke i vores begejstring for ny teknologi glemmer at fortælle borgerne, at de varme hænder og nærhed ikke skal erstattes af kolde robotter. Bekymringen kan som sagt være, at det vil medføre en formindsket menneskelig kontakt og en formindsket fornemmelse for forpligtelse til at yde omsorg mellem mennesker, der ellers har følelsesmæssige og familiære bånd til hinanden.

Allerede nu kan kommunen lære om denne teknologi fra andre kommuner, som allerede er i fuld gang med flere projekter. Der er bl.a. projekter til fremtidens hjælpsomme bolig, som kan lette dagligdagen i egen bolig for mennesker med handicap. Men lad os bruge den viden, som allerede er godt i gang, og som er indhøstet i bl.a. Japan, USA og Europa, til måltrettet at sætte os ind i det gode og dårlige ved denne form for ny teknologi.

Jeg har lige lyst til som tidligere medlem af Etisk Råd at nævne, at Etisk Råd allerede i 2007 lancerede en folkelig debat om teknologi mellem menneske og maskine. Der var mange debatarrangementer over hele landet, som var utroligt givtige.

Nu har Dansk Folkeparti gjort rede for vores synspunkter på sundheds- og omsorgsområdet, og vi lægger naturligvis op til yderligere dialog og forhandling og fraviger naturligvis ikke vores aftaler om budgettet i udvalget. Men jeg synes, det er væsentligt, at vi gør lidt status til sådan et budgetmøde. Det er også vigtigt, at vi udmelder nogle visioner for området, og så må vi jo se, hvad der bliver penge til.

Jeg har lige lyst til at fortsætte ganske kort om kultur og fritid. Som jeg indledte med at sige, så er det to udvalg, jeg er medlem af, og vi har jo fået at vide, at vi kun holder én tale her. Men jeg skal gøre det så kort som muligt. Det er fornemmelsen, at folk efterhånden er nået dertil, hvor vi er ved at være lidt trætte måske af at høre alle de ord, ikke så mange tal i aften.

Jeg vil godt sige for vores vedkommende, at vi ønsker et levende kulturliv for alle grupper i samfundet. Der er i udvalget lagt en strategi frem til 2011.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

Jeg vil også godt gøre opmærksom på, at sundhed og trivsel i København skal have samme krumtap, der går igen i bestræbelserne på, at vi får indtænkt idrætslivet også på det her område. Det kan hjælpe ung som gammel til at komme af med de livsstilssygdomme og fedmeepidemier, som hærger borgerne.

Vi vil styrke idrætten i skolerne, men det kræver en udbygning af idrætsfaciliteterne i de forskellige bydele, for her er nogle bydele virkelig stedbørn. Vi kan pege på steder, hvor der ikke findes en idrætshal, hvor man skal transportere børnene til andre bydele for, at de kan dyrke idræt. På vores bord i torsdags lå et godt projekt, om en idrætshal på Christianshavn. Finn Rudaizky fra Dansk Folkeparti var inde på det i sin tale. Jeg mener, at det er en hal, man har talt i mange år, og jeg synes, man bør komme i gang og samles om en finansiering her i Borgerrepræsentationen. Man er nået til enighed om at få etableret en multihal i Ørestaden, så lad os prøve at se, om vi kan komme videre i bestræbelserne for dette idrætsanlæg på Christianshavn.

Der er en stor ønskeliste om nye idrætsfaciliteter i hele hovedstaden. Når man sammenligner København med den øvrige del af landet, så er den på sin plads. Alt i alt så synes jeg, at man skal lave en realiserbar handlingsplan for idrætsfaciliteter i hovedstaden. Jeg ved, at der allerede ligger en ønskeliste, men jeg synes, at den skal gøres mere formaliseret.

Vi har en forpligtelse til at fastholde børn og unge i et aktivt idrætsliv, så de forsætter med at dyrke sport også i voksenlivet. Det bør vi tænke på i bestræbelserne på, at vi skal videre, at vi skal planlægge på en yderst formaliseret måde.

Et andet projekt, som vi er blevet præsenteret for i udvalget, og som Dansk Folkeparti synes kunne være en god ide at samles om, er en klatrehal. Det kan godt være, at der er nogle, der synes, at det er en tosset ide, men jeg synes, at det, man foreslår fra Dansk Bjerg- og Klatreklub, er utrolig sjovt og godt. Ikke nok med, at de vil være med til at finansiere, men for Københavns Kommune vil det være utrolig billigt at lægge 9 mio. kr. i en af B&W's tomme haller på Refshaleøen. Det kunne blive et godt samlingspunkt her i Nordeuropa, at København fik den største klatrehal. Som sagt så står klubben selv for en del af byggefasen og driften. Jeg synes, det er et godt tilbud, og København vil kunne tilbyde faciliteter og tiltrække nogle af de unge, der har behov for at bruge kræfter og har det gåpåmod, der skal til at bruge sådan en hal.

Efter 8 måneder i udvalget er jeg ved at få et nogenlunde overblik over de mange muligheder, men også mangler, der er på kultur- og fritidsområdet.

Flere har været inde på Hovedbiblioteket, og det har også Dansk Folkepartis fulde opbakning, at man kan få tilført flere midler hen over de næste år. Det er et unikt projekt, synes jeg, midt i København, og jeg synes, det er en billig måde at få Hovedbiblioteket placeret og få københavnernes involveret i mange af de nye tiltag, der vil komme i sådan et hus.

En anden ting, som jeg også synes bør have lidt større opmærksomhed, det er en scene for amatørmusikken. Jeg synes, at vi også mangler det i hovedstaden.

Det er voldsomt at blive præsenteret for de mange gode tilbud, der er her i København. Men det har været meget inspirerende for mig at se, hvorledes man på det gamle Carlsberg har startet hele det store område op med at få kunst og kultur ind i bygningerne og så efterfølgende tænker i boliger og institutioner i modsætning til andre byudviklingsområder som eksempelvis Ørestad, hvor boliger og erhverv har været førsteprioritet.

Vi har fået mange ønsker ind, jeg er også kommet med nogle her. Stadig væk synes jeg, at jeg vil sige, at naturligvis står jeg og Dansk Folkeparti ved de ting, vi har redegjort for i udvalget, og støtter op omkring det projekt, som vi også har været involveret i.

Jeg synes lige, jeg vil rette fokus på et andet område til allersidst, og det er Københavns ejendomme. Borgmester Pia Allerslev nævnte det i budgettalen i torsdags, og ikke uden grund rejste hun tvivl om rigtigheden i at have en stor portefølje af ejendomme, som forfalder, fordi renoveringspuljen er forholdsvis lille. Det skaber ikke mulighed for at have en ordentlig balance i forhold til at holde standarden ved lige i Københavns ejendomme, når man bliver nødt til at bortprioritere nødvendige

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

planlagte vedligeholdelsesopgaver på baggrund af et markant behov for ekstra midler til akutte driftsopgaver. Det er en dårlig forretning, og jeg synes, man bør investere lidt klogere.

Ja, som sagt det er nogle af de input, vi ønskede at komme med på de her to udvalgsområder. Vi ved, at der venter store økonomiske prioriteringer forude, men vi har fremlagt nogle områder, og vi mener, at de her områder kan være med til at styrke København og dermed også københavnernes liv.

(Kort bemærkning).

Susan Hedlund (A): Nu nåede jeg det ikke sidst, da Susanne Møller var på talerstolen, og det samme kunne jeg i hvert fald kommentere i forhold til fru Birthe Skaarup. Vi hører, at man i sidste periode aftalte at bygge 10 sundhedshuse, som der har været udfordringer med at bemane, bl.a. at få lægerne tiltrukket. Der vil jeg sådan set bare markere, at vi har den holdning, at vi synes stadig væk, det er en god ide, men vi har også en pragmatisk tilgang til det og siger: Lad os nu se, hvad det udvikler sig til, inden vi begynder at rulle det store ud.

Det er bare den bemærkning, jeg synes, man skulle have med på vejen.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Vi går videre i ordførertalerrækken, og det er Jaleh Tavakoli fra Dansk ... fra Enhedslisten.

Jaleh Tavakoli (Ø): Ja, det er dansk Enhedsliste.

En gennemsnitslevealder på Albaniens niveau i Nordvest, der hvor jeg bor. Derfor er jeg glad for, at flere partier har været oppe og nævne ulighed i sundhed, for det er rigtig vigtigt. Derfor gentager jeg ikke alt det med ulighed i sundhed. Men jeg synes alligevel, det er ret vildt, at der hvor jeg bor, har vi samme niveau som Albanien, hvad angår sundhed.

Ældreområdet i København blev i sommer udsat for megen kritik i forhold til hjemmehjælpernes dårlige moral ét sted i kommunen, og selv om det ikke er et generelt problem med hjemmeplejen i kommunen, så synes jeg, der er behov for, at vi tænker personalepolitikken igennem og tager det seriøst. Det skal den eksterne undersøgelse og analyse hjælpe os med.

Men jeg synes, vi skal være parate til at have nogle langsigtede mål, at der skal skabes faglighed og prestige i den sektor. Det er det allervigtigste, vi skal arbejde med, hvis vi skal vedligeholde og have en endnu bedre og mere ansvarlig personalepolitik på området.

Arbejdet med pleje og omsorg for de ældre skal værdsættes af det omkringliggende samfund. Det er meget tiltrængt, at der skabes større respekt omkring de ældres pleje og omsorg, således at vi får flere mennesker, der faktisk gider tage sig af det arbejde. Vi skal sørge for at gøre det mere attraktivt, og vi skal brande faget. Faglighed er nok et ord, der går igen og igen i min tale; det må I finde jer i. Vi skal have gode folk ind på uddannelserne, og det skal være et motiverende og inspirerende miljø at træde ind i, således at flere kommer til og bliver i faget. Derfor er det enormt vigtigt og en stor prioritet for mig, at pengene findes til at fortsætte klippekortmodellen i budgetforhandlingerne.

Af andre ting på ældreområdet, som jeg synes er enormt vigtige foruden en god pleje og omsorg til de ældre, er den gode mad, som jeg synes, de ældre skal have til en overskuelig pris, og de ældre skal nyde mad, som har haft fokus på at være økologisk og af god kvalitet. Det er vigtigt, at de ældre også kommer ud i samfundet på ture, og de skal integreres i samfundet, ja, integreres, fordi de ofte bliver isoleret og er ensomme, som andre også har nævnt det. Mange kan endda blive ramt af depression af den grund.

Mentale sygdomme og ensomhed og depression, angst, stress, tvangstanker og andre alvorlige psykiske og mentale sygdomme i København er også noget, som er en kæphest for mig, og som jeg synes, vi skal se nærmere på i budgetforhandlingerne, men også generelt i vores videre arbejde i udvalget. Det har vi ikke været så gode til, og der er ikke kommet så meget fokus på det her med mental sundhed. Det synes jeg er enormt vigtigt. Det synes jeg ikke alene, fordi der er rigtig mange, ja, tusinder af københavnere, der er ramt af de her mentale sundhedsproblemer.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

Til sidst vil jeg nævne seksuel sundhed. Forebyggelse er enormt vigtig, det er blevet nævnt lidt her i dag. Det er bl.a. uønskede graviditeter og kønssygdomme, der er og bliver en udfordring, som vi må arbejde med. I den sammenhæng er det heteroseksuelles seksuelle sundhed såvel som homoseksuelles seksuelle sundhed, som jeg synes, vi skal have fokus på. Vedrørende de homoseksuelles seksuelle sundhed har der været en række organisationer i København, der har spillet en stor rolle i forebyggelsen af hiv og aids, som er en sygdom, som kan, ja, tage liv. Jeg synes, vi fortsat skal bakke dem op i det arbejde, som de har lavet.

Det var alt fra mig i denne omgang. Tak for ordet.

(Kort bemærkning).

Katrina Feilberg (B): Jeg vil skynde mig inden for min korte bemærknings tid at kommentere, men også lige prøve at sige, hvad det er Det Radikale Venstre mener. Jeg var desværre en af dem, der ikke fik indtegnet mig på ordførertalerlisten i fredags.

Vi deler meget de foregående taleres bekymringer omkring middelevetiden i København. Det er selvfølgelig, kan man sige, en stor udfordring, vi står over for, at københavnernes dør i hvert fald 2 år tidligere end gennemsnitsdanskere, og i flere bydele meget tidligere. Det usunde liv starter allerede som lille med overvægt og sygdomme, som børn har, og det synes vi er en udfordring, vi bliver nødt til at se i øjnene med forebyggelse selvfølgelig.

Vi deler den bekymring, som Dansk Folkeparti også har, omkring kommunallægeordningen. Vi havde meget gerne set, at man havde fastholdt den her, og håber også, det er noget, vi kan få til at komme ind og tale om i budgettet igen.

Borgmester Ninna Thomsen har ikke været på talerstolen endnu, men nævnte i sin ordførertale i torsdags, og det gjorde De Konservative også, investeringer i velfærdsteknologi. Det er en af de ting, som også ligger Det Radikale Venstre rigtig meget på sinde. Vi ved, at vi får rigtig mange ældre, i hvert fald når vi kigger langt ud i horisonten, og mindre arbejdskraft, og der kan smarte løsninger, som velfærdsteknologi kan byde på, være en del af løsningen. Men vi er selvfølgelig enige med Birthe Skaarup i, at kold teknologi aldrig kan erstatte de varme hænder. Det er en af de ting, som vi også synes er rigtig interessante.

I forhold til medarbejdere og medarbejdertrivsel er der ikke nogen tvivl om, at den sag, der var hen over sommeren, har rystet mange medarbejdere i SUF og også i SOF. Jeg tror, det er noget, vi bliver nødt til at håndtere og have rigtig meget fokus på de kommende år, måske ikke direkte i form af økonomi i vores budget, men inden for egen ramme i hvert fald at prioritere det med lederudvikling, medarbejdertrivsel og selvfølgelig at vise tillid og anerkendelse i forhold til vores medarbejdere.

Sidst, men ikke mindst, så vil jeg bare lige komme med en kort kommentar. Det var også noget, som De Konservative var inde på.

Det er, at hos De Radikale tror vi faktisk, at det er ved at være tid til, at vi ryster posen i den måde, vi organiserer os på i kommunen. Vi kan godt stille os undrende over for, at man har to administrativt opbyggede systemer for vores hjemmepleje og visitering og håndtering af hjælpemidler for borgere over og under 65. Vi tror, at der måske er bedre måder at gøre det her på end at man har de her to meget, meget opdelt søjleforvaltninger frem for at kigge på, hvad det egentlig er, borgerens behov og borgerens diagnose er i forhold til, om man er over eller under 65. Så det vil vi også gerne være med til at diskutere, ikke alene i de kommende budgetforhandlinger, men også i den sundhedspolitik, vi skal diskutere i udvalget.

Borgmester Ninna Thomsen: Som sundhedsborgmester fristes man jo her sidst på aftenen nærmest til at opfordre til sådan lidt pausegymnastik de næste 10 minutters tid, hvor jeg vil folde mig ud. Der skal i hvert fald ikke være nogen sure miner herfra, hvis man bøjer armene eller strækker dem lidt over hovedet.

Men som sagt tak til medlemmerne af Sundheds- og Omsorgsudvalget for deres gode og fornuftige indspark på sundhedsområdet og på ældreområdet. De falder langt hen ad vejen i fin tråd med man-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

ge af de visioner og overvejelser, vi har i SF. Ikke mindst, og det har været berørt på mange måder både i aften og sidst vi mødtes, i en tid, hvor der er økonomisk krise i Danmark. Det kræver, at vi tænker os godt om, inden vi sætter nye skibe i søen og i videst muligt omfang også prioriterer ned i det strengt nødvendige. Det kræver, at vi magter balancen mellem sikring af kernevelfærd og behovet for investeringer. På sundheds- og ældreområdet vil jeg i hvert fald gøre mit for, at de to ting går hånd i hånd og ikke bliver hinandens modsætninger, for det er de nemlig ikke nødvendigvis.

Det er glædeligt, at partierne her i aften over en bred kam støtter en øget indsats for sundheden i København. Jeg kan høre, der er flere, der har nævnt, at vi netop her i år og også lidt i det næste år står over for at skulle vedtage en ny sundhedspolitik. Med den sundhedspolitik håber jeg også, vi kan komme fra de flotte ord til den flotte handling og får bragt sundhedspolitikken op i et nyt gear. Det er vi i SF glade for, fordi et sundhedsmæssigt løft aldrig bliver til noget, hvis vi ikke tænker ud af reserverne og tænker på tværs i kommunen.

For at vi kan leve op til ambitionerne, skal sundhedsindsatsen ud til borgerne. Sundheden kan bidrage til at løse mange af byens opgaver, ikke som en sur tjans, men faktisk som en løftestang. Lad mig give et par eksempler, der viser, hvor bredspekret vi kan tænke sundhed:

På børneområdet er det sådan, at børn, der spiser sundt og motionerer, har bedre forudsætninger for at lære, som også Susan Hedlund var inde på det i sin tale. Borgere, der har et aktivt og et sundt liv, har mindre risiko for at blive socialt udstødt.

Samtidig er det sådan på kulturanlæg, på teknik- og miljøområdet, attraktive idrætsanlæg, cykelstier og legepladser der, hvor vi bor, gør, at det er lettere at træffe det sunde valg. Måske kunne man tænke sig, at vi i visse bydele, måske nogle af de bydele, der er mest usunde, skulle gøre sundheden i det attraktive bymiljø mere tilgængelig. Fordi det for nogle mennesker er lidt sværere at komme op af stolen, så er det lidt bedre, hvis tingene er lige ude foran gadedøren.

Det er kun nogle få eksempler på, hvordan sundheden kan bringes ind i alle kroge af byen, tænkes ind alle steder og i høj grad bruges som en løftestang for de kerneområder, som vi hver især som politikere brænder for.

Jeg har også hørt flere opfordringer fra partiernes ordførere om at komme uligheden i sundhed til livs. For en SF-borgmester er det klart, at netop den sociale ulighed og uligheden i sundhed har stor prioritet. Der er allerede initiativer i gang, og jeg har selv store forventninger til både den udgående indsats lokalt og til de initiativer, der er taget for tværkommunalt at støtte op om udsatte borgere og syge kontanthjælpsmodtagere.

Men vi kan blive bedre til at målrette vores tilbud, så de når bredere ud. Og lad os nu være ærlige, for det er jo sådan, at juristen har nogle andre muligheder, har bedre forudsætninger end den arbejdsløse for skabe et sundt liv. Skal vi hjælpe ham, der har det lidt svært, så skal vi meget tættere på, så skal vi møde borgerne der, hvor problemerne er.

Lighed i sundhed opnår vi ved aktiv indsats i nærmiljøet. Der vil jeg i hvert fald, hvad jeg kan høre, at mange af mine kolleger også gerne vil, bruge både byens sundhedshuse og forebyggelsescentre endnu mere end i dag. Vi vil derfor styrke de lokale sundhedstilbud. Resultatet bliver færre rygere, mindre alkoholmisbrug og mere motion.

Jeg synes, det var et spændende forslag, som Birthe Skaarup fra Dansk Folkeparti kom med i dag, om et mobilt sundhedscenter, som netop kunne flytte rundt i byen. Man tænker lidt a la det der initiativ, der var, nu kan jeg ikke engang huske Jakob Hougaards initiativ med hotspots rundt omkring i byen, et hotspot, en sundhedsbus, der kunne køre rundt.

Der var også flere på sundhedsområdet, som var inde på det, der hedder seksuel sundhed, og det er jo et populært emne, om man så må sige, og også et vigtigt område at prioritere for os alle sammen. Jeg bliver nødt til dog at kaste lidt kynisk malurt i bægeret, for vi bliver også nødt til, når vi snakker om sundhed, at se på, hvad det er vi får for pengene. Vi har allerede her i 2010 bevilget for ca. 3 mio. kr. til den seksuelle sundhed. Samtidig har området, hvis man skal sige det, som det er, dog mindre betydning end andre store forebyggelsesområder som f.eks. rygning, motion og alkohol. Seksuel sundhed bidrager nemlig forholdsvis begrænset til folkesundheden. F.eks. udgør usikker sex 0,6 pct. af

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

sygdomsbyrden. Til sammenligning udgør rygning 14,2 og alkohol 10,7 pct. Seksuel sundhed har til gengæld fået relativt mange ressourcer.

Jeg deler også den ambition, der er udtrykt fra flere sider, om at tænke vækst og velfærd på sundhedsområdet. I SF har vi et ønske om at gøre København til Nordens sundhedsmetropol. Det er en vision om, at investering i velfærd og sundhed kan bidrage til vækst.

I dag skriver Ugebrevet Mandag Morgen, jeg tror endda, de har et helt tema, en overskrift i hvert fald i udgaven, der hedder, at velfærdsteknologien bliver den nye vækstmotor i Danmark. Det er sådan, at Danmarks eksport af velfærdsteknologi er fordoblet fra 1999 til 2008, og den kage synes jeg, at vi som landets hovedstad spise med af. SF vil derfor investere i telemedicin og omsorgsforskning. Vi har alle mulighederne her midt i Medicon Valley, omgivet af viden, virksomheder og vækst.

Så igen synes jeg, vi er meget på linje i udvalget. Jeg ser gerne, at vi med budgettet fortsætter den succes og bruger vores plejehjem og vores hjemmepleje som spydspidser for velfærdsteknologi og for bæredygtigt byggeri. Vi skal åbne op, så Københavns virksomheder kan bruge den knowhow, de opbygger, til gavn for nogle af vores mest udsatte borgere. Det er således både min og SF's ambition, at budgettet afspejler, at en investering i velfærd er en investering til gavn for både høj og lav.

Jeg vil gerne kvittere for Susanne Møllers og Katrina Feilbergs og Birthe Skaarups ønsker om at prioritere både investeringer i velfærdsteknologi og telemedicin.

Når vi så har levet det gode liv gennem mange år, så er det jo sådan, at vi alle sammen ender med at blive ældre, med at komme i det, man i hvert fald i min del af forvaltningen kalder for både den tredje alder og den fjerde alder.

Hvad er det gode ældreliv så? Det er jo det spørgsmål, vi skal stille os selv som politikere, inden vi begraver os i moderniseringsplaner osv. osv. Svarene er ofte banale, faktisk uanset alder. Det gode liv, det gode ældreliv er en bolig, hvor vi er stolte af at kunne invitere vores familie. Det er, at vi kan få hjælp hurtigt og konsekvent, hvis uheldet er ude. Det er, at plejen og omsorgen leveres af dygtige, fagligt stærke medarbejdere, og det er, som Susan Hedlund var inde på, og Jaleh også har været inde på, at man lever et liv, hvor man er en del af et fællesskab, og at man ikke sidder alene og kigger ud i luften, for at sige det, som det er.

SF vil sikre en fortsat udbygning af bedre plejecentre til de ældre. Vi er i øjeblikket i gang med en stor omrokning fra gamle og utidssvarende plejeboliger til nye boliger, men vi er langt fra i mål. 1.600 ældre har stadig utidssvarende etværelsesboliger som deres hjem. Med de nye boliger bliver der mere plads, der bliver mere hjem så at sige, mere lys, og så kommer der til at dufte af mad, for de nye plejecentre får nemlig i udgangspunktet eget produktionskøkken, og det er en væsentlig prioritet for SF, fordi det gode og hjemmelavede måltid også er en del af livskvaliteten.

Livskvalitet er også, at ældre mødes af engagerede, kompetente medarbejdere, der har tid til omsorg. Der er behov for mere tid til den nære personaleledelse, også i hjemmeplejen, hvis vores frontmedarbejdere skal gøre en indsats og se, hvad opgaven er. Der er behov for, at den nærmeste leder i hjemmeplejen støtter medarbejderne ude hos og sammen med borgeren. Det var der også flere, der var inde på i deres taler. Vi vil styrke frontmedarbejderens faglighed, det skal ske gennem uddannelse og kompetenceudvikling. Fagligheden skal i højsædet.

Kritikken af hjemmeplejen i København viser, at vi skal genskabe borgernes tillid til hjemmeplejen. Det bliver en afgørende opgave for os, ikke bare den næste måned, men, tror jeg, over et langt stykke tid. Første skridt har vi taget med den eksterne undersøgelse, det netop er vedtaget at sætte i gang, og som skal være færdig til jul. Men vi skal ikke bare undersøge, vi skal også handle, og jeg tror godt, at vi ved allerede nu nogle af de steder, vi kan handle og bør handle, også i indværende budgetår.

Et andet væsentligt område, som måske ikke er blevet belyst så meget i dag, Susanne Møller var inde på det, er hele rehabiliteringsindsatsen, som vi i SF gerne vil styrke, bl.a. ved at oprette flere pladser til rehabilitering. Vi skal f.eks. bruge rehabiliteringspladserne, hvis en borger falder i eget hjem. I dag kan det give en dyr indlæggelse på hospitalet. Man bliver ikke altid rask af at ligge på hospitalet. Det er derfor livskvalitet, at vi kan forebygge en indlæggelse på hospitalet. Og igen, hvis bor-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

geren har brug for at blive indlagt på hospitalet, så kan vi hjælpe, så borgeren kan komme hurtigt hjem. Det er også livskvalitet.

Der er flere, der i deres tale har været inde på demensområdet, også på de palliative pladser. Om de palliative pladser vil jeg sige, at der jo er nogle af dem, der udløber i år. Det er faktisk et særligt tilbud, vi har her i København på det palliative område, fordi nogle af hospicepladserne, der ellers er, måske ikke er helt så rummelige som den rummelighed, vi har på vores palliative pladser. Der kommer uligheden i sundhed jo igen til at stikke sit ansigt frem.

Samtidig er der demensområdet. Vi har i København en relativt ny demenspolitik, som vi er ved at udrulle. Den løber frem til 2014, og i forbindelse med Kickstart København er det allerede besluttet at lave flere demenspladser, så vi kan udvide kapaciteten. Antallet af pladser blev også prioriteret i budget 2009 med udvidelsen på 15 stigende til 25 pladser i 2010.

Jeg deler ønsket om at styrke demensområdet, men jeg bliver også nødt til igen at sige: Lad os se på den bredspektrede indsats. Demens handler ikke kun om antallet af pladser. Det handler også om det indhold og den indsats, vi kan gøre for de mennesker, der måske ikke lige er i målgruppen for at få en fuldtidsdemensplads. Det er en bred indsats, hvor vi skal sørge for, at der er relevant kompetenceudvikling for medarbejderne, god sammenhæng mellem udrulning af forløbsprogrammer og et godt samarbejde med Region Hovedstaden, og at der er gode aktivitetstilbud for hjemmeboende demente.

Det tror jeg vil lade være ordene. Tak for debatten. Jeg ser frem til budgetforhandlingerne, og jeg kan allerede nu fornemme, at det på sundhedsområdet og ældreområdet bliver rigtig konstruktivt. Så skal der selvfølgelig lyde en afsluttende opfordring til at tænke på tværs og tænke sundhed og forebyggelse ind alle steder. Det er en opfordring ikke bare til medlemmerne af det ene udvalg, men faktisk en opfordring til samtlige borgmestre og til samtlige BR-medlemmer.

Tak for det.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Jeg kan oplyse, at debatten bestemt ikke er slut endnu, så til dem, der måtte forledes til det af sundhedsborgmesteren, vil jeg sige, at det ingenlunde tilfældet.

Vi fortsætter debatten, og den næste, der har bedt om ordet, er Ikram Sarwar, men det er inden for beskæftigelses- og integrationsforvaltningens område. Værsgo.

Ikram Sarwar (A): Vækst og livskvalitet er vores overordnede mål for København. Det er hårde og bløde værdier, der går hånd i hånd. Det er en cirkel, som knyttes sammen af mange elementer. De fleste af de temaer, vi har hørt om i dag og i torsdags og fortsat hører om i budgetforhandlingerne, indgår i cirklen for at få vækst og livskvalitet til at fylde København.

Vi skal holde overblikket, men vi skal samtidig have øje for detaljerne. Der er rigtig mange områder, der har behov for ekstra opmærksomhed i øjeblikket, det er der ingen tvivl om, specielt hvor finanskrisen og dens dønninger stadig ruller. Jeg vil især fremhæve følgende temaer i dette års budgetforhandlinger, der som delelementer er med til at skabe vækst og livskvalitet:

Inden for beskæftigelsesområdet vil vi skabe praktikpladser, arbejde og aktivering med kvalitet. Det er vigtigt at holde sig for øje, at det er kvalitet, vi snakker om.

Vi vil forbedre integrationen ved at implementere den nye integrationspolitik, modarbejde diskrimination, også i nattelivet, og fremme uddannelse.

Socialdemokraterne vil fremme, at der er arbejde at få. Vi er ikke over finanskrisen og efterspillet endnu. Derfor ser vi fortsat en stigende ledighed blandt københavnere. Det er de unge ufaglærte og specielt de nyuddannede akademikere, der især bliver ramt, når vi står i en situation, som vi gør i dag.

Det kræver for det første, at vi sætter ind med særlige redskaber for at redde og skabe job. Det har vi gjort i løbet af foråret, bl.a. med vores initiativer fra Kickstart København, Fælles Ansvar og de forskellige pakker, vi har lanceret i løbet af foråret. Der skabes nye arbejdspladser, jo flere anlægsprojekter, vi formår at sætte i gang. Derfor skal vi sørge for, at den politiske og administrative behandling er så effektiv som mulig, og derfor skal der handles, og der skal handles nu.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

For det andet skal vi fortsætte med at skaffe praktikpladser til de unge københavnere, der er i gang med en uddannelse. Vi har med Ungejobpakken sat os et mål om at skabe plads til de unge under uddannelse og efter endt uddannelse. Det er formålsløst at lade en generation i stikken. Vores plan om at skabe flere praktikpladser skal lykkes, dels internt i kommunen, dels i samarbejde med vores små og store leverandører. Derfor kommer efterårets forhandlinger til også at handle om jævnlig opfølgning på de ting, der allerede er sat i gang.

For det tredje kræver beskæftigelsesindsatsen, at vi sørger for, at de, der bliver ledige, får et job igen hurtigst muligt. Vi skal ikke aktivere for aktiveringens skyld. Vi skal aktivere for at skabe resultater. Det vil sige, at vi skal have flere i arbejde. Der skal kvalitet i aktiveringen, og det skal ikke være et smørret grin, der viser sig, når vi nævner aktivering, men aktivering skal være seriøs og effektiv. Der skal tages udgangspunkt i den enkelte person og dennes behov.

Vi skal have bedre evalueringer af aktivering, og vi skal samarbejde med a-kasserne for at opnå endnu bedre viden og effekt. Dertil kommer, at vi skal se på kontrakterne med vores samarbejdspartnere, så vi er sikre på, at vi får det bedst mulige ud af de indsatser, som vi sætter i gang. Vi skal sikre os, at virksomhederne ikke udnytter vores indsats ved at indkassere pengene for en plads for dernæst at indkassere for den næste og den næste plads igen, uden at de tidligere aktiverede får ansættelse nogen steder.

Med hensyn til integrationsområdet så er vi klar over, at København rummer alle slags københavnere, og at det skal være attraktivt for alle at bo i København. Men københavnere skal ikke blot være her, de skal føle, at de er en del af København, og de skal føle, at det er deres by. Det er ret vigtigt, at den enkelte borger i hverdagen føler, at det er hans eller hendes by. Det skal også være en by, hvor man giver dem rum til at være her. Det rum og tilhørsforhold skaber vi ved at få så meget som muligt ud af de ressourcer, som vi har i årets budgetforhandlinger.

Inden for integration har vi sat målet, at alle københavnere skal kunne blande sig i byen og føle, at det er deres by. Derfor er den nye integrationspolitik sendt ud i høring p.t. Vi håber, at når den bliver implementeret, sker det med fuld opbakning fra flertallet her i BR. Københavnerne skal ikke være i tvivl om den politiske retning fra kommunens side af. Vi ønsker fra Socialdemokraternes side et mangfoldigt og rummeligt København, hvor der er plads til forskellighed, læg mærke til det.

Alle københavnere skal føle, at de er en del af byen, ikke bare en del, men en vigtig del. Alle skal tage ansvar for, at alle føler, at de hører til, at alle har en plads og respekteres. Inklusion er derfor et nøgleord, som vi arbejder med, og som vi faktisk kommer til at høre i fremtiden. Derfor er det vigtigt, at vi modarbejder diskrimination i alle henseender i byen, og specielt også i nattelivet. På det seneste er der i medierne debatteret diskrimination i nattelivet. Det hører sig ikke til i nogen by, heller ikke i København. Vi vil være en by, hvor alle kan være med overalt. Alle former for diskrimination bør registreres for, at vi bedre kan sætte ind dér, hvor problemerne er. Der skal være god information og nem adgang til at klage.

Det er ikke nogen hemmelighed, at uddannelse er nøglen til en bedre integration, en bedre inklusion i samfundet. Derfor er uddannelse vejen frem, lige meget hvilken baggrund man har. Uddannelse af børn og unge er derfor et must. Dels bryder vi med uddannelse en eventuel negativ social arv for den enkelte, dels skaber vi kvalificeret arbejdskraft, som samfundet kan gøre brug af. Ikke mindst derved tiltrækker vi internationale ressourcer og vækst til byen, som vi virkelig har behov for. Uddannelse skaber den viden, som København skal leve af og promovere sig på. Det er viden, vi skal kendes på.

Derfor er det vigtigt for mig at pointere i dag, at vækst og livskvalitet som sagt går hånd i hånd. Der er meget på spil, og vi står med mange københavnske skæbner i hånden.

Vi må stå sammen i vores budget for 2011 for at skabe en robust platform, der skaber stabilitet og nye muligheder for de københavnere, der lige nu har det svært, bl.a. med deres job, uddannelse og ikke mindst følelsen af at være velkommen.

Derfor glæder jeg mig til de kommende forhandlinger og håber på et bredt forlig, og det gælder lige fra Enhedslisten til DF.

Tak for ordet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

Signe Færch (Ø): Dette års budget er præget af, at vi står midt i en økonomisk krise. Det er en økonomisk krise, som oven i købet endnu ikke har toppet endnu. Hver eneste dag er der københavnere, der bliver fyret fra deres arbejde. Det betyder særligt på beskæftigelsesområdet, at det giver anledning til at diskutere, hvad søren vi vælger at stille op i sådan en situation.

I Enhedslisten synes vi, det er vigtigt, at man ikke bare sidder med hænderne i skødet. Det er lige præcis det, vi har kritiseret regeringen for rigtig mange gange, nemlig at de ikke har taget hånd om krisen, og når endelig de har prøvet, så har de gjort alt det forkerte. Men det er i hvert en fejl, vi ikke skal begå i København. Og ligesom Enhedslisten på Christiansborg fremlægger initiativer, der kan sætte gang i beskæftigelsen og økonomien, så vil vi også gøre det her på Rådhuset.

I København har vi en masse kommunale bygninger, der trænger til at blive energi- og klimarenoveret, så deres energiforbrug bliver mindre. Det er, som vores ordfører Morten Kabell har redegjort for tidligere, oven i købet en overskudsforretning, en investering, som tjener sig ind i løbet af ret få år. Samtidig har vi en masse københavnske håndværkere, som går rundt og bare brænder efter at komme i gang. Vi kan altså slå to fluer med et smæk. Vi kan ansætte nogle af de arbejdsløse københavnere til at energirenovere vores bygninger. Derfor skal der skrues fuldt op for det.

Et andet eksempel på, hvordan vi kan sætte gang i beskæftigelsen, er, at vi på skoler, plejehjem og bosteder hver eneste dag har masser af mindre reparationsopgaver, der skal løses. Der skal skiftes smadrede vinduer, der skal skiftes hængsler i døre, eller der skal lappes et hul i gulvet. Det er helt fjollet, at vi skal være afhængige af eksterne firmaer til at løse alle de her små opgaver. Det ville være meget smartere, hvis vi ansatte et korps af egne håndværkere, der kunne sendes ud og fikse de her opgaver. Det vil give kontrol over arbejdsforholdene og muligheder for f.eks. at tage lærlinge ind og mulighed for at ansætte dem, som sagtens kan arbejde, men som måske ikke kan følge med på det almindelige arbejdsmarkeds hårde vilkår.

Men selvom vi i Enhedslisten på Rådhuset er fuld af rigtig, rigtig gode ideer, så er jeg ikke helt sikker på, at det lykkes os at stoppe den her krise og sætte så meget gang i beskæftigelsen, at vi får løst krisen, i hvert fald ikke helt alene.

De københavnere, som allerede nu er arbejdsløse, og de københavnere, som bliver det fremover, de har et krav på at blive behandlet ordentligt, og det har vi ansvaret for. Hen over sommeren vi set en masse eksempler på aktiveringskurser, som retfærdigvis skal siges ikke kun stammede fra Københavns Kommune, men aktiveringskurser, som bogstavelig talt var latterlige og spild af folks tid. Derfor stiller vi det ret basale krav, at aktivering skal give mening. Det skal ikke bare give mening i forhold til, at vi kan hive statsrefusion hjem på deres kontanthjælp; det skal også give mening for den enkelte.

Vi er i en lavkonjunkturperiode, og lige meget, hvor mange gode initiativer vi sætter i gang, så står vi over for en periode, hvor der er arbejdsløshed. Jeg synes, vi skal bruge den kriseperiode til at uddanne vores arbejdskraft, så vi står bedre rustet i den anden ende, når konjunkturerne vender. Derfor skal vores aktivering selvfølgelig lægge vægt på uddannelse og på opkvalificering, fordi vi ved, at uddannelse er en af de vigtigste forudsætninger for at få et varigt fodfæste på arbejdsmarkedet. En ensidig fokus på virksomhedspraktik skaber ikke en bedre uddannet arbejdskraft, og vi risikerer desuden at ende i, at det bliver rent gratis arbejdskraft for virksomhederne.

Det er også af præcis samme grund, at jeg, ligesom Socialdemokratiets ordfører, kan jeg høre, er enormt bekymret over nogle af de tilbagemeldinger, der kommer, om løntilskudsstillinger fra flere sider lige nu, at det opleves, som om der sker netop det, som vi lovede hinanden, da vi vedtog det øgede antal løntilskudsstillinger, der ikke måtte ske, nemlig at de kommer til at erstatte almindelige stillinger.

Men jeg er rigtig, rigtig glad for også at kunne høre på Socialdemokratiets ordfører i dag og konstatere i det nye udvalg generelt, at der er flere og flere, som er enige i, at vi ikke nødvendigvis får den bedste aktivering ved at overlade det til en privat virksomhed og håbe på det bedste.

Men når vi nu ved, at uddannelse er en hamrende vigtig forudsætning, så er det også så absurd en situation, vi har, at vi lige nu på landsplan har omkring 9.000 unge stående klar til at uddanne sig. Det eneste, de mangler for at komme i gang, er en praktikplads. Af dem er over 3.000 unge i Københavns-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

området. Vedtagelsen af sociale klausuler var første skridt på vejen, men det er desværre overhovedet ikke nok. Vi kan ikke skabe det antal praktikpladser, der mangler, ved den model alene. Derfor skal vi også arbejde videre med at finde modeller, hvor også de mindre firmaer, der udfører opgaver for kommunen, forpligter sig til at oprette praktikpladser.

Krisen tydeliggør med andre ord nogle helt basale valg, vi står over for i vores beskæftigelsespolitik. Vil vi sidde og vente med hænderne i skødet på, at krisen driver over, eller vil vi sætte gang i beskæftigelsen? Vil vi sende vores arbejdsløse ud i meningsløse jobsøgningskurser, hvor de søger job, der ikke findes, eller vil vi tilbyde dem uddannelse og opkvalificering?

I forhold til det budgetbidrag, som udvalget har afleveret til de videre budgetforhandlinger, så er vi på beskæftigelses- og integrationsområdet i den ret heldige situation, at området ikke er under så voldsomt økonomisk pres. Såfremt, og det lyder det som om, overførselssagen fra Kickstart København går igennem, så er det ikke på dette her område, at de potentielle katastrofer ligger, som vi ser det på børne- og socialområdet.

Men ledigheden stiger fortsat som sagt, og den har formentlig ikke toppet endnu. Det betyder, at der bliver stadig flere og flere opgaver på de københavnske jobcentre og beskæftigelsescentre. I år bliver vi som sagt reddet af overførselssagen, men jeg tror allerede nu, vi skal forberede os på, at der i 2012 kommer til at blive massive problemer på det her område, fordi vi ikke kan overføre tidligere års mindreforbrug, som vi har kunnet det i år.

Vi har allerede ansatte, der løber rigtig stærkt, som arbejder rigtig, rigtig hårdt. Og derfor er vi i Enhedslisten stadig væk bekymrede over dele af de budgetbidrag, som vi har afleveret videre i udvalget. Det handler om de 7 mio., som bliver skåret på det, man kalder tværgående administration. Det er ikke, fordi vi i Enhedslisten ikke gerne vil spare på administration, det vil vi sådan set hjertens gerne, men vi er lidt bekymrede for måden, det bliver gjort på. Besparelserne bliver foretaget på en måde, som minder utrolig meget om en grønthøstermetode, hvor man melder et tal ud til centrene, og så må de selv finde ud af, hvordan de skærer ned. Det er en måde at lægge budget på, som jeg synes, vi skal væk fra.

Besparelserne betyder, at der nedlægges stillinger, bl.a. pedelstillinger og studentermedhjælperstillinger. Men lige meget, om man gerne vil skære på administration, så er der en del af de opgaver, der bliver løst i dag, som også skal løses efter de her nedskæringer. Det betyder alt andet lige, at vores medarbejdere på jobcentre og i beskæftigelsescentre skal løbe hurtigere.

Selv om jeg ved, at forvaltningen og de enkelte centre har gjort alt, hvad de kan, for, at det bliver gennemført på en ordentlig måde, så er jeg stadig bekymret for, om det ikke betyder, at vores ansatte får mere travlt og mindre tid til borgerkontakt. Derfor foreslår vi også i Enhedslisten, at halvdelen af den besparelse bliver pillet ud af sparekataloget igen.

Det samme ser vi sådan set gerne med den lille besparelse på en sølle million, der ligger. Det er et lille tal, når vi ellers har driblet med 300 mio. tidligere på dagen. Det er den besparelse, som hedder "mere effektive jobsamtaler". Med de tilbagemeldinger, jeg hører fra både borgere og ansatte, er det mit klare indtryk, at der ikke er brug for at effektivisere og standardisere de jobsamtaler yderligere; der er tværtimod brug for mere tid og mere fleksibilitet over for den enkelte.

Nogle af dem, der mærker krisen for alvor, det er nogle af de københavnere, som har rigtig, rigtig svært ved at komme ind på arbejdsmarkedet, hvad enten det skyldes fysiske eller psykiske forhold. Som et led i beskæftigelseaftalen 2010 var samtlige partier enige om, at vi som kommune skal gøre mere for at sikre et reelt rummeligt arbejdsmarked. Derfor ønsker vi også fra Enhedslistens side, at den planlagte fordobling af fleksjobpuljen kommer med i budgettet i år.

Jeg vil ikke gå ind i en lang diskussion om den integrationspolitik, der netop er sendt i høring. Den vil jeg gemme til behandlingen der, men bare nævne, at der også på integrationsområdet er en række gode projekter, som står til at udløbe i år. Det er f.eks. Bydelsmødre, det er SSP-indsats, og det er indsatser mod diskrimination. Der er en række af de her mindre projekter, som det giver mening at forlænge.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

I forhold til den nye integrationspolitik fremhævede borgmester Klaus Bondam i torsdags de fire fyrtårnsprojekter. Her vil jeg sige, at særligt det projekt, der handler om at hjælpe starthjælpsmodtagere videre, er rigtig, rigtig positivt. Netop starthjælpsmodtagerne er nogle af de allerfattigste københavnere, og vi ved, at den absolutte fattigdom, som de befinder sig i, er fuldstændig ødelæggende for mulighederne for at blive godt integreret.

Afslutningsvis vil jeg sige, at 2011-budgettet faktisk ser relativt fornuftigt ud på beskæftigelses- og integrationsområdet. Vi har nogle ting, vi gerne vil have pillet ud af sparekataloget, og vi har nogle ønsker, som jeg har gennemgået her. Men vigtigst af alt så synes vi, budget 2011 skal være en anledning til at få gang i diskussionen om, hvordan vi sætter gang i vores beskæftigelse, hvordan vi sikrer, at vi behandler de arbejdsløse københavnere ordentligt, og hvordan vi sikrer os, at vi kommer ud på den anden side af krisen med en københavnsk arbejdskraft, som er bedre uddannet, end den er i dag.

Tak for ordet.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så giver jeg ordet for en kort bemærkning til Carl Christian Ebbesen og beder ordførerne om at være i nærheden af ordførerbordet.

(Kort bemærkning).

Carl Christian Ebbesen (O): Jamen det er lige præcis et spørgsmål til Signe Færch, ordføreren på beskæftigelsesområdet for Enhedslisten.

Jeg bryder mig ikke om det, hvis man står og taler heroppe fra talerstolen sådan i florumvundne vendinger. Jeg kunne ikke lade være med at bemærke, at det lød, som om Københavns Kommune sendte folk ud på meningsløse jobsøgningskurser. Jeg kunne godt tænke mig at spørge Signe Færch, om det er Enhedslistens opfattelse, at det er den måde, vi håndterer folk, som ikke har noget job. Jeg vil gerne have, at Signe Færch her prøver at komme med et eksempel eller to på sager, hvor det er det, der foregår.

I virkeligheden kan jeg underholde med, at der, hvor Københavns Kommune faktisk gør en god indsats, det er i forhold til den virksomhedsrettede aktivering, og det er også det, der er formålet, nemlig at vi får folk til at få fodfæste ude på virksomhederne. Når først de har fået foden indenfor og får følelsen af, at de kan få lov til at bidrage, gøre gavn, tjene nogle penge og i det hele taget være en del af samfundet som alle mulige andre, så er det, at livskvaliteten vokser, og muligheden for at fastholde det her job også vokser.

På det tidspunkt er det så ganske klogt at gå ind og understøtte med uddannelse, det kan være kurser, det kan være andet, for at sikre, at det her job bliver fastholdt. Men det, der er løsningen, og det, som Københavns Kommune har fokuseret på, det er selvfølgelig den virksomhedsrettede aktivering, fordi det er det, der virker.

Men spørgsmålet var egentlig til Signe Færch, om ordføreren har et par eksempler på meningsløse jobsøgningskurser.

Signe Færch (Ø): Det vil jeg gerne komme med to eksempler på. Det ene eksempel er en københavnsk murer, som du har kunnet læse om i forskellige medier, som har været på et personal branding-kursus, hvor man bl.a. skulle undervises i at efterligne underskrifter fra forskellige kendte personer i historien, bl.a. Hitler. Det ved jeg ikke, hvordan han blev en bedre murer af; jeg tror sådan set heller ikke, han fik et job af det.

Det andet eksempel er en ung akademisk kvinde, jeg talte med, som havde en bacheloruddannelse fra universitetet. Hun kom på jobsøgningskursus, hvor de sad 6 timer om dagen foran en computer. De sad 20 mennesker i lokalet, der var vanvittig meget larm, der var overhovedet ikke noget privatliv. Hun sagde, det var vanvittig stressende, fordi hun skulle sidde der 6 timer om dagen. Der var ingen, der fik skrevet deres ansøgninger, der var ingen, der kunne overskue at ringe til en arbejdsgiver, fordi man ikke kunne gå ind på privatlivet. Så hun sad på jobsøgningskursus 6 timer om dagen, og så gik hun hjem og søgte job, når hun var færdig, hvor hun havde mulighederne for at gøre det i fred og ro.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

Det er to konkrete eksempler.

Jeg er rigtig glad for, at Carl Christian Ebbesen tager den her diskussion op, fordi det er en diskussion, som vi står over for at skulle i gang med i udvalget, netop hvordan er det, vi får sikret kvaliteten i aktivering, og hvad er lige præcis aktivering. Det er jo ikke rigtigt, som Carl Christian Ebbesen siger, at der er eksakt viden om, hvad det er der virker. Der er faktisk ikke specielt meget viden om, hvad der virker.

I forhold til din kæphest, Carl Christian Ebbesen, virksomhedspraktik, så har vi netop fået fremlagt en fin graf fra vores forvaltning, hvor man kunne se, meget overraskende i forhold til, hvad vi tidligere har hørt, at virksomhedspraktikkens effekt er ekstremt lille. Så de tal, jeg har set, som er meget få, de viser faktisk, at virksomhedspraktikken ikke virker.

Det andet, jeg vil sige, er, at det godt kan være, at man på den korte sigt kan få nogle folk ind, der får et rengøringsarbejde, hvis de først får 4 ugers ulønnet praktik i en rengøringsvirksomhed. Men jeg tror sådan set, at det, vi skal gøre, det er at tænke langsigtet og sørge for, at folk ikke bare har et job om et halvt år eller om et helt år, men at vi også får uddannet vores arbejdskraft, at folk også får et job, som der er noget perspektiv i, og som de kan beholde længere tid end de 2 år.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så er der to korte bemærkninger, og jeg beder ordførerne om at holde sig heroppe. Så tager vi dem, og så svarer ordførerne.

(Kort bemærkning).

Anette Holst Christensen (A): Som socialdemokrat føler jeg mig også foranlediget til at komme op på Carl Christian Ebbesens indlæg.

Fordi jeg synes, at der er sådan set ikke noget galt i at have en privat aktiveringsindsats. Det, der er problemet, hvis vi hæver det til et højere niveau, er, at man faktisk fra regeringens side har sat en bestemt procentsats. Det, det gælder her, det er altså ikke, at der er kvalitet i indsatsen. Det er, at man vil have en bestemt procentsats. Jeg synes, det er utroligt, at man går ind og laver den form for aktivering, i stedet for at sige, at det skal være kvaliteten altid.

Jeg er ganske enig med Signe Færch i, at vi selvfølgelig i en tid med arbejdsløshed skal bruge tiden til at omgruppere, uanset om det er et spørgsmål om at opgradere plejehjemsboligerne, sådan at vi får torumsboliger, eller bruger tiden på at få uddannet folk og give dem bedre kvalifikationer.

Der vil jeg sige, at jeg synes, det er meget, meget problematisk, at vi bliver pålagt nogle bestemte procentsatser i stedet for at kunne lave den aktivering, vi faktisk mener giver en effekt.

(Kort bemærkning).

Carl Christian Ebbesen (O): Jeg må sige til Enhedslistens Signe Færch igen, at jobsøgning altså er en del af det at stå til rådighed for arbejdsmarkedet. Derfor er jobsøgning en del af det, der foregår på jobcentrene. Så det er et helt naturligt led.

Så hvis det eksempel, der blev bragt frem her, handler om, at en, der ikke har haft noget arbejde, har været nede på jobcentret og som led i det at stå til rådighed har været nede og søge job, jamen så er det fuldstændig rigtigt; det skal man, man skal stå til rådighed for arbejdsmarkedet.

Men med hensyn til decideret aktivering vil jeg stadig fastholde, at det, der er vejen frem, det er altså den virksomhedsrettede aktivering, altså at hver eneste gang, vi fra kommunens side bruger skattemidler, så må det hele tiden enten være i retning af et job eller helst direkte ud på arbejdspladsen og få fodfæste derude. Fordi det nu engang er der, man får erfaringen, man bliver en del af en kultur og bliver motiveret til at modtage viden, uddannelse, kurser, der kan fastholde det her job. Men det kræver, at vi prioriterer og er villige til at understøtte den indsats.

(Kort bemærkning).

Signe Færch (Ø): I mit eksempel var der tale om helt reel fuldtidsaktivering. Der var ikke tale om en person, der var nede forbi jobcentret og søge job.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

Selvfølgelig skal folk, der er arbejdsløse, søge et job. Det er slet ikke det, vi diskuterer her. Men medmindre Carl Christian Ebbesen har en genial plan til, hvordan vi skaffer job til København, eller medmindre Carl Christian Ebbesen kan trylle arbejdsløsheden væk, så er vi lige nu i en periode hvor vi har en gruppe arbejdsløse i København, og så siger jeg, at jeg synes ikke, det giver mening, hvis vi ikke kan trylle den arbejdsløshed væk. Så synes jeg, det er fjollet at bede de arbejdsløse om at gå ned og sætte sig ned foran en computer og søge job, der ikke findes. Jeg synes, vi skal bruge tiden på at lære dem noget fornuftigt.

Jeg er ikke hundrede procent afvisende over for, at aktivering kan foregå i virksomheder. Jeg siger bare, at det ikke må være ukritisk, det må ikke være hovedløst. Jeg tror, at det at sende folk i virksomhedsaktivering, hvad Carl Christian Ebbesen ønsker, fører meget lidt med sig. Men jeg tror sagtens, at man kunne tænke sig nogle alternativer, hvor man f.eks. kombinerer virksomhedspraktik med noget uddannelse og opkvalificering, hvor folk, der f.eks. ikke kan dansk, kommer ud på en virksomhed, men samtidig får en sprogmentor med, som kan lære dem noget brugbart hverdagsdansk. Jeg tror sagtens, man kan bruge virksomhederne i aktivering, men jeg er meget imod en fuldstændig kritikløs aktivering, hvor folk bare bliver sendt i praktik, som basically, nogle gange i hvert fald, går ud på at lave gratis arbejde.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så tager vi næste ordfører, som er Neil Stenbæk Bloem fra SF.

Neil Stenbæk Bloem (F): Jeg har ikke tænkt mig at bruge alle mine 59 minutter. Men jeg vil starte med at sige, at SF går til budgetforhandlinger med et overordnet ønske om at skabe bedre rammer for livskvalitet i København. Vi tror, at en rigtig vej at gå er at tænke mere i helheder og mere langsigtet. Lappeløsninger og feberredninger er nødvendige i en tid, hvor regeringen skærer på al offentlig service, men det er ikke dem, der skaber fremtiden i København.

I SF har vi derfor to retningslinjer, en, der sikrer kernevelfærden i københavnernes hverdag, og en anden, der rækker ind i fremtiden. Og her er det altafgørende at skabe sammenhænge på tværs af forvaltningerne, at blive bedre til at se København som én by med mange behov, som skal fungere sammen.

Beskæftigelsen og mangel på samme handler netop om fremtiden for vores by. København er ikke gået fri for finanskrisen. Tværtimod er vi på beskæftigelsesområdet ramt rigtig hårdt. Særligt de unge københavnere må melde sig i køen på jobcentrene. Bekæmpelsen af ungdomsarbejdsløsheden ligger SF meget på sinde, vi vil ikke være med til, at en stor del af vores unge og dermed fremtiden rammes af ledighed.

Det var derfor vi oprindeligt stillede forslaget om, at Københavns kommune skulle udarbejde en model for, hvordan vi kunne få de kommunale leverandører til at oprette flere praktikpladser. Socialklausulmodellen er nu udarbejdet og implementeret med Ungejobpakken. Nu kan vi så håbe på, at den har den ønskede effekt, og at vi har bidraget til at skabe flere praktikpladser i Københavns kommune. Dem er hårdt brug for, og SF vil holde et vågent øje med udviklingen. Vi tror på, at praktikpladser her og nu er en investering, der rækker ud i fremtiden.

Derudover er det vigtigt for os at prioritere det sociale arbejde på tværs af forvaltningerne, det såkaldte BIF-, SUF, SOF-samarbejde, så vi kan tage os godt af Københavns aller dårligst stillede borgere. De har nogle problemer, der går på tværs af forvaltningerne, og derfor vil det være sundt fornuft at samarbejde om disse. En tung arbejdsgang og manglende samkøring af forvaltningernes arbejde er absolut ikke med til at forbedre disse borgeres livskvalitet. De skal ikke opleve kommunen som en administrativ stopklods, men derimod som en hjælp og støtte, der skaber rammer, der på længere sigt kan hjælpe borgerne til en større grad af selvhjulpethed. Det er helhedstænkning og fremtidsinvestering i ét og samme tiltag. Det bakker SF op om.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

På integrationsområdet gør helhedstanken sig igen gældende. Integration kan ikke isoleres i en enkelt sektor eller forvaltning. Integrationsindsatsen skal foregå på tværs af samtlige forvaltninger. Der skal fjernes barrierer og sættes offensivt ind.

Bekæmpelse af arbejdsløshed og fattigdom er afgørende, og det er en forbedring af folkeskolen også. Vi vil ikke have opdeltede såkaldte sorte og hvide folkeskoler og daginstitutioner. Vi skal sikre, at unge får en god uddannelse, så de kan skaffe sig et job og tage ansvar for eget liv.

Integrationspolitikken i Københavns Kommune skal bygge på viden, ikke på formodninger og ikke på fordomme. Derfor er det vigtigt, at Københavns Kommune systematisk indsamler oplysninger om integrationsforholdene.

I SF har vi tre integrationsindsatser, som vi særligt prioriterer.

For det første har vi den uhyrlige starthjælp. En af den snart afgående regerings mere markante forringelser er den såkaldte starthjælp, en ydelse, der automatisk placerer modtageren på den uheldige side af fattigdomsgrænsen. Denne ydelse gør det rigtig svært for nytilflyttede udlændinge eller flygtninge at starte på en ny tilværelse i København. Vi vil hjælpe de mennesker, der lever på denne ydelse, ved først og fremmest at lave en ekstraordinær indsats for, at starthjælpsmodtagere kommer i varig beskæftigelse.

For det andet har vi integrationsløftet på de 10 svageste skoler. Det er folkeskolen, der er nøglen til samfundets sammenhængskraft, det er her kontanthjælpsmodtagerens søn både leger og lærer med direktørens datter. Det er her, de finder ud af, at de måske ikke er så forskellige endda, og får en bedre forståelse for hinanden. Nogle folkeskoler har det dog sværere end andre. Derfor ønsker vi at støtte op om det initiativ, som står i udkastet til Københavns nye integrationsaftale, om at sørge for et væsentligt integrationsløft til de 10 dårligst stillede skoler i København. Vi skal have alle med.

For det tredje prioriterer SF indsatsen for udsatte børn og unge. De dårligt stillede børn og unge vokser op og mangler mange af de basale friheder, som mange af os tager for givet. Det er vigtigt, at vi her tænker i forebyggelse frem for lappeløsninger og brandslukning. SF ser rigtig gerne, at der ansættes socialrådgivere på samtlige daginstitutioner. Det er en indsats, der rækker på tværs af forvaltningerne og ind i fremtiden. En tidlig indsats vil kunne forebygge mange problemer i fremtiden. En tidlig indsats vil kunne forebygge mange problemer i fremtiden.

Til sidst et ønske, som ikke koster penge, men som ikke desto mindre har stor værdi. Jeg har i det seneste stykke tid været på besøg på flere folke- og erhvervsskoler, og jeg kan love denne ærede forsamling for, at børn og unge med anden etnisk baggrund i høj grad lægger mærke til, hvad der bliver talt om i den danske udlændingedebat. Mit sidste ønske koster som sagt ingen penge, det er såmænd bare et ydmygt ønske om, at vi her i forsamlingen alle er med til at skabe en ny tone i integrationsdebatten. Vi ved, at der er visse sider af integrationen, der ikke fungerer i København. Det kan være, at unge mænd bliver nægtet adgang til natklubber alene på grund af deres hudfarve. Det kan være, at der er en underrepræsentation af personer med minoritetsbaggrund på de længere videregående uddannelser.

Det er vores ansvar at tage fat i hvert som et af de problemer, der er forbundet med integrationen. Men det får os aldrig nærmere en løsning, hvis vi forfalder til at skabe fjendebilleder. Lad os sammen huske hinanden på at bevare en respektfuld tone over for alle Københavns borgere.

Tak for ordet.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så giver jeg ordet til borgmester Klaus Bondam for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Borgmester **Klaus Bondam**: Tak for det.

Jeg vil starte med at kvittere for overborgmesterens bemærkninger om en krisepakke II i hans åbningstale i torsdags, som finansieres af overførselssagen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

Så vil jeg sige, at Det Radikale Venstre er jo også optaget af vækst- og investeringsdagsordenen, men det kræver jo, som Signe Færch også var inde på, uddannet arbejdskraft. Det kræver også, at vi tager fat i den arbejdskraftreserve, som ikke er på arbejdsmarkedet i dag. Der er al mulig grund til, når vi snakker uddannet arbejdskraft, at forholde sig til frafaldet på erhvervsskolerne. Der er al mulig grund til at forholde sig til mangelen på praktikpladser.

Aktiveringsindsatsen og virksomhedsplaceringerne har været i fokus i den forgangne sommer. Nu skal man ikke tro på alt, hvad man læser i avisen, og jeg vil blot som ansvarlig borgmester sige, at vi i Københavns Kommune har en meget kraftig monitorering af det her. Jeg synes også, der er grund til at rose de københavnske virksomheder, som vi arbejder tæt sammen med. Når det er sagt, så er der al mulig grund til at gøre opmærksom på den meget, meget voldsomme statslige regulering, der er på det her område.

Socialdemokraternes Ikram Sarwar gjorde, synes jeg, meget fint rede for nogle af de tematikker, der ligger i den integrationspolitik, som er i høring nu, og det glæder mig da også, at han er af den opfattelse, at den skal implementeres fuldt ud, og at han netop også slår fast, at inklusionsindsatsen er helt afgørende. Lad mig bare her lige sige, at den er i fare i de kommende år. Bydelsmøderne, Vi Københavneres indsatsen, Sprogporten blot for at nævne nogle.

Der var snak i Snapstinget om, hvorfor i alverden den radikale ordfører ikke var mere oppe. Vi gjorde i torsdags opmærksom på, hvilke fem områder vi går til budgetforhandlinger med: genopretning af børneområdet, de fire fyrtårnsprojekter i integrationspolitikken, en Sikker By-pakke, som indeholder to hotspots, og endelig Krisepakke II og en fleksjobpulje.

Tak for ordet.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så giver jeg ordet til SF's gruppeformand, Klaus Mygind.

Klaus Mygind (F): Når jeg tager ordet her på falderebet, så er det, fordi jeg vil sige noget om styreformen i København. Det er ikke noget budgetkrav, men det har betydning for budgettet.

Vi ønsker, som det er kommet frem mange gange, mere helhed, vi ønsker også mere tydelig politisk retning og ansvar, og vi ønsker mere decentralisering og sammenhæng i kommunens aktiviteter ude i bydelene. Endelig ønsker vi, at København får mulighed for at eksperimentere med styreformen.

København kan ikke styres som landets øvrige næsten 100 kommuner. Vi er som mange andre inspirerede af styreformen i Oslo, og SF ønsker flertalsstyre i København, og vi støtter, at der kommer noget, man kunne kalde en byregering med et politisk grundlag, som også i perioden kan væltes af Borgerrepræsentationens flertal.

Når det er relevant at tale om styreform på et møde, som handler om næste års budget, er det dels, fordi styreformen vil præge 2011, dels fordi lokaludvalgenes økonomi allerede indgår i budgetdiskussionerne. Carl Christian Ebbesen foreslog i sin ordførertale, at der skal spares 25 mio. kr. på lokaludvalgene, og i stedet kunne vi bevilge lokalområderne 25 mio. kr. på skift til en idrætshal i deres område de næste 10 år. Det synes jeg er en letkøbt måde at stille det op på, og det har intet nærdemokratisk perspektiv.

København skal både være metropol og landsby. Vi skal være en toneangivende hovedstad i Europa, første CO₂-neutrale hovedstad, bedst integrerende hovedstad, som er visionen for Beskæftigelses- og Integrationsudvalgets forslag til en ny integrationspolitik for København, og meget mere.

Vi har heldigvis masser af visioner for vores by, men at få det effektueret i praksis kræver et effektivt bystyre, der forbedrer sin politiske legitimitet. Kun 53 pct. stemte ved sidste valg, og det er et problem. Nærdemokratiet skal styrkes i København. Det lokale ansvar for løsning af problemer er for svagt i København, civilsamfundet er for svagt.

Københavns Kommune fremstår nærmest som en fragmenteret enhed ude i lokalområderne, hvor den ene finger ikke ved, hvad den anden gør. Der mangler sammenhæng mellem projekterne i bydelene, og der mangler samtidig en smidig kommunikation mellem lokalområderne og kommunens admi-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

nistration. Som det er nu, er det alt for ofte tilfældigheder og manglende sammenhæng, der råder i lokalområderne.

SF's vision for udvikling af nærdemokratiet er bydele, hvor der er en stærk koordination og en stærk inddragelse af frivillige. Vi skal have kulturcentre i alle bydele. Bibliotekerne skal inddrages og ses i sammenhæng hermed. Borgerservice og miljøcentrene skal blive synlige der. Her skal det være lokaludvalget, der er den samlede drivkraft for de lokale aktiviteter på kulturområdet, integration, byudvikling og demokratiudvikling. Bag disse skal stå vores nuværende stærke serviceorienterede forvaltninger, der skal vende sig ud mod befolkningen i højere grad.

Her skal der arbejdes med nye politiske former, hvor foreninger, uformelle netværk, virksomheder og institutioner og enkeltpersoner kan indgå i processerne. Frivillighedsområdet skal tydeliggøres, og det har Jonas Bjørn Jensen og Susan Hedlund jo også været inde på, og det er rigtig vigtigt for SF.

SF mener, at det er afgørende for byens udvikling, at vi fortsætter med udviklingen af lokaludvalgene og har fokus på, hvordan borgerne inddrages i byen på alle leder og kanter. Det er derfor, jeg bringer styreforvalsdebatten ind i budgetdebatten her, de to ting hænger sammen.

Vi har opbygget lokaludvalg, de har skabt mange aktiviteter lokalt, men de har også skabt uhenigtsmæssige arbejdsgange. Der er kritik af, at lokaludvalgene har måttet opbygge et nyt bureaukrati, der nu opsluger ressourcer, der i stedet skulle have været brugt til aktiviteter. Der er kritik af, at lokaludvalgene bruger en meget stor del af deres tid på at svare på høringer, og at de ikke kan nå borgerinddragelse, og så er vi jo lige vidt. Man kunne også eksperimentere og give lokaludvalgene forhøringer, som man har arbejdet med i børne- og ungeforvaltningen, for, at de hurtigere kommer ind.

Der er kritik af foreningsstrukturen, at alle ikke er med, at de uformelle netværk i byen ikke er med, kritik af den måde, valgene er foregået på, og der er kritik af, at lokaludvalgene er nye knopskud i lokalmiljøet uden koordinering.

Alle disse ting skal tages op, og de skal forbedres, bl.a. gennem det evalueringsarbejde, som er i gang nu. Det er meget vigtigt, at vi bruger de sparsomme ressourcer, der er, og får en bedre koordinering af lokaludvalgenes arbejde.

Men der skal ikke være nogen tvivl om, at det lokale demokrati skal udvikles, at SF står for det. Vi ser det som nødvendigt for København, og vi tror også, der ligger meget store muligheder her for at løse opgaver med mere inddragelse af frivillige og for, at de ressourcer, der lægges her, er lagt rigtig godt ud for fremtiden.

SF vil styrke det lokale nærdemokrati, vi vil organisere det effektivt, og vi vil have moderne demokratiformer. Vi vil udnytte alle de engagerede frivillige kræfter, der er i vores by. Der skal være et civilsamfund fyldt med ildsjæle, ideer og liv, og der skal være en professionel styring, der sikrer sammenhæng, koordination og retning.

Vi vil i SF stædigt følge det her omkring styreforvalsdebatten og håber, at den også får betydning for de kommende budgetforhandlinger.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så er der en, der har tegnet sig for en kort bemærkning til dette indlæg, og det er Lars Berg Dueholm. Værsgo.

(Kort bemærkning).

Lars Berg Dueholm (V): Det, der får mig på talerstolen, det er selvfølgelig, at jeg synes, vi skal have en lang debat om styreforvalten her til aften. Nej, forslaget om lokaludvalgene er et af de spareforslag, som vi fra Venstres side vil gå til budgetforhandlingerne med. Vi mener, at de 57 mio., hvis jeg husker rigtigt, som lokaludvalgene i dag koster de københavnske skatteydere, er nogle af de penge, som vi får mindst for.

Vi vil meget hellere bruge de penge på det sociale område, vi vil meget hellere bruge de penge på børne- og ungeområdet, og vi vil meget hellere bruge de penge til byens ældre. Der mener vi, at pengene er langt bedre givet ud, i stedet for, at der er en række puljer rundt omkring i lokaludvalgene, som lokaludvalgene uddeler til sig selv. Det er i virkeligheden det, der er tilfældet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

Hvis man kigger på, hvor ofte lokaludvalgsmedlemmer er inhabile i sager om uddeling af puljemidler, så er det faktisk reglen snarere end undtagelsen. Hver eneste gang skiftes man til at gå uden for døren, når man giver hinanden penge, og det er ærlig talt ikke en seriøs måde at behandle kommunens midler på.

Dernæst vil jeg også sige, at vi fra Venstres side ikke støtter visionen om en rød by-regering, hvor S og SF sætter sig på samtlige de politiske borgmesterposter i kommunen. Vi ser for os, at der er betydeligt besparelspotentiale og også et betydeligt udviklingspotentiale i at samle dele af forvaltningerne. Men der er ikke nogen naturlig sammenhæng mellem at samle forvaltninger og at samle det politiske ansvar.

Mere herom selvfølgelig i kraft af efterårets og måske også forårets drøftelser omkring styreformen, som jo regeringen har lagt op til. Men jeg tør da godt allerede nu sige, at vi ser ikke sådan en "the winner takes it all"-løsning for os.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Tak til gruppeformanden for Venstre. Så giver vi ordet til gruppeformanden for Dansk Folkeparti, Carl Christian Ebbesen.

Carl Christian Ebbesen (O): Jeg vil gerne rose SF's Klaus Mygind for at komme op her og tage hele demokratidiskussionen, herunder jo også styreformsdiskussionen.

Lige for at starte med lokaludvalgene, som er ligesom det, jeg hører SF være indstillet på at tage en diskussion om, om de er skruet rigtigt sammen, og om man kan gøre noget andet. Så vil jeg i hvert fald her advare meget imod den centralisering, der er. Altså det er foreslået, at i stedet for, at hvert lokaludvalg skal have hver deres sekretariat, så kunne man evt. fra BR-Sekretariatet her eller fra økonomiforvaltningen servicere de her lokaludvalg med sekretærbistand.

Jeg vil bare sige, at hvis vi ender i den situation, så giver det slet ikke mening at have et lokaludvalg, fordi så vil det jo sådan set være Frank Jensens folk, der sidder der og hjælper med at afgive hørings svar til de samme folk, som er herinde på Rådhuset. Så den model vil jeg kraftigt advare imod. Altså nu fungerer de trods alt selvstændigt derude, politisk udpegede folk. Derfor kan man ikke forvente de store ændringer i forhold til det politiske flertal, der er herinde. Det er derfor, vi har foreslået at nedlægge dem.

Men lad os tage diskussionen. En evaluering af lokaludvalgene kommer jo i Økonomiudvalget allerede på tirsdag.

Det andet, jeg også gerne lige vil rose Klaus Mygind for, det er hele styreformsdiskussionen, herunder også en Oslomodel, som kunne være ganske glimrende. Problemet er bare, at det jo ikke er det, der ligger i kortene i forhold til noget af det, der skal besluttes, hvis der skal besluttes noget overhovedet. Men en Oslomodel er netop en parlamentarisk model, som der sådan set kan være meget ræson i at lave. Jeg vil bare sige, at hvis man indfører Oslomodellen og så derudover vil have en række lokale styre yderligere i København, mere nærdemokrati og andet, så bliver det jo endnu mere usynliggjort, hvor beslutningerne træffes henne og hvem der har det endelig ansvar.

Morten Kabell (Ø): Nu er vi tilsyneladende i gang med at få gjort denne budgetdebat også til en styreformsdebat. Jeg skal dog ikke komme meget ind på den del af det, men bare sige, at vi naturligvis altid er åbne for en debat om styreformen. Vi er jo et af de partier, der rent faktisk har fremlagt et eget forslag til, hvordan en ny styreform burde være, som vil være betydeligt mere gennemsigtig end den, vi har i dag, i hvert fald for alle, der ikke færdes herinde på Rådhuset.

Men hvis vi skal tage det mere budgetorienterede og så bruge den åbning, der er kommet i forhold til at diskutere lokaludvalg, så vil jeg komme med den meget klare udmelding fra Enhedslisten, at vores udgangspunkt er faktisk en styrkelse af lokaludvalgene, en styrkelse af det lokale arbejde, der foregår derude, og som i meget høj grad faktisk er præget af et enormt stærkt foreningsarbejde lokalt i de forskellige bydele, og som jeg faktisk synes, der er god grund til at udtrykke en anerkendelse af og ville styrke og ikke ville afskaffe, således som jeg hører Venstre og Dansk Folkeparti gør.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. september 2010

Lokaludvalgspuljen var, da den blev etableret i forbindelse med lokaludvalgene, den største styrkelse af lokal kultur, lokale aktiviteter, som den her kommune har oplevet i rigtig, rigtig mange år, om ikke nogen sinde. Det er der faktisk god grund til at bakke op om. Vi oplever lokaludvalgenes arbejde utrolig seriøst på det her område.

Det forhold, at der er folk, der er inhabile, kan ikke rigtig være en grund til at afskaffe det. Det er klart, at i en situation med utroligt engagerede mennesker vil der naturligvis også være nogle engagerede mennesker, som en gang imellem skal sidde og opleve, at de selv har skullet ansøge om penge fra de her fora. Men der er jo netop tale om, at de erklærer sig selv inhabile og dermed trækker sig ud af det, og så er det resten af lokaludvalget, der tager stilling. Jeg opfatter det ikke som noget problem, og i hvert fald Enhedslisten vil ikke være med til en afskaffelse.

Heidi Wang (V): Det er sent, og jeg er den sidste; derfor vil jeg leve op til mit ry som en vaskeægte lynkineser. Jeg vil gøre det kort og godt.

Venstre er særdeles glad for, at der for budget 2011 i udvalget er bred enighed om at prioritere et kvalitetsløft på mellemederniveau, hvilket sikkert er relevant og aktuelt efter sommerens hændelser. Skandalen i hjemmeplejen viser, at der er varme hænder. Spørgsmålet er, hvordan vi via kvalitetsløft får disse hænder op af lommen.

Venstre ønsker at nedbringe sygefraværet, og derfor prioriterer vi mere efteruddannelse for plejepersonalet, nemlig via brug af klippekortordningen.

Venstre ønsker også profilplejehjem, som afspejler, at København er en mangfoldighedens by. Man kan forestille sig, at der er plejehjem for dem, der har det samme køn, dem, der spiser med pinde, eller dem, der ikke kan se eller ikke kan høre.

Venstre ønsker bedre ernæring på plejehjemmene og i hjemmeplejen. Bedre ældremad skal bidrage til, at de ældre får forbedret deres funktionsniveau. De får mindre plejebævhov samt nedsat sygdom og dødelighed og færre indlæggelser.

Venstre ønsker også at reducere social ulighed i sundhed. Måltrettet rekruttering til de borgerrettede og patientrettede sundhedstilbud i forebyggelsescentre skal inddrage borgerne i Sydhavn og Valby, hvor en stor del af borgerne er uden uddannelse eller uden for arbejdsmarkedet.

Venstre ønsker at fastholde sundhedshusene som et centralt element i strategien for det borgernære sundhedsvæsen. Sundhedshusene skal være det borgernære sundhedstilbud, der ligger uden for hospitaler. I dag er der sundhedshuse på Vesterbro, i Kongens Enghave og på Amager og et sundhedshus i Vanløse. I udviklingsplanen er det godkendt, at de næste sundhedshuse skal ligge i de bydele, hvor der i dag er forebyggelsescentre. Det vil reelt sige Nørrebro og Østerbro. Venstre ønsker, at der bliver sundhedshuse både på Nørrebro og på Østerbro.

Tak for ordet.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så er vi kommet til vejs ende med behandlingen af dagsordenens punkt 4, som vi har genoptaget til behandling her i dag. Jeg foreslår, at vi oversender sagen til 2. behandling den 7. oktober 2010.

Økonomiudvalget har vedrørende budgetforslaget anbefalet, at sagen mellem Borgerrepræsentationens 1. og 2. behandling henvises til Økonomiudvalget. Økonomiudvalget har endvidere anbefalet, at Borgerrepræsentationen – jeg skal lige bede om lidt mere ro i salen, mens jeg afslutter mødet, også nede på hjørnet – fastsætter fristen for fremsættelse af ændringsforslag og underændringsforslag til budgetforslaget. Fristen for fremsættelse af ændringsforslag til budget 2011 er mandag den 20. september 2010 kl. 12.

Fristen for fremsættelse af underændringsforslag til budgetforslaget er onsdag den 29. september 2010 kl. 12. Økonomiudvalget er dog undtaget fra denne frist.

Jeg går ud fra, at der ikke ønskes afstemning herom.

Indstillingen blev godkendt uden afstemning.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger
Mødet 6. september 2010

Ved forhandlingernes afslutning blev budgetforslaget således oversendt til 2. behandling.

Budgetforslaget blev mellem 1. og 2. behandling henvist til Økonomiudvalget.
